

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HİÇ / SINIR ÖTESİ TÜMCELER

H. İBRAHİM TÜRKDOĞAN

HİÇ

Sınır
Ötesi
Tümceler

H. İbrahim Türkdoğan

ÖTEKİ YAYINEVİ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Öteki
FELSEFE

Yayına Hazırlayan
Mazlum Hancı

Kapak ve Sayfa Düzenleme
Özgür Yurttaş

1. Baskı
Aralık 2017

Sertifika No: 34460

Baskı ve Cilt
Gün Matbaacılık Reklam Film Basın
Yayın Tanıtım Sanayi Tic. Ltd. Şti.
Beşyol Mah. Akasya Sok. No:23
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 0212 580 63 81
Sertifika No: 12667

Yönetim Yeri
Eğitim Mah. Saygı Sok. Selimoğlu Sitesi 17 A
Kadıköy / İstanbul
Tel: 0216 405 25 22
www.otekiyayinevi.com
kitap@otekiyayinevi.com

ISBN: 978-975-584-320-9

H. İbrahim Türkdoğan

HİÇ

SINIR ÖTESİ TÜMCELER

ÖTEKİ YAYINEVİ

Medusa'ya

*Sahi, Hiç nerede;
nerede Hiç?*

Philosophia

Us tiyatromun ilk perdesi: Sükûnet; son perdesi: Sükûnet.
İkisi arasında sergilediğim oluşlar kanıma musallat olmuş ve kendisiyle cebelleşmemi sağlayan varoluştur.

Anadili

Tüm kalıpların kırılması anadili kalıbını kırmaktan geçer!

Dilin Çıkmazı

Hiçbir dilsel sorun Varlık sorunu değildir. Çünkü: Hiçbir söz Hiç'i tanımlamakta yeterli değildir.

Tünel

“Mucizelerin mucizesi Varlık”! Ne yapmalı seni? Ya da neredesin sen diye sormak daha yerinde olur? Çünkü gündelik varoluş kalabalığında seni arayacak kimin zamanı var? Seni unuttuk. Sen bari bizi unutma! Ah, kötü bir metafizik espridir bu! Tanrı’yla bir konuşmaya benzer. “Varlık –nedir, nedir Varlık. Kendisidir –Varlık.”

Gizem kokar püsküllü takkeli filozofun bu sözü. Varlık bir canlı varolan değildir, bir nesne hiç değildir, evet, o bir bilinmeyendir. İnsanı kopya kabul edecek bir Tanrı dahi değildir. Varlıktır. Fakat Hiç ona gölge eder; onu karartır, karanlıklaştırır, Heidegger’e göre. “Hiç hiçler (değiller).” Aktiv bir güçtür Hiç. İmhânın diğer adı ama köklü imhâ! Varlık’ı yerinden sarsan ve yerine geçen bir güç. Kişi daima Hiç’te ve bunun en aşırı aktif hâli olan nihilizmde yaşayabilir mi ki? Bir mola yok mudur? Bir kısa nefes? Bir tür orgazm, sevgilinin etinde bir kayboluş?

Yok, teselli yok!

Varlık efsanesine son verebilen tek güç: Hiç!

Nihilizmi Aşma Yanılgısı

Din ve metafiziğin doğuşu Hiç’in hiçsel (boşluk) gücü karşısında duyulan korkuya dayanır. Din nevrozla sonuçlanırken, metafizik fizik ötesi kuramlarla yorar kendini. Oysa boşluk kişinin kendini yaratabileceği yerdir.

Hiç'in de bir büyüleyici gücü var: Hiç.

Varlık!

Her analiz sana yönelen bir sorudur, sorular sahibine boş dönen yankılardır. Sen, sonsuz sükûnet! Nasıl da durursun öyle! Sonsuz ve sessiz canavar! Kılın kıpırdamaz.

Dişlerimi etime her batırışında senin kanını akıtıyorum.

Yakarış

Sen, mucizelerin mucizesi Varlık! Neden sen, neden Hiç değil?

Hiç ve Varlık

Varlık –nedensizdir. Ve kendinde (kendi içinde) bir anlam taşımaz; anlamsızdır. Ona anlam yükleyen herkes zırdelidir.

Peki, ya Hiç?

Hiç, Varlık'ın aynasıdır.

Sözcük kıyımı zorunludur: Tüm kapılar açıldığında adsız bir algı başlar.

La Follia ve Estetik Akış

Alışagelmiş bir konuşma ve yazma dili penisimin ontoerotik duruşunu ifade edemeyecek kadar yüzeysel ve siyasaldır. Siyasallık yüzeyselliğin tüm ayrıntılarıyla yaşayabildiği bir beyin sulanmasıdır.

Metafiziğin ışık oyunlarını siyasallaşmadan oynayabilen ontoestetik sözlerimin (anlaşılmaksızın) dışlanması bundandır.

Medusa

Animal içgüdülerimin tapınağı ve içtepimin kaynağısın –Sen!

Âşk

Akışların dinamiğini kıran anaforun çekici gücünü yansıtır, tıpkı ruhun kaotik örgüleri içerisinde boğulan Varlık'ın bireye Hiç'in ölümcül gücünü duyumsatması gibi.

Temel Paradoks

Ben'le doğan Varlık kaçınılmaz olarak Hiç'i doğurur: Kendi kaynağını.

Ontojik Tımarhane

Varlık iki Hiç arasında bir tımarhanedir. Çünkü: “Hiç kendini öldürdü, yaradılış onun yarasıdır, bizler onun kan damlalarıyız, dünya Hiç’in çürüdüğü mezarlıktır.” (Büchner / Danton’un Ölümü)

Yok

Varlık ve Hiç bağlamında herşey anlamsızdır ve hiçbir şey değer içermez. Düşünce ve sözcük hiyerarşisinin sonudur bu. Varlık anlamsız olduğu gibi, Hiç de dipsizlik değildir. Bu nedenle de hiçbir şey olması gerekmezdi, şey yerine Hiç de olabilirdi. Bir şey için bir şey yoktur: Hiçbir şey bir şey için değildir. Bütün anlam ve değerler insansaldır.

Olmak

İnsan bir rastlantı ürünüdür; bunun şokunu yaşıyor. Varlığın çekilmezliğine dayanabilmesi ise, asıl şokun ölüm olduğunu duyumsamasından kaynaklanıyor.

Varoluşun tadı absürtlüğündedir!

Gizem

Dile gelemeyendir.

İrmaklar okyanusa akınca biçimlerini yitirirler. Söylediğim asla söylemek istediğim olamayacaktır. Beni dil ötesinde gör.

Evren ve Ben

Ben ancak tam olarak Ben olabilirsem evren olabilirim. Ve ben evren olduğum an kavram olmaktan çıkarım, dil olmaktan arınıyorum. Ve ancak o zaman derim: Beni doğuran benim, çünkü Ben evrenim. İşte şimdi: Beni dil ötesinde gör.

Yaşam-Ölüm

Varoluş ölüme yönelik bir Varlık ise, insanın iki şansı var: Ya ölümü yaşayarak ya da yaşamı ölererek tükenmek.

Veritas

Osmanlıca: Hakikat keşfedilmez, icat edilir.

Türkçe: Gerçek bulunmaz, üretilir.

Aynadakine Sesleniş

Deme ki:

Kayıtsız şartsız seninim! Kulun ve kölenim! Beni var etmeye ve yok etmeye muktedirsin!

De ki:

Şüphesiz, sen şehvetimin öteki adısın. İşte!

Dedim ki:

Ruhunun kapısını araladığın için sana dokunabildiğimi duyumsadım, sen de duydun mu ihtimallerin arasına sızan bu dokunuşu?

Fiziksel frekanslarımı fizik ötesine yolladım pamuk bulutlarda gezinmek arzusuyla ve ürktüğün kara bulutları çözmek adına.

Ruhsal yolculuğumda insancaıarı terk edip hafif parıldayan iki eş yıldızı hâyâllerime aldım. Evrensel bir macera benimkisi, tek boyutluluktan çoktan çıkmış ve ihtimallere yüreğini açmış, biraz korkak, biraz çekingen (bu nedenle de hâlâ biraz insanca), dünyalar arasında yolculuk yapan bir şaman. Sözcüklerimse şamanın dans yansımalarıdır, mavi boşluklarda gezinen yıldızlara gülücük yollamak gibi. İşte!

Kierkegaard ve Melankoli

İçindeki sevgiyi öldürmeyi gerektirecek kadar melankoliye yakalanmış olmak; Kierkegaard'a özgüdür bu yıkılmışlık, bu derinlik, bu yok oluş.

Ontolojik Âşk

Hiç'in gülüdür –Ophelia. Hamlet ise dikenidir –Varlık'ın.

Tekbencilikten Bir Çıkış Denemesi

Ateşime dokunmakla belki iyi etmedin; çünkü ben kendi yangınımda yanmayı seviyorum ve gözyaşlarımın akış oranına göre de alevlerimi söndürebilirim ancak bunun sana faydası olmaz, çünkü gözyaşım ancak bana yeter.

Ateşime dokunmakla belki iyi ettin; çünkü kendi ateşini alevlendirmiş olacaksın ve yangınında yanmayı sevmeye başladığında da yeterince gözyaşların oluşacaktır –alevlerini orantılayan.

Sözüm yetmiyorsa, bu benden kaynaklanmıyor; dilin çaresizliğidir.

Düşünmek şehvettir!

İntihar

İntiharın asıl karşıtı doğa gereği ölüm değildir, ölümle yargılanmaktır! İlkinde belirleyen öz-karardır, ikincisinde ise ötekinin kararı.

Medusa

Hayır Medusa, –varlığın değil kaynağım, –yokluğundur; ancak yokluğunda doğurabiliyorum Kendimi, –Seni yoktan var ettiğim gibi!

Baküs

Sizin olsun ahlâklı kurallarınız ve adaletli yasalarınız, sizin olsun inanç ve düşünce sistemleriniz. Yıkımınızı izlemek varoluşsal hazzımdır.

Seviyorum ben öfkemin alevlenmesini,
her türden taşkınlığımı ve kendimi sürgüne yolladığım sözcüklerimi.

Seviyorum titreyişlerimi –her hücremde,
gecenin karanlığında kulağıma fısıldayan hayvanları ve hayvanca sevişmeyi,

kendi kendini dölleyebilen kertenkeleyi ağzından ısırmayı
ve kozmik bir elmasın rüzgârlara kapılarak bana getirdiği ışığı
ve sihirli gücü.

Seviyorum çılgınlığın alevli öpücüğünü,
kıvılcım saçan rüyaları.

Seviyorum şüphenin beni kemirmesini
ve beni imhâ etmeye yönelen düşünceyi ve bu düşünceyi düşünerek öldürmeyi.

Seviyorum delice şenliğimi, insanlığa hizmet etmeyen hazları-
mı ve sevinçle oynaşan hüznümü
ve bir an'da tüm yaşamın ihtişamını tatmayı.

Hasta Baküs

Kusursuz bir güzellik, sınırsızlığın ve dizginsizliğin sembolü.
Mest-oluşun ve tam deliliğin Tanrısı –sen; nempflerin, satirlerin,
şarapçı filozofların şiirsel güzelliği ve şairlerin metafizik gücüsün
–sen. Cezbedensin. Gizemin –hasta-oluşundadır.

Eşeysiz Baküs

Cinsellik önceldir, çünkü cinse özgüdür. Neredeyse, her şeyden öncelikli ve öncel olan Hiç kadar. İnsanın varoluşu cinselliktir; varoluş cinselliktir.

Hazzın minimal ve monotonik boyutuyla yükümlü hetero-cinsellik kurduğu genel egemenlik üzerinden toplumsal çöküşe kaynak olmuştur.

Günümüzün cafcaflı genel hetero yapısı budur dünya çapında. Doğal kimliksiz libidinal enerji çöküş amaçlı kategoriler üzerinden bastırılrsa da, eril ve dişil Baküşçü haz özgür bireylerin vital enerjisi olarak her zaman yaşayacaktır.

Âşkta Delirium: Düşüş –Kendine düşüştür, dahası yok.

Gizem, Felsefe, Dilsel Tuzak ve Rimbaud ve – Totoloji

Felsefi gizemcilik ne inanç ne de inançsızlık içerir, ne din ne de dinsizlik, ne Tanrı ne de Tanrısızlık, ne şüphe, ne de şüphesizlik. Mevcut olan: İçeriksizlik; düşüncenin egemenliğinden arınmış kozmik bir birliktelik; içeriksiz ve anı duyu içerisinde ekstazda oluş; içeriksiz oluş; son oluş; oluşsuz oluş.

İlk şiirinden son nefesine kadarki yaşam süresini bir bütün olarak değerlendirdiğimizde, Rimbaud'nun felsefi bir gizemci olduğunu analizleriz.

Olmak ve sahip olmak

İnsanın sahip olmak üzerinden yaşama tutunmasıyla, algılanma ve duyumsanma dışında kaldı –olmak; bu yaşanan aşamada sahip olmanın gerçeği ele geçirmesiyle de varlık unutulmuşluğu kesinleşti.

Kendini Tanı / Kendini Yaşa

“Kendini tanı” sözünü abartmamak gerekir, “içinde sana bir giz kalsın” der Friedrich Rückert, çünkü küflü olan: kendini tanımayan değil, kendini duyumsamayandır. Kendini duyumsayan, duyumsadığını yaşayan ve yaşadığını tanıyandır. Sonuç: Kendini yaşayan, kendini tanıyarak tüketendir.

İsteme gücüne sahip bir birey, isteklerini yaşama soyluluğuna da sahip olabilmelidir.

Kıyamet

Nihai ilahi imhâ.

Final-gün sonrası. Sabahsız gece. Toplu intihar. Tanrı'nın gözyaşları. Yasal delilik. Hezeyanın vahiy olarak kutsanması. Cinsel mahkeme. Cinsel yargı. Cinsel faşizm. İnsanın psikolojik öcüsü. Tanrısal orgazmın yan etkisi. Ve Tanrı'nın insan üzerindeki nihai zaferi.

Vitriol

Cehennem'in girişı Sen! Vergil'in rehberliğine gerek duymaksızın bana mağaralarını teker teker tattıracak ve her bir kapısından geçişı inletecek zulme sahipsin. Bu zulmü tadabilecek güce muktedir olduğumu kanıtladım –Sana.

Yüzü görünmez –Tanrı'nın. Kutsaldır O, ilahtır O, ışıktır O. Evet! Cadının da yüzü gizlidir ve binbir maskeye lâyıktır, tıpkı Tanrı'nınkisi gibi. Seviyorum Tanrı'yı cadı maskesinde, seviyorum şeytanı kadın maskesinde. Tüm şüphelerimi imhâ eden Sen, zehirli yılanların zehirli kraliçesi Sen, akıt kanlarıma kırbaçlarından süzülen zehirlerini –akıt. Cehennemden cennete girişsin –Sen.

Hakikat

Hayır Veritas, sen değilsin ve sen de değilsin Justitia!

Bu adları erkek verdi size, adlandırılan sizler adlandırılmakla yetindiniz. “Doğruluk/adalet/hakikat!” hiçbirini siz tasarlamadınız ve hiçbirini siz uygulamadınız; siz tasarlandınız ve uygulandınız, keyfince –erkeğin.

Ben –sadece bir erkek değilim; fazlayım –Ben: Hem erkekten hem kadından, hem insandan hem hayvandan. Adımı sorma, yok adım. Bir adsızla eş olamaz bir adlı.

Eril görünümlü bir Alcione ve dişi görünümlü bir Ganymed bir bedende olabilselerdi, melekler kırık kanatlı olmazdı ve hiçbir çatışma olmayacaktı psikolojik sahada –evet, öyle, işte.

Çöküşün Poetik Dışavurumu

Salomé: Ah Yahya! Seni öpeceğim ağzından. Ne kadar itiraz et-sen de, öpeceğim seni, benim olacaksın, Yahya. Olgun bir meyveyi ısırır gibi ısıracağım seni ağzının içinden –şehvetli dişlerimle.

Seviyorum tenini, âşığım etine; seni istiyor ve alacağım, karşı koyamayacaksın!

Yahya: Yalnızca şu kafam senin kör tutkularını tatmin edecek-tir, Salomé! Çağır celladı, alsın kafamı, ancak o zaman öpebilirsin beni, öncesinde asla!

Sevgi

Kucağındadır ölümün –her daim.

İçe Doğuş

Çıkma dışına, kendinin dışına çıkma, içinde kal, çıktıysan da –dön içine. İçinde biricik hakikat var: Sen!

Bir

Varlık ve Yokluk dans ederler aralıksız ve azimle,
kardeşçe ve felsefi bağlılık içinde,
her daim.
Ve şu an.
Ben yüzeye çıkmadan önce
Ve:
Kendimi ölüme teslim ettikten sonra da.

Tekbencinin Tekil Hüzünü

Kendi'nin dünyası Öteki'nin dünyasına kapalıdır –eğer Öteki varsa.

Stirner'in Hiç'i

Stirner'in Ben'i Tanrı'nın yerine geçen bir Ben olarak sahneye çıkar.

Stirner, dinsel-gizemci Hiç'i kafası üzerine oturtur ki, kendi Hiç'ini ayakları üzerine oturtabilsin; ancak böylelikle o Hiç, Her-şey olabilecektir ve kendini yaratan bir Biricik olarak yeniden doğabilecektir.

Nihilist Melankoli

Seni aydınlıkta görmedim –hiç, karanlığına tanık oldum – hep. Yeniden doğar mısın, zamanın keyfi akışında kokusunu aldığım cazibeli küllerinden? Seni kendimde yaşatmak için değil, seni sende öldürmek için.

Felsefecinin Sanatı ve Hüznü

Felsefe düşünme sanattır ve düşüncenin sözcüğe aktarılması sanatı. Ancak hiçbir sözcük söylenmek istenen düşünceye karşılık veremez, söylenmek istenen her düşünce söylenmek istenen düşünce olarak kalır ve söylenmek istenmeyen bir düşünce olarak ötekine ulaşır (yansır). Adlanan her edim ölümle yargılanmış olur.

Tanrısız Gizem

Sınır kavramlar sınırdan ve sınır ötesinde olana işaret ederken, birey kozmostaki yerini yeniden belirlemeye yönelir; o an dünya üzeri ve dünyasal olmayan sahalara girerek Ben'in çözülmesini sağlayabilir. Nefes almasını sağlayan yaratıcı yaşantı olanakları ararken, sorun kosmozun bir dipsiz kuyu ya da sınır kavramlarla birlikte sınırsal yaşamların sonlandığı ve bireyin kendini yeniden yaratabileceği bir küre olup olmadığıdır. Bunu algılamak ve yaşamak için, kişi bir anlık da olsa yalın hâlini yakalayabilmelidir.

Yaklaşma uçuruma; ruhumu kemiren ölümcül ritmin keskin dişlerine dolanırsın!

Uçlar

1) Dünya pek küçük, çatısına dokunuyor ellerim, duvarlarına çarpıyor kafam, kemiklerimde varlık'ın sızılarını duyumsuyorum, etim dökülüyor pul pul, dizlerim tutmuyor, sırtım büküm büküm ve kaslarımın bedenimi terkedişini izliyorum; eksiksiz bir çöküş.

2) Dünya pek büyük, sonsuz ve masmavi çatısıyla ve ruhumu çevreleyen kozmik renkleriyle beni büyülemektedir, bedenim güneşin ışınlarında kendini her an tazelemekte. Güçlüğüm –sırtım yere gelmeyecek kadar; eksiksiz bir mutluluk.

Zihinsel Çekicilik

Bir kadının, duyularını güçlü ve imhâ edici rasyonel tümce-lerde gizlemesi büyüleyicidir.

Bu büyüleyici güce köklü sözcük kıyımıyla karşılık vermek hazzımdır.

Bu gücü karşılayamadığım takdirde teslim oluşumun orgazmik hazzını yaşıyorum.

Her ad bir sınırlama ve bir indirgemedir. Dünya bir adlar kavgasıdır.

Öteki-Kendim

Aynı dili konuştuk, aynı dilden konuştuk, aynı dilden koklaştık ve aynı dilden dillendik. Tıpkı bensizliğime koşarken benliğimle yüzleştiğim gibi.

Yalnızlık

Dünyada en güçlü insan, tek başına olandır. (Ibsen)

Yalnızlık erktir. (De Sade)

Varlık ve yokluk ancak yalnızlıkta duyumsanır. Dünya denen çıkmaz sokak, Biricik'in ölçüsüzlüğü karşısında imhâya lâyıktır. Etiksel konuşmak gerekirse: Varlık, insana karşı insanda bedenselleşen tek ihanettir. Ah, bu güzellik. Ah, ölüm.

İştar

Gün doğumunda şehvet ışınları, gün batımında savaş çılgınlıklarıyla yeryüzünü kuşatan öfkeli Tanrıça! Gönlünü yaralayan şımak Gilgamiş'ı, ruheşi Enkidu'yu öldürmekle cezalandıran Sen, taşıyamadığın gurur yükünü insanlığa devredensin.

Alter Ego

Yırtıcı animal yapıyla birlikte âhlâkçı canavar oluşu ardında bırakan Kendi soyundan bir tek olarak düşünüyorum –Seni; kategorilerle çevrili bir dünyanın ötesinde zamansız rüzgârlara karışan bir şehvetin ve bir istencin renkleriyle.

Seher Vakti

Şafak henüz doğmamıştı fakat karanlık gece doğacak olan güneşe boyun eğmişti, geri çekilen buruk sislerin eşliğinde.

Ümit

Tıpkı inanç gibi yalnızca bir plasebodur. Benim de plasebolarım vardı, sonuncusu metafizikti. Nominalizmin keskin ucuyla kıydım, öyle ki geriye nomina bile kalmadı.

Eee?

Enerji yığındır –her varolan; sade ve yalın. Adla belirlenen yitirilmiş enerjidir, yalnızca belirlenmeyen ve belirlenmişliğini yitiren bilir enerji yığını.

Beni ürküten “her kafadan bir ses” değil. Beni ürküten her kafadan tek sestir!

Siyasal Üçleme

Siyaset yalanın ticaretidir. Siyasal bilimler yalan ticaretinin akademik sanatıdır. Siyasetle ilgilenen bu yalanın yaşama garantisidir.

İtiraf-değil:

İsterik kadınları ve hetero erkekleri kırbaçlamaktan haz aldım!

Psikoz Üçlemesi

Yahudilik, Hristiyanlık, İslam.

Sözcük Kıyımı

Sözcükleri teker teker kazırım, böylelikle her sözcüğün imhâsını sağlarım. Bu benim seçimimdir –varoluşu seçerken verdiğim kararımdır. Ontolojik sözcük imhâsı –insanlarla ilişkim buradan doğar.

Karanlıklarımızdır yaşamımızı yönlendiren.

İtiraf-değil:

Geçmişime dair: Stirner düşünsel mücevherimdi, Mauthner ruhsal yıldızım, Gılgamış efsanesiyle yoğruldu. Rimbaud ile arkadaşlık kurdum. Karşı cinsimde kendimdeki ruhsal boyutu asla duyumsayamadım. Sanki bir eksiklik var. Övünmek için değil, tatlı olmayan bir yalnızlıktandır söyleyeceğim: Ben kendimin tür-rüyüm.

Ben'in Çürütülemez Hakikati

Sen beynimin ürettiği bir hâyâletsin. Seni ne kadar kendimden biri olarak görsem de, sen beni ne kadar senden biri olarak görersen de, sen ve ben ne kadar benzeş ve benzer olsak da; sen asla bir hâyâletten öteye gidemezsin: Ben'deki hâyâletsin –sen.

İnsanlığı zeminsizleştiren tek dipsiz güç: Hiç.

Yanılsama

Görölmekteyim. Görünürde varım. Olduğum şeyin görüntüsünü algılamaktasın –sen.

Ben sadece bana olduğum şeyim.

İki Ben konuşabilseydi:

- Bana içtepini bir sözcükle ifade edebilir misin?
- Tekbencilik.

Mösyö Teste

“Ben KENDİMDE evdeyim, kendi dilimi konuşuyorum.”
(Valéry / Mösyö Teste)

Bireyler arasında sonsuz ve aşılabilir duvarlar olduğundan emin; kendini inceleyen, kendini yapılandıran, dışardan verilen tüm özellikleri; kişilik denilen “kuklayı” öldüren, kendinde kendinin rasyonel sistemini kuran bir tekbenci düşünür figürüdür. ‘Karanlık Thomas’dan temel farkı, belki de tek farkı: Mösyö Teste hiçbir duygu içermeyen ve karmaşası olmayan sade düşündürdür.

Melankoli

“Ey gece, ben hazırım artık!” (G. Trakl)

Bir oryantal pazarı gibi rengârenktir insan kafası; şeytan kahkahalarından saf melek bakışlarına kadar her kafanın aynı kaynaktan beslendiği bir pazar. ‘Ben, ben, ben.’ ‘Ben de, ben de, ben de.’

Obsesyonların alış-verişi ve değiş-tokuşu bir savaş sanatı üzerinden dünya denilen büyük pazarda binbir ritüelle kutsanmaktadır.

Kendi uçurumumdan şüpheyle izlediğim lekeli ve lekesiz yitik duyuların nakışlı sözlerini dipsizleştirerek kendimde kendimle birlikte öldürüyorum.

“Sen ey kapkara yürek, ey karanlık gece,
Gel, ey en yüce zaman!”

Umut

Bozuldu dünyanın –büyüsü, ilk Kızılderili öldürülünce. Bana kalan miras: Düşüncede gördüm düşüncenin düşüncesizliğini. Varılacak son mertebe: Yalnızlığın şefkati ve: İnsan zerre kadar umut taşımayacak.

Ölümcül Paradoks

Ahlâkınızın bozulmasını istemiyorsanız, ahlâksızlaşın!

Fakat bu dünyada ahlâksızlık temel ahlâktır. Öyleyse “ahlâkım bozuluyor” dediğinizde ahlâklılışıyorsunuz. Buna rağmen kendinizi ahlâksızlaşmış hissediyorsanız kafanızda bir ahlâk hayâleti yaşıyor demektir. Bu durumda size yardımcı olunamaz.

Yanılğı

Tanrı, Mefisto'ya: “İnsan uğraştığı sürece yanılır.” (Goethe / Faust)

Evet, öyledir.

Platon'un ideaları, Hegel'in evrensel dini, Nietzsche'nin metafiziğe karşı irrasyonel savaşı, Camus'nün varoluş başkaldırısı, Stirner'in tüm felsefi ve sosyolojik hâyetlere karşı temizlik çalışması, Hawking'in felsefeye karşı kozmolojik zaferi; her uğraş bir yanılğıdır. En büyük yanılğı Tanrı'ya olan inançtır.

Öyleyse, kozmosun her hangi bir noktasında tüm yanılğıları boşluğa serpecek bir ölümcül kozmik orgazm yaşanmaya değer final yanılğı olacaktır.

Ben ve Sözcük

Ben bir düşünce değilim! Ve: Sen, Ben değilsin!

En güçlü sözcük düşünülerek öldürülebilendir, çünkü beni tüketebilecek güçtedir. Yaşayan sözcükler boş sözcüklerdir.

Sevdikçe Öleceksin

Hastalığı sever insan. İnsan sever hastalığı. Hastalığı insan sever. İnsan hastadır.

Analiz:

Genelde kamburdur insan, kısık sesle ve yavaş konuşur, “kendini” yitirdiğinde kabalaşır, hırçınlaşır. Öldürür ve öldürtür. Derin ahlar çeker –hiç anlam ifade etmeyen; pek anlamlı olduğunu sanır. Bitmeyen can sıkıcı roman gibidir tümceleri. Tiksinti. Sosyolojik ve dinsel tiksintidir insan.

“Seni seviyorum”

Sözcüğü kullanmamla birlikte her nesne kendi asıl yerini adlandırdığım nesneye bırakır. Nesne sözün egemenliğine girer.

Dokunduğum bir nesneye “nesne” dememle o nesne kendi gerçeğini yitirir, kendisi olmaktan çıkar, sadece adlandırdığım, ad verdiğim nesne olur. Ağaç, ağaç olmaktan çıkar, yalnızca bir sözcük olur.

Dillendirdiğim her duyu kendinden arınmış olur. Örnek: “Seni seviyorum” tümcesi söylendiği andan itibaren “seni seviyorum” duyusu olmaktan çıkar ve yalnızca “seni seviyorum” tümcesi olur.

Dil dokunduğu herşeyi kaçınılmaz olarak yabancılaştırır.

Dil Dilencisi

İnsan bir dil dilencisidir. Çünkü bütün yaşamını kendini anlatmaya çalışarak geçirir ve bu başarısız işi ölümünden sonrasına bile taşır: Mezar taşı sözü.

Yağmur Kadın

Bu gün senin. Bugün senin. Varlık'ın sana kapısını ve kapılarını açtığı gün. Seni kucakladığı gün. Varlık herkesi aynı ölçüde kucaklar ancak yaşam öyle değil. Yaşamın ölçütleri insan ölçütleridir. İnsan belirler yaşamı. Ve insan bir komplekstir. Sen yaşamda da şanslısın, derim ben.

Âşka dair belleğimi seyredince seni tek güzellik olarak görmekteyim, belleğimde âşka dair tek güzellik; yalın ve sade. Abartmıyorum, tilkice oyunlarını da gördüm. Benim gibi koca bir tilkinin gözünden kaçmadı. Yine de sen an olansın –bende: Bana gelişin, bende oluşun. Belleğimde an olarak kalacağın için mutlu ve keyifliyim.

An

Hoşgeldin Sevgilim, vulgar zaman anlayışına göre saat şu an 17.53

Görkemli kozmosun görkemli kaosta bana ayırdığı şu minimal zaman diliminde seni düşünmek ve duyumsamaktan maksimal haz alıyorum.

İtiraf-değil:

Demiştım ki: Sahtenin içinde sahiyi görerek uçurumlarda ölenleri öptüm.

Derim ki: Sahtenin içinde sahiyi görerek yine de sahteyi yaşayanları da öptüm.

Veritas

Vanitas est veritas / Veritas est vanitas

Rasyonel: Hakikat geçiciliktir, çünkü geçicilik duygusu temel olandır ve yapay değildir, katışıksızdır, Hiç'ten gelir, yalındır; yalınlığı melankolinin doğuşuna neden olur.

Duyusal: Arzumu derin tuttum ve saf hazdan gelen ihtiras dalgasını akışına bıraktım; perde arkasında akan gözyaşlarına tanık olamayışımın sessiz hüznünü yaşadım –sonrasında: Melankolik bir armağan olarak duyumsadım her birini.

Geçiciliktir –hakikat.

Tanrısal Orgazm

Ritimlerim tek-düzenliliğimden değil, çok-düzenliliğimde yolumu belirlemektendir; kaybolmuşluğumda çıkışı aramaktadır. Nevrozla ritüel arasındaki ince ipin bir denge arayışıdır. Çan sesleri ritmi anımsatan balyozların düzenli vuruşlarıdır. Düzen ve düzensizlik, kaos ve kozmos arasında kaybolmuş insanın hoş-melankolik ve şen-hüzünlü gülüşleridir.

Çanlar kanatlı bir kadının erotik inlemeleri için çalar. Aynı anda Kilisenin dehşet saçan duvarlarında sıcak ve ıslak vajinasını soğutan rahibeyi anımsatmak için. Ve: Tanrısal orgazmın eşsiz olduğunu anımsatmak için –insana. Ah, hâllerim; çıkış ve inişlerim. Hiçbir hâlim Tanrı ile insan arasında gel-git kavgası değildir. İkisi de değilim. Arası da değilim. Van Gogh kulağını kesince insan zırvasını bir daha duymayacağı ümidini taşıyordu ruhunda. Neredeydi o kanatlı kadın –seni insan’dan kurtaracak olan o ince ruh?

Varolan hiçbir şey insan kadar usandırıcı değildir.

Kürksüz Venüs

Katışksız ve arı ve sahi bir defot, teslim-oluşun kozmik adı. Mars’ın pençelerinde Mars’ı yönlendiren aşkın Tanrıçası.

Dil Üzerine Psikedelik Bir Ağıt

Sözcüğün yetersizliği konuşanı çıldırtır. Her konuşan yalnızca bir kekemedir. Kekemenin yaşadığı işkence söylenmek istene-ni söyleyememektir. Sözcüğün ağzımdan her çıkışında kendime uyguladığım şiddet, dehşetle beynime çarpıyor. Şiddetin ağırlığı beni sükûnete itiyor ya da çılgınca bir edime. Sükûnette yalnızlığın derinliğini bir otistte duyumsamaktayım –yalın oluşum. Edimde gözleri dönmüş bir delide –tüm oluşlarım. Mauthner, “gizem söylenemeyeni söyleyebilme özlemidir,” der. Söylenemeyen söylenemeyendir –söylenemeyen-olandır ve söylenemeyen-olan olarak kalacaktır. Bu eziyeti kabullenerek konuşmak gizemi öldürmeye çalışmaktır.

Dil

Her kavram bir önyargıdır. Dil insanın evidir; insan dilde insandır, ancak bu ev sözcüklerin evidir.

Şüpheci Analitik Yargı

İhtirasa muktedir değilsin –sen.

Ya da

İhtiraslarını yaşayabilen değilsin –sen.

Öyleyse;

Dünyaya tekil olarak giriş yaptığını duyumsa ve tekil olarak çıkış yapacağını. Öncesinde ve sonrasında bir bilincin varlığını ya da yokluğunu duyumsamaksızın.

Hamlet-sorusu

Tek, Varlık'ın dayanılmaz ağırlığı altında Hamlet-sorusunu kasvetler içinde soracak: Niye Hiç yok da, bir şey var? Tek'in asıl sorusu –bu. Bu soruya korku, tasa ve cansıkıntısı eşlik ediyor. Tek'e sonsuz bir uçurum duygusu veren Hiç-sorusu iç sıkıntısının dışı yansımasıdır. O daima Tek'ledir.

Varoluş

Bir daha olmamak, sonsuza dek yokoluştur.

Olmak varoluştur, varoluş sayısız oluşların tümüdür. Ortalama bir insan ömrü ancak sayılı oluşlardan ibarettir. Bir şeylere indirgenmiş yaşam daha-az-oluştur. Bir şey olan, olduğu bir şey kadardır. Buna varoluş denilebilir mi?

Gilgamiş-Enkidu

Gilgamiş, dostu Enkidu ölünce ilk kez hiçlik duygusuyla karşılaşır. Hiçle yüz yüze gelip varlığın bir çöküş olduğunu da kavrar aynı zamanda. Bu çöküş insanın özgür olmaya mahkûm olduğunu müjdelar. Ve Gilgamiş bir anda dünyaya atılmışlığın bilincine varır. Çünkü Tanrılar olmadan yaşaması gerektiğini fark eder artık. Bunun üzerine Tanrılara karşı olan korkusunu da yitirir. Bu da özgür olmak anlamına gelir. Özgürlükse yaşam acısı demektir bir bakıma göre. Aynı zamanda ama: Yaşamdan haz almak ve varoluşun bedensel, ruhsal ve tinsel sevincini yaşamak demektir.

Felsefe

Bertrand Russel, felsefenin bir kimsesizler ülkesi olduğunu söyler. Yaşam bir ülkesizler yurdudur. Bu açıdan bakıldığında felsefe gerçekten de ne bir dogma ne de tam bir bilimdir. Felsefe düşüncelerin dans ettiğı bir maceradır.

An ve Oluş

Bilinenden bilinmeyene geçişte aklın kendi iç dinamiği ile delice çırpınışlarında oluş. Ani oluş ve ani oluşlar, birbiri ardına, hiç durmaksızın. Kendini anda adlandırıp tüketen ve yeniden başlayan ve yeniden ölen oluşlar. Ölüm sancısının renklendirdiği coşkunun doğuşu: Oluş. Sözcüklerimin bitişiyle gelen oluş. Sözcüksüz oluş. Söz ile karşılıklı tecavüzüm. Tahammül eden ve sabırlı olanlar yükselmemiş olanlardır. Şiddet ve dehşettir –söz.

Yalnızca ışık yansımalarında ve fırtınalar eşliğinde somutlaşan sürreal çırpınışlar: Oluş. Etiksiz ve ölümcül bir ihtirasın şehvetinde oluşan içsel müziğin yansıttığı alevler.

Değil ve Hiç

Değil'in bir şey olduğu ve olmadığı yargılama edimiyle bilinir. Değil her zaman yargıyla bilinendir. Her zaman yargıyla bilinen Değil, sadece bir olumsuzluk belirtisidir. Değil, Hiç öncesi değil, sonrasdır. Hiç, Değil sonrası değil, öncesidir. Hiç ilkseldir, asıl olandır. Değil, Hiç'i yargılayabilir sadece. "Hiç yok demek" gibi; "Hiç yok olandır" gibi. "Hiç varolan değildir" gibi. 'Hiçbir şey benden üstün değildir' tümcesi bir yargı sözüdür. Oysa 'mesele mi Hiç'e bıraktım' tümcesi Hiç'e akar.

Dilde olmayan, dil ötesi Hiç, yargılamaz –yargılanamaz. Yargı dilde vardır. Hiçbir şey, Hiç'i ifade edemez, çünkü Hiç, hiçtir. Hiç, değiller. Değilleyen Hiç'tir. Değilleyen Hiç, değiller. Hiç'i ancak Hiç ifade eder. Hiç, ifade edilebilen değildir; Hiç, ifade edilemeyendir. Hiç, hiçtir.

Stirner'in Biricik'i

Söz başlar, söz biter. Söz anadili başlatan ve sonlandırandır. Söz'de (sözel) sonuç vardır, bu sonuç dilin, anadilin sonudur. Bu söz Biricik'tir. Biricik anadilin son sözüdür, Biricik kendinin sözel sonu ve sözün yokudur; Biricik sözötesi varın oluşu ve oluşmasıdır. Bu da söylenemeyendir.

Düşüncelerin maliki Biricik, beyinde taşıdığı düşünceleri yüreğinin heyecanı ile alevlendirebilen ve istediği an söndürebilendir; bir giysi gibi üzerinden atabilen ve binlercesini yeniden yaratabilendir.

Biricik ve Mülkiyeti insanın maddeden, maddenin basısından, tahakkümünden arınmış hâlidir.

Zamansız

Şehvetin evci balası dizginsiz olan ruhumun dinginlikte erimesidir; tıpkı eşleşen tekilliğimin paylaşımda çözülmesi gibi.

Dünyaya giriş ile dünyadan çıkış arasındaki sürenin Varlık olması, Kendi'mi adlaştırmaksızın edimleştirme erki yaratır bende.

4'33"

Günün “düşüncesizlik terapisi” olarak Kendi’ni ifade etmesini bilen besteci John Cage’in 4'33" adlı eserini öneriyorum. Dört dakika otuz üç saniyelik toplumsal tımarhaneye dair anti-psikiyatrik ruhsal sağlık.

İtiraf-değil: Sen beynimin senin görüntünü alarak düzenlediği bir hâyâletsin.

Akıllı ve Deli

Akıllı ile deli arasındaki fark; delinin akıllının aptal olduğunu bilmesidir, akıllı ise delinin dahiliğinden habersizdir. Platon, Sinoplu Diyojen için “çıldırılmış Sokrates” terimini kullanmıştı. Bununla Diyojen’i gönlünden gelmeden öven Platon, Sokrates’i de aşağıladığının farkında mıydı acaba?

Varoluşsal Labirentler

Bazı kapılar içeriye açılır fakat dışarıya götürür, bazı kapılar dışarıya açılır fakat içeriye götürür. Hangi kapıdan girmek istersin?

Neden bir şey var da Hiç yok? Ya da Neden Hiç değil de bir şey var?

Akan sular durur. Pratik âhlâk anlayışını düzen Kant, işini pekiyi biliyordu, her birimizi sahiplendi ve her birimizi birer küçük Tanrı yaptı: Kategorik buyruk! Herkesin bulunduğu mekân. Başkaldıran herkes burada birleşir, Katoliğinden anarşistine kadar, çünkü her biri hak talep eder. Düşünen hayvan, ne çabuk da âhlâksal hayvana dönüştü.

Farkındalık

İnsan kafası karıştıkça Tanrı özellikleri de o kadar karmaşıklaşıyor. Şu bir gerçektir: Her dindar söz, her dindar edim Tanrı'yla bir alaydır. Farkındalık –İşte!

Satir

Kendimi bir kaç türün bir bedende, bir ruhta yaşadığı bir satir olarak duyumsuyorum bazen, çeşitli cinsleri içinde barındıran, farklı türlere sahip; bir karışımın toplamı. En azından cinselliğim böyle olsa gerek. Bireysel özelliklerim beni ne kadar Biricikleştirse de, tinsel olarak ne kadar kendimin türü olsam da, bir karışım olduğumu duyumsuyorum –bazen. Her insan böyle olsa gerek, neticede aynı türüz. Ya da ben tamamen yanılıyorum.

Hiç ve Ben

Nedeni ve sonucu olmayan: Hiç.
Benim Hiç'ten eksik bir yanımla yok.

Caliban

İtici ve bir o kadar da çekicidir. Çünkü her birey kendi içinde bir Caliban besler.

Eş

Çiftlerden biri ötekini kendi ışınlarından yoksun bırakırsa, ikisi de ölür.

O ve Ben

Dedi ki: Kim bilir nelere şahit oldun.

Dedim ki: Şahit olduklarıma şahit olmanı dileyemem.

Şiddet

Doğmak sınırsız bir şiddetle gelen sancılar toplamıdır; demek ki, varoluş parçalanarak vücuda geliyor; Varoluş şiddetli sancıların kimilerine yavaş yavaş kimilerine de hışımla duyumsattığı ölümün ikiz kardeşidir. Ve ölüm Hiç'in suç ortağıdır. Çünkü: Hiç yok. Hiç, yok. Son.

Simurg

Varoluşun yalınlığını tattırmak adına gecenin karanlığına bürünen ruhsal dünyana girdim. Lânetlenmiş etini ve ruhunu içinden aktığım sihirli sulara sevdim –lânetinde seni yeniden doğurmak için. Anladım ki, lânet; zedelenmiş bir yaşamın sonsuz çıkmazıdır. Ve ölmene tanık olmak bana lâayık görüldü –onayım.

İtiraf-değil:

Tadına vardığın ihtirasım seni mezara taşıyacaktır –bedensel değil belki ama tinsel ve ruhsal olarak.

Kürklü Venüs

Bugün Sacher-Masoch'un "Venus im Pelz" (Kürklü Venüs) adlı romanındaki bir tümcede seni düşündüm. Kırbaçlayan, kırbaçlanana yıllar sonra yazdığı mektubunda der ki:

"Umarım kırbaçlarımla iyileştin, terapi acımasız ama radikaldi."

İtiraf-değil:

Kırbaçlarım terapik de olsa, özel bir haz verdin. Ve bir mezar taşını simgeleyen çehrenden süzülen gözyaşlarındaki ölüm haz-zını duyumsadım.

Philipp Mainländer

Mainländer, Hamlet'in olmak ya da olmamak sorusunu telaf-fuz ettikten hemen sonra edimleyendir. Evet ya da hayır.

Olmaksa olmak, yani beklersin hayatı, başka deyimle: Yaşar-sın anlamsızca bütün bir ömrü.

Olmamaksa, beklemezsin; anında harekete geçersin ve nok-talarsın anlamsızlığı. Sonlandırır-sın kendini. İşte –Mainlaender!

Vahiy

Düşünmenin tadına varan Tek, ışıktadır yürür, karanlıkta yürürken de tünelin sonundaki ışığı görür. Işığı göremeyince denize atlar. Denizin rengârenk ışınlarıyla kendini yeniden yaratır. Bu, kendini vahiy etmektir. Vahiy alınmaz, gönderilmez, inmez, yollanmaz, gelmez. Vahiy bir buyruk değildir, dinsel de değildir. Alınıp verilmez; bir alış-veriş edimi değildir. Vahiy Tek'in sırrıdır, Tek'in bilinmeyenidir. Obsesyonun bittiği yerde bu sır aşikâr olur. Tek, bu sırı çözerek yaşıyandır. Her doğuş bir ölümdür. Tek, kendini yaratarak ölür.

Godot: Beni değil, Kendini beklemektesin.

Kötülüğün Tanrısı de Sade:

“Darağacı bile benim için şehvetin tahtıdır.”

Eğer beden şehveti Sade'in hazzını yerine getiremeyecekse -tüm dünya insanların bedeninden söz ediyoruz-, o zaman güneşe saldıracaktır Sade. Güneşle evreni ateşe verip yakacaktır. İçindeki o bitmeyen, tükenmeyen öldürme istenci son aşamada felaket istencine dönüşerek Tanrıların Tanrısı Sade ile birlikte kozmosu imhâ edecektir. Bunu tasarlamak ve duyumsamak herkese özgü değildir. De Sade bu istenç ateşiyle yaşıdı.

Öznenin Nesnesi

Nesnenin büyüleyici gücü öznenin kendisini nesneye dönüştürüp bundan haz almasından kaynaklanır.

Somut ve Soyut

Nesne ve dil yan yana dururlar. Nesne kendi gerçeğiyle değişime uğrarken, dil nesneden bağımsız olarak değişir. Sözcükler nesnenin yerini alır ve nesne düşünceden kovulur; demek ki: Nesne –yoktur. Ya da: Nesne ölür, sözcük devam eder –ağlayarak, sızlayarak, hiddetlenerek, zırlayarak ...

Kierkegaard

Tanrıların can sıkıntısından insanı yarattıklarını vurgulayan hüzünlü filozof, bunu saptarken tam bir can sıkıntısı yaşadığı görülmektedir. Büyük bir olasılıkla insanlar can sıkıntısından Tanrıları yarattı.

Kierkegaard'ın başkaldırısı varoluşsaldır. Özetliyorum:
Lânet olası Varlık!

Kaynağım, kökenim, temelim, baş belam, kara sevdam, nefretim, çıkışı olmayan düşüşüm, yıkılışlarım, melankolim, hazzsızlığım, aşkım, tek dostum, tek düşmanım, olasılıktaki olasılıksızlık ya da tersi, beynimdeki tümör, çöküşüm ve –gizemim. Öldürebilsem, öldüreceğim seni –gözümü kırpmadan. Fakat sensin öldürebilen ve sen öldüreceksin –beni ve Herşeyi.

Vivaldi ve İhtiras

Sürrealist bir yazarın altbilincini yüzeye çıkarıp kendini dillendirmesinde yaşadığı sarhoşluk gibi, Vivaldik ihtiras afyonsuz bir mest-oluştur.

Varoluşsal sancıyı yansıtabilmek için her sözcüğe tecavüz etmek gerekli; ancak bu durumda varoluşsal dram sınırlarını aşar ve absürt duyularla komedyaya dönüşür, tıpkı Shakespeare'in sorusunda dramla komedyanın bütünleşerek yansıması gibi: Olmak ya da olmamak. Bir soru değildir bu; insanın belirsizliğe mahkûmiyetidir.

Kızıl Rahip

Soğuk ve sıcak! Bu iki olgunun karışımıdır iniş ve çıkışları bir armonide vücuda getiren. Her iniş mağaraya ve her çıkış göğe fırlatıyor.

Leşin Estetiği

Siyah ve kıvrıcık saçlı, beyaz tenli sevgilimin bedeni bende beni çıldırtacak kadar deforme etme hazzı yaratır. Leş, insan-oluşun en doğal halidir. Abartılacak bir şey yok.

Kierkegaard'ın Hüznü

Ah Kierke! Seni okuduğuma pişman oldum; seni okumasaydım da pişman olurdum; seni okumuş olduğum için pişmanım, okumamış olsaydım da pişman olacaktım; seni okumak isteseydim de pişman olurdum, okumak istemeseydim de pişman olurdum; bir kez karar verdiysem pişman olmaya, pişman olmamam kaçınılmazdır. Pişman olmamaya da pişman olurdum. Pişman olmamaya karar verecek olsaydım, pişman olmamaya karar vermiş olacağım için pişman olacaktım.

Her kararım pişmanlıkla sonuçlanacaktı: Her kararım bende pişmanlık yaratacaktı. Öyle de pişmanım, böyle de pişmanım.

Ölçüsüz-oluş

De ki:

Her nerede olursan ol, Biricikliğinin ritmine bırak kendini, –yalınlaşana dek ve ritmin dalgasına kendini vererek bedenini düşünce ve psikolojinle birlikte akıntıya bırak. Seni çevreleyecek olan bir anaforu duyumsadığında içine düşmüş olacaksın. Ve çıkışı olmayan bu anaforda sonsuz ölümcül orgazm hazlarıyla yeniden nefes almasını öğreneceksin tâ ki kendin bir anafor olana dek. İşte!

Varoluş Bulantısı

Düşündükçe var olunur ve ne kadar çok düşünülürse, o kadar çok var olunur ve ne kadar çok var olunursa, o kadar çok iğrenilir.

Bir dâhi ne kadar çok iğrenirse, ya o kadar çok yaratır –son nefesini alana dek ya da nihayet intihar eder –mümkünse iz bırakmadan. Her dâhi bireyseldir –tüm zamanlarda.

İsyan üzerine bir kısa diyalog

Us: Nedir yaşamın anlamı?

İsyan: Her varolan cezbemin nesnesidir! Cezbeye soyunmak üzere son elbisemi çıkarırım.

Us: Nedir hakikat?

İsyan: Senin yokluğun!

“Üryan geldim, üryan giderim.”

Bu tümceye ben şöyle bir felsefi içerik katıyorum: Birey doğumu ile ölümü arasındaki yaşam süreci içinde de üryan olabilmelidir. Nasıl? Kendini hiçbir düşünceye indirgemedi, hiçbir nesneye saplanmadan, ömür boyu aynı düşünceye takılmadan yaşayabilmelidir. Bütün düşüncelere sahip olabilmek ama hiçbirine teslim olmadan yaşamak. Başka bir deyimle: Düşünce dolusu olmak ama hiçbir düşünceye aldanmamak. Üryan, sade bir varoluş.

Dünya Hâlleri

Varoluş çıkışsız labirentte bir kovalamacadır. Her kovalayan aynı zamanda bir kovalanandır. İnsanın bu kovalamaca heyecanı sineklerin kadavradan pay koparma telaşıyla eşdeğerdir. Ve sineklerin vızıltıları insanın yaygaralarıyla melodik bir âheng oluşturuyor.

Düşünce

Hiç'i duyumsayabilmek için düşünce denizine dalmak gerekir. Bu, mantığın sonu ve Varlık'ı görmenin yoludur.

Kozmik Algı

İnsana dair tüm dinsel öğretiler, insana dair tüm sosyolojik bilinç ve insana dair tüm düşünce sistemleri insan ruhunda çözülünce kozmik algı devreye girer. Bunu bir an olsun yaşayabilmek bütün bir ömre bedeldir.

Hiç

Hiç –şehvetimin adıdır, libidomun öteki adı. Acının doruğunda hiçleşen Ben'in inlemesidir –Hiç. Kıvamını bulma efkârına kapıldığımda Hiç'i görürüm; O, neşemle acımın kesiştiği noktadır. Hiç, realiteyi kucakladığı gibi rüyaların da sorumlusudur. Tek'in rüyadaki ruh hâli Hiç'in sahici ruh hâlidir. Hiç, sanal realiteyle banal realitenin uzlaşımıdır aynı zamanda. Hiç, evrendir, çünkü asıl olan hissiyat odur. Gönül darlığından gönül ferahlığına kadar her duyu ve her duygu Hiç'in bazen hafif bazen sert esen rüzgârıyla çalkalanan ölüm dürtüsünün habercisidir.

Cioran

–“Eczanelerde varoluşa karşı hiçbir özel ilaç yoktur.” Buna göre varolmak, varolmamak istencinin tek kaynağıdır. Peki, neden Hiç değil de birşey var? Bu kasvetli soruyu doğmamış biri soramazdı. Cioran'ın acısı –işte! Bu acının merkezinde doğmamışı kıskanmak kasvetli bir duygudur.

–Doğmuş olmanın sakıncası üzerine yazan kişi, doğmuş olmakla, bu düşünceyi ifade etme lüksüne sahip olmuştur.

“İntihar düşüncesi sayesinde hayatta kaldım”

Cioran'ın bu tümcesi bana şöyle bir kurgu çağrıştırıyor: Rahip, seks düşüncesinden dolayı seks yapmamaktadır.

Cioran, çaresizliğin papazıdır; yaşamamışlığın, yaşamak isteyip de yaşayamamışlığın ve iniş-çıkışları olmayan bir düzlüğün papazıdır.

Gönüllü Ölüm

Ve intihar kişinin son özgür edimidir. Evrensel ontolojik bulantı bilinci daima göz önünde bulundurularak. Özgürlük ötekini öldürmekte değil, kendini öldürmekte mevcuttur –her hangi bir düşüncenin egemenliğine girmeksizin.

Düşünce özgürlüğü

Düşünce özgürlüğü, bir düşünceye bağımlı olmak değildir; her düşünceden bağımsızlaşmaktır.

Adorno ve Frankfurt Okulu

Minima Moralia'da zedelenmiş ruhun zenginliklerini kendi ruhunu kazıyarak dile getirir –Adorno.

Frankfurt Okulu'nun kayda değer tek eseridir. Gerisi bir siyasal cephe oyunudur: Erk kavgası, sınıf çatışması, ideolojik kuram safsatası.

Bir Cennet Meyvesi

Şarap cennet meyvesidir, bu nedenle Tanrılarla içmeyi tercih ederim, şarap özgürlük sembolüdür, bu nedenle dostumla kadeh kadehe sohbet ederim, şarap estetik algıdır, bu nedenle sevgilimin gövdesinde içerim kana kana ve şarap ruhsallıktır, bu nedenle sevgilimin gönlüne aşkla içerim –bu cennet meyvesini.

Kötülük ve erdem bir tek oluşun iki adıdır.

Eş

Metafiziksel frekanslar karışıyor bazen, aşırı ve yoğun dalgalanmalar olunca.

Bu durumda Öteki'ne ulaşabilen sözcüğün Maliki, Öteki'nde Kendi'ni görebilendir.

Kendi ve Yabancı

İnsanın temel sorularından biri: Ben kimim? İnsan bu soruyu kendine sormakla bir iç diyaloga girer. Demek ki: Bunu sormakla Kendimi sorgularım ve Kendimi Kendimden uzaklaştırırım, tekrar Kendime dönmek için; Kendimi biçimlendirmek için.

Kendim olan Ben, bu soruyu sormakla Yabancıım olurum. Kendi ve Yabancı aynı bedende – insansal iç diyalog da budur zaten. İç ancak dış ile ifade kazanabilir; demek ki Kendimi Yabancıım yapınca. Ben'in bu çifte tecrübesi kültürü ve insansalı oluşturmaktadır.

Kendi, kendinin Yabancıısıdır: İnsanın kendi tinsel, ruhsal ve tensel gelişimi için yarattığı kültür, Kendi-Olma için biçimlendirilebilir, eğer ve sadece eğer ben Kendi'mi Yabancı'm olarak algılasam; o zaman bilirim ki, karşımdaki de (dış) Kendi'ni ve Yabancı'sını içinde taşır. Böylece ikimiz de birbirimizle hem Yabancı hem Kendi olarak karşılaşırız.

Düşünen Hayvan

Hayvanın yapamayacağı bir şey var: Kendini dışarıdan seyretmek. Peki, düşünen hayvan kendini dışarıdan seyredebilmekte midir?

Örnek: Her hangi bir sabit fikirli, kendini seyre girişse ne görürdü?

İçindeki kilidi? Bunu görebilse, sabit oluşu sona ererdi.

Sabit fikirli, içindeki kilidi ve anahtarı görebilecek kadar duyarlı değildir.

Eros

Ancak üremenin ve ahlâkın hizmetine girmemişse, varoluşu duyumsatır.

Evren

Evren bir enerji kütesidir, her varolan enerji yığındır, sade ve yalın, adsız ve kimliksiz.

Düşüş ve Âşka Düşüş

Her düşüşün bir kalkışı vardır. Ver her kalkışı bir düşüş izler. Her düşüş bir iz bırakır. Âşka düşüş âşkın yükselişidir.

Düşünce Sanatı

Tüm düşünceler yıkılabilen ve yeniden inşa edilebilen birer sanat eseridir.

Hüzün

İçimden çıkıp atamadığım ölüm rengindeki soğuk ve loş düşünceler edimlerimin gücünü yakan bir cehennem ateşi gibidirler. Bu, soğukla sıcaklığın katışıksız sevişmesi olsa gerek.

Nasıl ki, haz aldığımızı sandığımız anlardaki o aldanma bilinci kaçınılmaz olarak hüznü anımsatıyorsa, Hiç'ten aldığım Varlık hissi o denli amansızdır.

Varlık ve yoklukta savrulup yiten gezgin düşlerim, yer ve gök arasında sıkışıp kalmış ruhum, uçurumlarda dalgalanan gölgeleirim, – hepsi yalan ve bir o kadar da absürt. Dünyada-olmamın bilinci bu gezegene hapsolmemin yansımasıdır.

Hiç'ten Hiç doğar

Hiç'ten Hiç doğar tümcesini yadsıyan ve böylece Hiç'i hiçe sayan öğretiler tümcedeki Hiç kökenli Varlık'ı görememektedir: Tümcede Hiç'ten Varlık'a bir geçiş mevcuttur; tümcedeki Hiç Varlık'a intikal eder. Hiç, Varlık kadar Varlık'tır ya da Varlık, Hiç kadar Hiç'tir: Varlık Hiç kadar ve Hiç gibi sıfatsızdır.

Tanrı'yı sıfatsız kılan öğretiler onu Hiç ile -istemedен- eşanlamlı kılar. *Hiç'ten Hiç doğarsa* Tanrı'dan da Tanrı doğar. “Benim Tanrı'dan eksik bir yanı yok” tümcesi “Ben Hiç'im” tümcesini taşır içinde.

Huzur bir akıl tutulmasıdır.

Erratum Musical

Duchamp'ın "Erratum Musical"ı 'kendini inkâr' ile ilintili bir belirsiz eserdir; Cage'in Üstad Eckart'ın 'içsel boşluğuna' olan hayranlığını onaylayan bu eser aynı zamanda Bataille'in egemenlik (souveraineté) düşüncesini de içerir.

İçsel boşluk Eckhart'ın Hiç'e ulaşmasında yaratmaya çalıştığı bir oluşturmaktır. Cage, sükûnet ve belirsizlik yöntemiyle bunu sağlamak ister. Bataille'in egemenlik düşüncesindeki 'tüm tahakküm-lerin sonu' anlayışında bu Hiç'i görmemek kaçınılmazdır.

Kendini inkâr: Buradaki 'Kendi' toplumsal Ben'in kapsamıdır, bu Ben'in inkârı özneyi içsel boşluğuyla (vicdansızlığıyla) yüzleştirir. İç deneyin asıl önemi toplumsal kuruntu ve vehimlere yenilmeksizin bir adsızlık deneylemek ve bunu yaşamaktır. Eckhart'ın İsa'yı içsel boşluğa erişmede araç olarak kullanması tipik Orta Çağ Hristiyanlığına özgüdür. İsa yerine bir başka kişi ya da nesne de olabilirdi. Cage'in ereksiz ereği: Birbirlerine ters gözüken hatta ters olan düşünceleri delice bir cesaretle irrasyonel dünyasından koparıp reel dünyada ustalıkla birbirlerine bağlamaktır.

İç Deney

Georges Bataille'ın iç deney'ini suç ve cezanın konakladıkları vicdana bir alternatif olarak algılıyorum. Yaratmak için tehlikeyi ve kötülüğü göze almak gerekir; bu durumda iyilik felâketlerinin sahibi vicdan, yerini iç deneye bırakmak zorunda kalır. Ve kendini yeniden deneyleyerek aldandıracak olan birey hiçbir adda sonsuzca konaklamayacaktır. Çünkü her konaklama huzur ve iyilik egemenliğini içinde taşır.

Huzur ve iyiliği amaçlayan vicdan suç ve ceza ile sonuçlanır her zaman. Fakat genel ahlâkı kötülüğün gücüyle yıkarak iç deneyi yaşama aşamasına geçen birey yüksek bir ahlâk yaratacaktır ve her yüksek ahlâk bireyin yaratıcı içtepisi karşısında alçak bir ahlâk olarak ezilecektir. Demek ki iç deneydeki birey genel ahlâkla yönetilen toplumlarda yaşadığı sürece, adına vicdan denilen içselleşmiş Tanrı'nın ya da iç zindanın çeşitli boyutları ya da versiyonlarıyla karşılamak ve kendini her defasında iç deneyde yaşatarak yaratacaktır.

Egoizm

Kendilerini iç deneyde yaşayan iki özne birbirlerinin nesneleri olarak girecekleri oluşlarda, bunlar her ne olursa olsun, kendi alanlarını kendileri yaratacaklardır. Ve edimleri tıpkı aşkları gibi ölçülüp, biçilip, formüle edilebilir bir disiplin kapsamında olamayacaktır ve neticede süreksiz özneler olarak süreksiz ya da sürekli tutkularını, bunlar her ne olursa olsun, ancak birbirlerini var ettikleri sürece vücuda getirebileceklerdir. Bu resimde egoizm: Ötekini tatmak –Kendini tatmaktır; bu, öldürmek edimi de olsa ya da öldürölmek.

Varlık

Çıkışı ölüml olan bir labirent.

Hiç

Yok.

Hiç yok. Hiç –yoktur.

Hiç'in yokluğu onu eşsiz kılandır. Varlık'ın eşi kurgulanabilir, dünyanın bir kopyası kurgulanabileceği gibi; ancak Hiç kurgulanamaz, çünkü Hiç yok, yok-olan tasavvur bile edilemez, düşünülemez o. Bu, Hiç'in Varlık karşısında ezici gücüdür –işte.

Dinsel Kaçık

Psikopat, kafasında yarattığı dünyanın tek gerçek olduğuna inanır; başka bir gerçek yok ona göre.

Peki, monoteist dinler kapsamında kaç dindar bu inanç dışında kalır?

İki sonsuzluk var: Biri Tanrı, diğeri aptallık. İkisinin bir araya gelmesine din denir.

Raoul Vaneigem

Vaneigem'in, poemi yaratıcılığın organizatörü olarak kavraması yalnızca insanlığa yeni bir sunum yapmasından kaynaklanmaktadır. Oysa her sunum kendini imhâyı içermediği sürece nevroza can verecektir.

Nihilist Haz

Benim tek hâyâlim var: Dünyanın bir meteorla çarpışarak imhâ olması.

Uterusa Dönüş

İnsan bir serada yaşadığının farkında değildir.

Dünyanın seraya dönüştürülmesi, Varlık'ın anlamsızlığı karşısında bir korunma çılgılığıdır; bu çılgılık uterusa dönme istemidir.

Acı ve Haz

Acı ve haz insanın temel yaşamsal özellikleridir. İkisi bir arada insanı var eder. Tür olarak bu özelliklerle baş edemeyen insan tam bir çöküntüye ve sefaletе uğramıştır.

İtiraf-değil:

Ben bir Stirnerci değilim, bir Stirner uzmanıyım.

“Hazmet kutsal ekmeğі ve kurtul!” (Stirner)

“Hazmet logosu ve yut sözcüğü!” (Mauthner)

Dahası yok! Bu aslında son sözdür. Bu, son sözdür. Son söz söylenmiştir. Son söz. Bu tümceyi hazmettikten sonra konuşmak ve yazmak kadar daha anlamsız birşey olamaz.

Stirner’in saplantı-felsefesini şöyle tüketiyorum / sonuçlandırıyorum:

Ben bir saplantıyım, üstelik en büyük saplantı, çünkü ben kendimin saplantısıyım.

Ya da: Stirner’in saplantısı saplantısızlığıdır; bu da saplantıların saplantısıdır.

Ne var ki: Ben saplantılarımı tüketerek yaşıyorum; demek ki, saplantısızlığın saplantısına esir değilim.

Hiç'in Cisimleşmiş Hâli:

Neredesin Bayan Hiç?

-Bay Hiç-

“Im Stillen Grosses hat ein Weiser oft vollbracht.” -Hölderlin-

Sessizlikteyken herşey edimleşir, Kendi'liğinden. Edimsizdir bilge.

- Seni tadıyorum, susarken ben.

- Seni dinliyorum, susarken sen.

Hölderlin'in şizofrenik algısına ve Kierkegaard'ın Hüzününe Dair

“Wer das Tiefste gedacht, liebt das Lebendigste.” -Hölderlin-

Derine inmekten geçer yaşamsalın yolu.

İmgelerimi geleceğin belleğine her sürükleyişimde

dokunulmayan can bir fantomu simgelemeyi aşamamakta.

Regine, gözlerimin nesnesi fakat tinselliğimin bir Dulsinea'sıdır.

Sen delinen zaman algımın bir sahi fantomusun.

Yaşamsaldan geçer derine inmenin yolu.

Fantomun dokunulmazlığı gerçeğimi zedelerken, Regine, realitenin sosyolojik-dinsel yansımaları ile dokunulurluğunu fakat erişilemezliğini iletir bana.

Realitede nesnedir –Regine, realitede öznedir –fantom. Ben yarattığım fantomun nesnesi ve içine atıldığım realitenin öznesiyim.

Gizem

Nedir seni harekete geçiren şey; bu şey düşünce ve duygu değilse?

Yaşamın bir diyelektiği yoktur; yaşamı belirleyen an'dır.

An ve Anı

Güvertede alevlenen ve güvertede sönen aşklarım var –‘pek insancasını’ öldüren. Mavi sükûnetlerin gizemli mekânı. Varoluş, tek tek oluşlarımın topyekûn kapsamıdır; anlarımın her an anılara dönüştüğü: Her an bir şey olabildiğim ve ardından el salladığım anların mekânı. Hiç'in ölümcül dalgalarına kendimi saldırdığım an: Saf Ben olduğum andır –Benliksiz Ben.

Kötülük Meleğinin Âşkı

Gel, akıt kanlarını içime, şehvetimde ol ve şehvetimde öl; hazzımın nesnesi olan biricik bedeninin kıvrımlarını tattır bana. İnsanlığın edimlediği kötülük bir daha zedelenmez. Dilin kurnazlığını öldüren filozoflar bilir bunu. Pedagoji kirlenmiş cesetleri parfümleme sanatıdır. Benim sana sunduğum sanat: Kötülüğün güzelliğinde nefes almaktır.

Hiç'te duyumsadığım varoluşumun tüm kıvrımlarını içeren sonsuz kötülük-sevgim sanadır; ateşi ve şiddetiyle, şefkati ve şehvetiyle.

Mainländer

Philipp Mainländer, 19. yüzyıl nihilizminin en tutarlı filozofudur. Felsefesini, kendi eliyle öldürdüğü bedeniyle tamamladı. Son sözü öldürdüğü bedenidir.

Diğer ifadeyle: Sunduğu felsefe ancak intiharla tamamlanacaktı: Mainländer, bunu gerçekleştirdi.

Godot'yu Beklerken

Daima yanılgıyla sonuçlanacak olan absürt ilişkilerle birlikte içtepinin en küçük hücrelerine kadar çöküşü. Yaşam ile ölüm arasında yaşayamayan insan. Özgürleşemeyen ve apokaliptik bir sosyal yaşamın trajikomik sonucu. Her sosyal-kültürel-dinsel maskenin ardında bir yıkım bekler.

Caravaggio –bir mel'un. Bir deha, bir kavgacı, bir katil, bir silah taşıyıcı, bir zindan tutuklusu, kilisenin aziz ve azizelerini gerçek yüzleriyle resimleyen bir gerçekçi, bir maceracı, bir dışlanmış, bir huzursuz, yedi üst şövalyeyi bir gecede ağır yaralayan bir alt şövalye, bir ayyaş, bir baküs, bir satir, bir entelektüel, bir yersiz-yurtsuz, bir gezgen, yalnızca dışı fahişelerle ve gaylerle sevişen bir hazcı, bir ümitsiz, yanında bir hançerle uyuyan bir düşman sahibi, bir taşkın, ışık ve gölgenin kıvrımlarını eşleştiren bir usta ressam, bir kuralsız, ölümle yargılanan bir firari, kafası kesilen bir Golyat, bir Kendi, bir eril Medusa, bir Biricik.

Hiç ve Dil

Ben bir Hiç'im. Öyleyse bana geriye tek şey kalıyor: Dil.

Dil: Hiç'in kıvrımlarında dalgalanan Ben. Hiç'i kıvrımlandıran Ben.

Hiç'in rüzgârında dillenmek.

Budha, İsa ve Ben

Budha'yla Hiç üzerine konuşmak felsefi bir haz verebilirdi – günbatımını birlikte seyerederek. İsa'yla en fazla 60 saniye sabredebilirdim, 61. saniyede sadizmin her boyutunu tattırırdım. Çünkü bir sahi mazoşisti ancak bir sahi sadist tatmin edebilir. Abartmıyorum: O zaman Kitab-ı Mukaddes farklı yazılacaktı.

Şizofrenik Komediya

Hemcinsiyle sevişme düşüncesi 'kime/neye (!) dönüşeceğini bilememe korkusu' (Butler) cinsel kimlik korkusuna; ve 'Kalecinin Penaltı Korkusu'ndaki (Handke) protagonistin 'ben kimim' korkusu ise sosyolojik kimlik korkusuna dayanır.

Her iki durumda da kişi dışarıdan verilen kimlik üzerinden içine düştüğü krizi altbilinciyle bağdaştıramayarak şizofrenik bir yapı kazanır.

Değer

Mutlak değer mevcut değildir; her değer bir şey için olmakla değerlidir, negatif durumlarda da bir şeye karşı olmakla.

Öğüt-değil

Bağımsız ve özgür bir psikolojiye sahip olmak istiyorsanız, kendinize başkaldırmalısınız, çünkü Tanrı ve tanrıları içinizde taşıyorsunuz. Diğer taraftan; o kadar çok tanrı varki içinizde, ancak kendinizi öldürmekle özgürleşmiş olacaksınız.

Karşı ya da İçin

Bir şeye “karşı” ya da bir şey “için” olmak kişinin düşünsel sınırını yansıtır: Birey, kendini ifadede bu iki edat ile yetinebiliyorsa, sınırlı bir düşünce dünyasına sahiptir.

İnsan Nedir?

İnsan yurttaşdır, dindardır, demokrattır. İnsan binlerce sıfattır, binlerce meslektir, binlerce ödevdir, binlerce maskedir, binlerce üniformadır, binlerce hâyalettir. İnsan bir problemdir. İnsanın problemi kendisidir.

Varlık'ın Çobanı

Tarımsal bir dille eserlerini yazan Heidegger, insanı 'Varlık'ın çobanı' olarak onurlandırır. Sefil bir düşüncedir bu. Yaşam tarzına bakılırsa, bu sefillik onun sıradan bir Alman oluşunu fazlasıyla simgeliyor; kendi deyimiyle "onlar alanı"ndan (das Man) biri olmaktan öteye gidemedi. Ve bu sefil düşüncenin sahibi günü geldiğinde çobanın Hitler adında bir lider olduğunu benimseyerek hayranlıkla doğruladı.

Kal köyünde sen, sürüye gereksinimi olan çoban! Kurtların sesini duyunca sürüyü de unutursun, çobanlık görevini de.

Yalnızlık Yalnızca İnsana Mâhsustur.

İnsanın en büyük ve en anlamsız sığınağı Tanrıdır. Yalnızlık tesellisizdir. Farkında olan, kendi yalınlığıyla yüzleşir ve hüznüyle yaratır absürt şenliğini.

İnsan her şeye alışır, alışmadığı tek şey kendidir. İnsan –kendine alışamayandır.

Üç Hakikat

- 1) Tanrı ne idüğü belirsizdir.
- 2) Din ne idüğü belirsizlerin varoluş problemidir.
- 3) İkisi bir arada yalanın hakikatidir.

Tekbencilik

Ne ışığının sana erişmesine uygunsun ne de ışığın içime süzülebilir.

Tekbenciliği kıran ve böylelikle karşılıklı ışık yansımaları sağlayan ölümcül bir gerçek var: Kaos.

Herkes kendi içindeki kaotik animal ruha sahip çıkıp onu renklendiremeyeceği için, tekbencilik hep gerçek kalacaktır – kimse farkında bile olmadan. Bütün savaşlar ve siyasal teraneler, bütün dinler ve ideolojiler ters yüz olmuş bir tekbencililiğin eseridir.

Ben anlaşılmaz olduğumun farkında olarak kaotik ve ölümcül ruhumu tekbencililiğin ve nihilizmin tuzaklarına düşmeden, yalnızca her ikisinden tadararak, yaşayabilmekteyim.

Kaotik ışınlarımı almaya uygunsun ve ışığın içime süzülebilir.

Causa Sui

Kendinin kendinde nedeni –Ben.

Tanrı yok! Her varolan benim Benliğimin bana yansımasıdır.

Üremek İçin Değil, Yok Olmak İçin Sevişilir!

Bir delirium'dur uç! Hangisi olursa olsun, dip ya da üst, her iki durumda da Varlık'ın ağırlığı orantısız, ölçüsüz ve dizginsizdir. Hüzün ve şen de sınırsızdır; Varlık'ın sınırlarını delerek Hiç'i duyumsatır –delirium. Her şenleniş uçurumun kıvılcımını taşır ve her hüzün şenliğin bir ateş parçasını içerir. Birinde gülerek, ötekinde ağlayarak duyumsanır.

Orgazm sancısıyla dünyalı sevgilisinin yanaklarına dökülen gözyaşları her iki ucun Bir ve bu Bir'in ölüm olduğunu duyumsatmıştı ve ancak ölümle bitecek olan bu iki uçlu kasvet neler olup bittiğini anlamadığını sezdiren dünyalı sevgilisinin masum bakışlarında ölümü arz ettirmişti: O an -farkı yaşarken- ölmek.

Kendinden Kaçış, Kendine Kaçıştır.

Durup “bu benim” dediğin an, o ana kadarki kendini kendinde olmadan tüketmiş olduğunu görürsün. Alt-beninden alacağın enerjiyle üst-benin üniformalarından ne kadar çok yırtarsan, o kadar da çok Ben’ini yaratırsın. Stirner’in Ben’i tam-üniformasızdır: Tam-kimliksiz. Bunu yaşamak en büyük hazdır. Varolmanın tadı budur. Hüzünle şenliğin birbirine karıştığı, birbirini tamamladığı Tat: Varlık’ta Hiç olmak.

Her varış bir kaçıştır, ölüm son varıştır.

Hiç’te Çözülüş

Bir tek an’da tüm Ben’i yaşama dürtüsü ve coşkunun geçicilikle yer değiştirmesi.

İnsan dediğin iki sorudur:

Kim?

Ne?

Ben

Coşku metafiziksel doğamdır fakat gücünü dürtülerimden alır. Dürtülerim metafiziğimde renklenir, başka ifadeyle: İçimdeki animal kaos ruhumda renklenir ve coşkunun ateşiyle harekete geçer. Hareket bilinçlenerek bana geri döner ve bende Ben'imi oluşturur. Varoluşun absürtlüğünde oluşan bu Ben, kaçınılmaz olarak Hiç'le karşılaşır ve o andan itibaren her nefes alışım hüznü içine çeker ve her nefes verişim şenliğini yansıtır. Çünkü: Hiç'te edindiğim ölüm bilinci kahkahalarımın acı olduğunu öğretir. Bu durumda her insansal düşünce ve edim bayağı olduğunu gösterir. Ve ben çözülüşümün seyrini yaşıyorum.

Hasar Görmüş Nihilist

Olmamak gerekirdi. Varlık, var olmamalıydı.

Ben yoktum ve hiç olmayacaktım. Olmamak! Alçak ruhun değerleriyle var edildim. Öyleyse, Hiç olmayı tercih ediyorum.

Varoluş

Varoluş sayısız oluşların kaotik toplamıdır.

Evet-Hayır

İnsan ister, evetler; bir hedef belirler; bununla kendini belirler. Ve insan istemez, evetlemez; bununla kendini belirlemez. İnsan bir çelişkidir: Kendini belirlese de, belirlemese de, kendini yaşar, kendini tüketir –kendini telef eder. Son tümceyi şöyle tamamlamak gerekir: Kendini belirlemediğinde, ötekilerce belirlenecektir ve telef edilecektir. “Ne fark eder?” denilebilir. Kendini belirlediğinde hem kendine hem de ötekilere sorumluluk duyacaktır. Kendini belirlemediğinde, hiçbir sorumluluk duymayacaktır ve ötekine (örn. Tanrı’ya) devreder sorumluluğu.

Çocuk ve Bilge

“Neden” sorusu çocukların ve bilgelerin sorusudur. Çocuk bir dil meraklısıdır ve bir dil sanatçısıdır –bilge gibi. Çocuk soru sormakta cesurdur –bilgeden daha da cesur. Çocuk sorusu dili telef ederek karşısındakini yerle bir eder.

İtiraf-değil:

En büyüleyici ve en coşkulu aşk belleğimde sıradan bir anıdan başka birşey değildir. Metafiziksel kasırgaların dehşetine kapıldığımda bile.

Halklar İle İlişkim

Halklara özel sevgi beslemiyorum, özel nefret beslemediğim gibi. Bir halk diğer bir halkı imhâ edebilir, bu benim meselem değildir. İki kabilenin meselesi beni ilgilendirmez. Bireyci değilim, kolektif olmadığım gibi. Bir halk kendi değerlerini rehber alarak yaşar ve aynı değerlerle diğer bir halkı imhâ etme hakkını görür kendinde ve bu imhâdan beslenir. Tarih, halkların birbirlerinin imhâsıdır! Bunun karşısında ben varoluşun hüznü ve merhametli duygusunu içimde beslesem de, yaşamakta olan hiç bir halka halk olduğu için saygı duymuyorum.

Bütünlüğünü ancak parçalar halinde yaşayabilendir –birey; bazı parçalar bütün gibi yansıyabiliyorsa da.

Düşünce Terapisi

Düşünmek istemezdim –seni
Düşünmek istemezken düşündüm –seni
Düşündüm ve bir düşüncede toparladım –seni
Ve o düşünceyi kazıdım beynimden
Düşünce hazinem sensiz –şimdi.

Tanrı Düşüncesi

Tanrı benim bir düşüncemdir.
Ben Tanrı'nın düşüncesi değilim.
Ve Tanrı'yı keyfimce düşünebilirim.

Çıkmaz Sokak

“Kadının erkeğin cinsel organını güzel ya da en azından sevimli bulduğunu demek istemiyorum; daha çok Medusa kafası karşısında insanın duyumsadıklarına benzemektedir onun duyumsadığı (...) Penis kadının kaderidir (...) Kadını mutlak ve nihai özgürsüzleştiren şey penistir.” -Otto Weininger / Çev: H. İbrahim Türkdoğan-

Erkeğe inferno kapısının vehim ruhunu yaşatan vajinanın karabasan etkisini Weininger’in açıklamamasının tek nedeni, duyumsananın telaffuzu bile erkeğin tüm yaşamını bir kâbusa ya da bir travmaya dönüştüreceği korkusudur. Sözlerine pek itirazım yok Weininger’in, ancak erkeğin tüm sosyal-dinsel-siyasal-felsefi-psikolojik-ekonomik-sanatsal-vb “kazanımlarının” ardında vajina köleliğinden kurtulma istemi sakladır yalnızca. Demek istiyorum ki: Kadın ve erkek eşit kölelerdir.

Ben

Sonsuzlukta bir parçacık, kendi etrafında dönen bir topaç.

Âşk ve Hiç

Her oluş’umda bir ihtiras ve bir coşku kıvılcımı mevcut değilse, varoluşum Hiç’ten beslenemiyor demektir.

Vajina

Kimileri için umut kapısı, kimileri için kâbus.

Hiç’in Hışmı

Hiç’in hışmını duyumsuyorum, bu da beni Varlık’ın kucığına fırlatıyor. Sıcak kan kokusu alabilirim bu durumda. Direniyorum. Âşk-oluş bir Varlık ögesi midir yoksa bir Hiç ögesi mi? Kendimi Hiç’te koklarken, ölümü tadıyorum. Kendime Varlık’ta öfkelenirken, şehvetimi sınırlıyorum; Varlık’ta şehvetimi duyumsarken, sınırlarını yitirmiş bir coşkuya kapılıyorum. Öfke ile coşkuyu eşleştirip Hiç ile Varlık arasında bir köprü kuruyorum. Melankolinin zorladığı bir gülümseme.

Öğüt-değil:

Hakikat vaat eden sözlere – inanma. (Bu söz de dahil).

Hiç Yok

Öpücüklerinle örtmüştün tenimi. Ama Hiç duygusu var ya, olmayanın duygusu, olmayanı duyumsamak, olmayanda olmak; ah, hayır, Hiç yok. Yok Hiç, yok –işte! Haşin dokunuşlarında bile o ezici geçicilik.

Tanrı'nın Cinsel Yönelimi

Omnipotentia –Herşeye muktedir Tanrı'nın tek özelliği olup omnicinselliği içeren eşeysizliği ifade eder. Tanrı soyundan olduğumu itiraf ediyorum.

İntihar ve Erotizm

Erotizm varoluş tiksintimi sınırlı önleyen bir homeopatik algıdır.

Philipp Mainländer'in buna gereksinimi yoktu, hiçbir şeye gereksinimi olmadığı gibi; öyleyse intihar etmemesi için de hiçbir neden kalmamıştı.

İntiharın ilahi övgücüsü Emil Cioran ise şefkatli ve zeki karısının omuzlarında konakladığından, intiharı süslemekten başka bir şey başaramadı.

Kant

“Sağduyu genel duyudur.”

Genel duyuyu (birey üzerindeki) genel egemenliktir.

Uçurum

En zor kapı kişinin içine açıldır ve en karanlık yer kişinin içidir.

Bellek ve Zaman

Bir geçittir an: Şu an, şimdi. Gelecek henüz şu an değildir; geçmiş artık şu an değildir. Gelecek henüz olmayandır, geçmiş artık olmayandır. Anda (mevcut) olmak üstünkörü bir şimdinin ince ve dar geçidinden geçmektir –geçmişe. Bu bilinci belleğe borçluyuz ya da bellek yüzünden bu bilinçte tutsağız.

Söz ve Edim

Söz yoktu başlangıçta; edimdi –olan. Sahi olanın sahi olmaya-na yerini devretmesiyle söz tahta oturdu.

Bedensiz edim olanaksızdır, en belirgin edim dilini çıkaran kafanıdır, bu kafa Einstein'ın kafasıdır. Bu edim her yerde, her zaman, her bağlamda geçerlidir; götün başaramadığını dil başarır: Konuşarak değil, edimselleşerek.

Enkidu, “ayrılıyorum / ölüyorum” demedi yeraltı dünyasına giderken; bedeni teslim oldu –sözsüz. Bakışları, Gilgamiş'in Tanrılara başkaldırmasını gerektirdi ve bedensel yakarışlarını. Gilgamiş anladı: Dil değildi ölen; bedendi ve bedeninin ruhu. Ve Gilgamiş ağladı, çok ağladı –sözsüz.

Edim bedeninin hareketteki adsız ifadesidir. Harekettir gerçeği adsızca yansıtan. Edim gerçektir.

Köksüzleşme Felsefesi

Kökün varoluşu ile varoluşun kökünü kazımak. Birey, intiharla iç içe olan bu öldürücü enerjiyi Hiç'ten alır.

Kastrato

Hristiyan kilisesinin bu acımasız edimi kastratların unutulmaz seslerinde yankılanacaktır tüm zamanlarda.

Bir Asil Deli: Marquis de Sade

Fransız Devrimi'ni doğrudan yaşayan de Sade, bu devrimi desteklediği halde onun totaliter bir sisteme dönüşeceğini de pek iyi biliyordu. Kral öldü fakat demokrasi ve özgürlük adı altında yeni krallar belirdi.

Paylaşımçı bir düşünceyi benimsese de, adına halk denilen mob ile özgürlükçü bir yaşamın paylaşamayacağını biliyordu asil de Sade. Yağmalanan şatosuna üzülen gözlerle baksa da, şatosundaki yaşamı ile hapisane (ve tımarhane) arasındaki yaşamı arasında bir fark olmadığını bilincinde olarak karısına şöyle yazar:

“Benim mutsuzluğuma neden olan benim düşünce tarzım değil, ötekilerinin düşünce tarzıdır.” Bununla bir suçlu aramıyor de Sade, suç düşüncesinin mob'un bir düşünsel zaafı olduğunu ifade ediyor.

Ontolojik Şaka

Ne tuhaf bir ironidir bu! Kişinin kendi sözlerinin tek alıcısı olması! Her sözün duvara çarparak sahibine geri gelmesi bir tek-benci gerçektir. Yerçekimi kadar gerçek.

Orpheus

Ağlayan çocukların çaresizliklerine,
İntikam hırsıyla yarısan kadın çığlıklarına,
Erk kavgasında düşmanlaşan erkeklere,
Gülümseyen şair!
Peri'neydi sevdan, ihtirasın
Ve son dansın...
Ve
Bir daha asla!

Duygudurum

1) Dinsiz bir melankoli felsefesel bir yansımayla varoluşa meydan okumadır. Bu durum kişinin Kendiyle karşılaşmasını sağlar. Bu karşılaşmada kişi altbilinç enerjisiyle bir görünmez bağ kurarak Kendini yaratmaya yönelir.

2) Dinli kişi dinsel dogmalar izin verdikçe Kendine yönelebilir; burada devreye giren altbilinç zorlarsa da, her Kendine yönelik dogmanın erkiyle kırılır, zayıflar, hırpalanır ve bir hasta dokuya dönüşür.

Hiç, Stirner ve Ben

Aristo'da birey ifade edilemeyendir. Stirner'de Biricik, ifade edilemediği gibi özelliksizdir de. Hiç'in özellikleri olabilir mi?

Başka ifadeyle: Her an'da bir başka oluş yaşayabilen Biricik, hiçbir özelliği kendinde taşımaz, her oluş, yok-oluşu getirir. Her oluş, her an'da ayrı oluşturmaz. Hiç bir oluşun aynısı tekrarlanamaz. Dünya Biricik'in sayısız an-oluşlarıdır.

Bir ilk olma istenci

İnsanın en büyük hazlarından ve en büyük saplantılarından biridir. Çeşitli kökenleri mevcuttur. İlk olma çılgınlığının iki temel nedeni:

- İnsan olarak kendini tamamlanmamış bir varlık olarak görmesi. (Tanrı tam'dır).
- Zedelenmiş benliğinden dolayı kendini aşağılık bir varlık olarak görmesi. (Tanrı ilk'tir).

Bir An

Sen: Dışınız başkalarını yakar, içiniz beni.

Ben: İçinde yandığım ölçüsüzlüğün gizemli alevlerini Kendinde duyumsamandandır. O gizemdir –bu an'ı yaşatan.

İnsan ve Nesne

İnsan, nesnenin “insan için” ne olduğunu ancak dil ile anlar. Fakat insanın, nesnenin “kendinde” ne olduğunu anlayabilmesi için bir dili ve bir dilsel aracı yoktur. Demek ki: Nesne ve dil iki farklı dünyalardır. İnsan bu ikisi arasında arayıştadır.

Dilin dünyası gerçeğin dünyası değildir. Gerçek ancak kendini gösterir; dile gelerek değil, edimleşerek.

Kadının İkilemi

Erkeğin yanılgısı: “Kadınlar anlaşılmaq için değil, sevmek içindir.” -Oscar Wilde-

Kadın ancak anlaşıldığını duyumsadığında sevmek ister. Ne var ki: Kadın anlaşıldığını asla duyumsayamaz.

Hayvanın özgürlüğü insanın ölümüne tekâbül eder. İnsan ölmeyeceğine göre, hayvan da özgür ol(a)mayacaktır.

Haziran

İtiraf-değil: Gök gürültüsünü duyumsatan bir libidoya teslim olmaktadır.

Nasihat-değil:

Şarapsız çalmayın kapısını –Tanrı’nın; ancak kendisinden olana açar kapılarını.

Şeylerin Eşitliği

Hiçbir şey bir başka şeyden öncelikli değildir –Hiç karşısında.
Her şeyden öncelikli ve önceldir –Hiç.

Yaşanmayan bir duygu ölmeye mâhkûmdur ya da sahibini öldürecektir.

Varoluşçu Tekbencilik

Her 'merhaba' sorumluluk taşır ve her 'hoşça kal' onur içerir;
bu bir asil oluşturm.

Sartre ile de Beauvoir ilişkisi yaklaşık bu boyut üzerindeydi
–görünürde.

Heidegger ile Arendt ilişkisi sorumluluk ve onur içermeyen,
sahi olmayan bir boyut üzerine kuruluydu.

Her şey bir tekrardır

Sisyphos, durmaksızın tekrarlanan acıya bir son verememekte; sadece acıyı kabul etmektedir. Hamlet, belirsizliğin ve biline-mezliğin sonsuz uçurumuna bırakır kendisini. Roquentin, varoluşun kasvetli yoğunluğunda gülmeyi unuttur. Bireyin en samimi dansı kendi(si)yledir.

Doğal Delilik: Subjektivitis!

Bölünebilecek bir parça değilim –ben; beni tamamlayacak bir başka özne ya da bir nesne de mevcut değildir. Ben bir bütünü. Her şey benim dünyamdır ya da ben mevcut değilimdir. Ben, ben dediğim sürece -bu bir kekeleme de olsa-, benden başka özne mevcut olamaz.

Hakikat

Yok hiçbir şey. Fazla aldırmayın görünürde olana; ardında ise hiçbir şey aramayın. Yok hiçbir şey. Tabula rasa. Bir nihilist bundan başka ne ister ki! Hüznün estetiksiz ve erotiksiz hâli; yalın hâli.

Köksüzlük

Dünyaya atılma (fırlatılma) bilinci Hiç karşısında duyulan köksüzlükten ve kökensizlikten kaynaklanır; dünyadan itilmek (dışlanmak) atılma duygusunun doğal sonucudur. Atılma ve itilme bireyin kendi içinde duyumsadığı olgu ve oluşlardır.

Masum bir bekleyişin ödülü: Sevgi ve diğer zulümler.

Roquentin

Suyun rüzgâra ve fırtınaya teslim oluşu gibi tutkunun akışına bırakmak kendini.

Bir içe dönük karakter.

Zamana Fırlatılış

Reel dünya düş dünyası değildir. Birinden bakarak öteki yargılanamaz. Gerçeklik duygusu düş duygusuna eşit değildir.

Çıkmaz

Metafizik dalgaların seni bana getirdikleri yerde değilsin. Sendeki oluşan titreşimler seni geldiğin yere geri götürmeyecek; titreşimlerin çalkantılı yapısı gereği dolaylı geleceksin –ışıklı mekâna, bir mucize olmazsa. Ancak buraya nasıl geldik?

Alacakaranlığın gizemli renklerinin büyüüne tutuldum, zaman algımdaki tıkanıklıkların absürt oluşlarından biri olsa gerek beni buraya taşıyan. Sonludan sonsuza gelmiş olmam gerek. Bir deliyim –sanıyorum, zira şüphelerim kalmadı Varlık'a dair ve ölümün ölüm olmadığını düşünüyorum.

Vicdan

“Saman çöpüne vicdandan daha çok önem veririm, çünkü saman çöpü onu yiyen öküz için yararlıdır, oysa vicdan çelik cırnaklarını göstermekten başka bir şey bilmez.” -Lautréamont-

İnsan önce vicdanını öldürmelidir, çünkü: Tanrı'nın konakladığı yerdir orası. Öldürülebilir vicdanın yerini hiçbir Tanrı alamayacaktır, çünkü o en büyük Tanrı'dır. Geriye bir sadelik kalır, bir katışıksızlık. Bu durumda sevgilime verebileceğim en kutsal armağanım: “Seni vicdansızca seviyorum.”

Ya - Ya da

Söze gelerek ya da gelmeyerek edimleşen her düşüncenin temel sorusu ve kararıdır.

Poiesis ve Yıkma

Hiçbir ölçü tanımayan bir deha akılsal, normatif, toplumsal ve ahlâksal olanı yıkmayı bir tür zorunlu buyruk olarak görür –Kendini yaratmak için.

Çevresinin anlamayan ve anlamlandıramayan tepkilerine karşılık, hep daha fazla zorlayarak ve zorlanarak; uyumsuz tepkilere saparak, bu sapkınlığı daha da içselleştirerek üretir poiesisini. Yıkma: Kategorik imperatifidir –dehanın.

Kendi(si)nin en büyük karşıtıdır –birey.

Riskli Pozisyonlar

Ulaşır olmamak istemine sahip kişi, ruhsal boşluğunu doldurma gereksiniminden yola çıkarak ulaşmak isteyen üzerinde sadist bir erk kurarak onu ölümle yüzleştirecek kadar tiranlaşır fakat öldürmez, çünkü ancak onun varlığıyla kendini var eder.

Buyruklar

‘Tanrı adına birbirinizi sevin’ buyruğu, ‘Tanrı adına birbirinizi öldürün’ buyruğunu içerir. Tanrı’nın yolunu izleyenler bu nedenle birbirlerini öldürürler. Her buyruk tersini içerir ve bu yönde edimleşir. Altbilincin üstbilinçle kavgasıdır –bu.

Hiçbir şey, Hiç karşısında korumada değildir.

Bir Bataille-oluş:

Müstehcenlik sevgimi artırır, çünkü kutsal saydıklarım ancak müstehcenin kırbaçlarıyla canlanır ve ölçsüzlüğüme tattırır –sana ve bana.

Bir Tinsel Oyun

Kimi düşünürler Tanrı’ya başkaldırıp, Şeytan’ı benimsediler. Çünkü Tanrı, Şeytan’ın başkaldırısını cezalandırmakla onursuzca bir harekette bulundu. Anlarım bu düşünürleri. Ancak ikisine de başkaldırmak bana daha çekici geliyor, çünkü: Tanrı ve şeytan ilişkisinde sıradan bir iyi-kötü kavgası mevcuttur. Bu da bana itici geliyor.

İtiraf-değil:

Asâlet: Kültürel özellikler arasında öz disiplin gerektiren en güçlü, en zor, en şiddetli obsesyonudur. Ve bir o kadar da cezbedicidir.

Ece'nin Annesine

En tehlikeli nevroz asâlettir. Ve asâlet kendini dolaysız öldüren tek nevrozdur.

İnsana Dair

İlk çığlık yaşamı yadsır, son çığlık ise –ölümü. Zaman: İki çığlık arasında bocalayan boş nefestir.

İnsan

‘Günün birinde seni şaman tepinişlerimle ezeceğim’ demiştim. Ve seni ezdiğim gün Kendimi ilân etmiştim. İçim sensiz bugün –şaman dahil. Dışımdasın.

Athena

Gerçekçi olacak kadar sabit ve imkânsızı isteyecek kadar hayâlperest değilim. Ben ölümü zorlayan ölçüsüzlüğümün ateşli bilinciyle nefes alıyorum. Bunu duyumsayan sen, ateşimin alevlerini kıvrımlandırabilensin; ve bundan vazgeçemeyeceğimi bilen sen, –o an gelince: Ya alevlerimde eriyeceksin ya da ateşi seven bilincini kendi ellerinle öldüreceksin.

İnsanın Çıkmazı ve Metafizik İntihar

Hiç’te olan, tek ve yalnızdır –tepeden tırnağa kadar. Bundandır ki karanlığın gelişi ürkütür genel insanları. Bilirler ki olgular dünyasının üstüne örtülen kimlik perdesi Hiç karşısında bir daha olmamak üzere hiçleşecektir.

Hiç’te hiçbir önemi kalmaz yaftalı kimliklerin; bunu bilen ölümlü, metafizik gücün artıklarından dinsel ve mitolojik olgular yaratır.

Medusa'nın Ölümü

Minerva bilgeliği ve savaş sanatını temsil eder. Athena'dan pek farksız olan Minerva'nın Baykuş'u ise zekâyı. Bu özellikler ölümlüleri büyülemiştir her zaman.

Diğer taraftan aldatıcı güzelliği temsil eden Medusa ölümlüdür fakat gücü Tanrıları kışkandıracak kadar devasadır.

Ölümlü insan, ölümsüz Tanrılarla kendini özdeşleştirip Medusa'yı öldürür; Tanrıların birleşik gücüyle öldürülür –Medusa.

Hiç

Sözler vardır –bilinmeyeni anlatır, sözler vardır bilinmeyene dair, sözler vardır – bilinmeyendeki oluşu çağırır. Ve sözler vardır –bilinmeyene götürür.

Varlık da bir bilinmeyen değil midir? Ve bildiğimizi sandığımız varoluş? Ve alışılmış adıyla, yaşam?

Kaynağımızdır bilinmeyen ve geleceğimizdir; aradaki zaman bir nefeslik âşk ve bir o kadar da şarap.

Düşünen Beden

Dans bütün kötülüklerin çözümüdür.

Duyusal ve entelektüel yapının beden üzerinden yansıması; düşüncenin bedendeki edimi. Beden kendini düşünen ve kendinin düşünürüdür.

Estetik, metafizik, ontolojik ve özellikle de psikolojik yapının dışavurumudur dans.

Dans özgürleştirir.

Narsis ve Kendi

Narsisizm, kişide sosyal buyruklar ve kurallar neticesinde oluşan kişilik zedelenmesi neticesinde kendini olduğundan daha büyük, daha güzel, daha olumlu, daha önemli algılaması ve kendisine karşı aşırı bir hayranlıkla bu zedelenmişliği dengeleme durumudur.

Bireyselliği engellenen bütün toplumlarda narsisist karakter kaçınılmazdır. Narsisizm, bireyin kendine olan sevgisinin saplantılı hâlidir; bir kendi-sevgi (öz-sevgi) değildir; kendinde kendi için / kendine karşı yarattığı bir hâyâli sevgidir.

Narsisist –Kendine değil, kendinde yarattığı olmayan-kışıye hayrandır. Dünyadaki toplumsal yapılar göz önünde bulundurulunca, narsisist olmayan insan sayısının yok denecek kadar az olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Kendi, haz ve dürtülerini bilinçli yaşayandır ve toplumsala uyma zorunluluğu taşımaz. Haz onun yaratıcı dürtüsüdür. Kendi, ne topluma ayak sağlayan bir Ödipus'tur ne de toplumsala hizmet eden bir Prometheus'tur. Kendi: Kendinde saplantı barındırmayan, dünyanın servetlerine saplanmadan onları bilinçli kullanabilen ve yaratma dürtüsünü hiçbir toplumsal değere ezdirtmeyen, böylece de kişilik yapısında grupsal narsisizmlere (din, ideoloji) yer vermeyen bir Biriciktir.

Libido binbir gece masallarının yaşanmamış kahramanıdır.

Sevgi Mahrumiyeti

Soğuğu, boşluğu, kaybolmuşluğu ve karanlığı duyumsatır. Çocuğu uysal etmenin ve böylece de onun ruhunu öldürmenin en başarılı yoludur.

Kişinin ensesine dayatılan bu ölüm baltası, kişide içsel mahrumiyete dönüşerek onu içten öldürür.

Anima Mundi

Bireyin kafatasında vücuda gelen evrensel boşluğu; kozmik vakumu doldurabilecek bir kudret, bir –kozmetik ruh.

Din metafizik bir kitschtir. Ve kurtuluşu olmayan kişinin kurtuluş fantezisidir.

“Boynum Kıldan İncedir.”

Sokrates, yargıçlara ve adâlete bu denli güvenmiştir. Ancak kendince suçsuz olduğu halde, ölümle yargılanmış ve infaz edilmiştir. Rahatlıkla kaçma imkânı olmasına karşın, yargıcın kararını beklemeyi seçmiştir. Resmi suçu: Gençleri yanlış yola yönlendirmiş olmasıdır. Somut olarak gençlere felsefe öğretmiştir. Benim gözümde bu dünyada yapılabilecek en güzel şeylerden birini yapmıştır.

Sokrates'in hatası: Adâlete güvenmiş olmasıdır. Bu hata onun erdemlik ve etik anlayışına dayanmaktadır. Oysa bu iki kavram görecelidir; 'hakikat' değeri yoktur. Öyle ya da böyle içeriklendirilebilir. Sabit olgular değildirler. Sokrates, kavramların içeriğini kendisi doldurmasına karşın, onların içeriğini tekrar boşaltamamıştır ya da yeniden içeriklendirememiştir. Sabit bir düşüncenin esaretine yenilmiştir.

İtiraf-değil:

Boynum kıldan ince değildir. Önünde eğilmem gereken hiçbir merci tanımıyorum!

Dünyaya giriş ücretsizdir

Varoluşçu açıdan doğmuş olmanın diyalektiği: İnsan, her zaman önceden belirlenmiş bir oluşun içerisinde kendini atılmış bulur. Belirlenmiş oluşundan sıyrıldığında, kendinin koşulu olacaktır. Bu durumda kendi başına bırakılmış olmanın yalın oluş olduğunu idrâk eder. Sonuç: Varoluşundan Tanrı ve Tanrıları sorumlu tut(a)mayacağı için, kendisi kendinin sorumlusu olacaktır. Hiç'i duyumsayan bir varoluşçu, ölçüsüzlüğün ruhuyla nefes alır. Bu nefesi hiçbir kavram karşılayamaz –Hiç dahil.

Pişman olmayı duyumsatıyorsa bana –Varlık, varoluşta pişman olabileceğim hiçbir şey yoktur demektir.

Francis Bacon ve Çılgılık

“Bütün bir gövde ağzın içinden kaçıp kurtuluyor” (G. Deleuze)

Kozmosun bir kapısı vardır ve Bacon o kapıyı açar: Gövde ağzı parçalayarak dışarı fırlar –mekânları olmayan bir sınırsızlığa. Tam anlamıyla: Brütal –eşsiz. Yaşam ve ölüm arasındaki sınırların kırılması, haz ve acının birleşmesi ve fiziksel mevcudiyetin nihayi çözülmesi. Budur –Bacon-Çılgılığı.

İtiraf-değil: Ruhum gerçekte uyuşmadı –asla. Duyarsız bir iskelettir –gerçek, bunu kaldıramam. Hep imkânsız yaşadım –Kendimi.

Öznel Algı

Uzayzamanın bir de melankolik dalgası vardır; buna Hiç dalgası demeyi uygun buluyorum. Psikolojik kıvrımlarımın bedenimde yarattığı izlerin metafizik adı –Hiç dalgası.

Varlık Sıkıntısı

Kalabalıktaki yalnızlık: Bu bir ruhsal-düşünsel yalnızlıktır. Kalabalık-birey-ilişkisi; karşılıklı sorun. Ya da: Birinin diğeriyle sorunu. Biraz da moda gereğidir. Kültürelidir. İkinci derece yalnızlıktır –bu.

İçimdeki tenhalık ve ıssızlık: Varlık-birey-ilişkisi; bireyin Varlık'la sorunu. Varlık korkusu. Varlık fazlalığı. Varlık bulantısı. Tüm (a)sosyal örgülerin yokluğu; Varlık'ın kendisinde boğulmak. İçimdeki tenhalık ve ıssızlık: Gizdeki Hiç'in sesi. Boşluk tiksintisi. Horror vacui. Yok'un gücü. Yok'un Varlık'a karışarak bana hükmetmesi. Beni sarsması, titretmesi. Yalnızlık –işte.

An

Tüm geçmiş an'ı hazırlayan ve an'a odaklanandır; varoluşun odak noktasıdır –an. Taşkın bir ırmağın çevresindeki her şeyi yutarak akması an'da oluşu yansıtır bana.

Arzu

Yalnızca bende eksik olana duyumsadığımdır.

İnsan tamamlanmamış (eksik) bir varlık olduğuna göre, her zaman arzu edecektir. Ne kadar az arzu edersem, o kadar çok mutluyum.

Söz ve Öfke

“Dilden daha güçlü, daha amansız bir otorite mevcut değildir.” -Fritz Mauthner-

Bana ihanet eden en yakın dostuma isyan edebileceğim gibi, dile isyan edebilirim ve ediyorum. Şöyle bir farkla: Dostumun yakasına yapışıp her bir sözü iliklerimden kopararak yüzüne çarpabilirim. Peki, dile karşı ne yapabilirim?

Sanatıyla, felsefesiyle, bilimiyle, romantik ve irrasyonel kıvrımlarıyla nereye kadar vardırılabirim –dili? İliklerimi duvara çarpmakla ne elde edebilirim? Çaresizlik!

Biricik Ustam!

Tıpkı mezara gömdüğün Tanrı'nın ve Tanrıların kırıntıları üzerinde haykırdığın sözlerinin vakumda uzun süre yankılanıp sana geri dönüş yaparak gözlerini yaşartması gibi, işte; içten gelen kahkaha içten içe Beni yiyen melankolinin dışavurumudur.

Vahiylerimi bir bir yaşantıma aktardıktan sonra –Kendim'in dışına çıkmaktan başka bir nedenim kalmadı.

Kahkahalarım yüzme bilmeden okyanusa atlayışımın çırpınışlarıdır ve öldürdüğü ratio'yu vahşi okyanus dalgalarıyla kıvrımlandırıp renklendirişimin yaşam nefesleridir; ve Ben vahşi dalgalarla dans etmekten ölümcül haz aldım ve –karaya her çıkışında Seninle nefes alacağım.

Horror Nihili

İnsanlığın her bir uğraşı Hiç'e duyduğu tiksintiden kaynaklanmaktadır!

Ölümü olanaklı kılan –kişinin büyük acıdan, büyük kayıptan ve karmaşık psikolojinin buhranından kurtulma olanaksızlığını yaşayabilmesidir.

Yaşam

Varoluşa temel olan şehvetin cehennem olarak gerçekleşmesidir.

“Neredesin Bay Hiç?”

... Sızdırmaz bir anaforun ekseninde. Anaforlara karşı yüzdüğümü sanma; karşı ve için beni tatmin etmedi hiç.

Bazen en fırtınalısına bıraksam da kendimi, yok olamıyorum. Birbirlerini imhâya yönelen rüzgârların dehşetleri karşısında ölçülerimi yitirdiğimden olmalı ki karaya vuruyor beni keskin dalgalar her defasında.

Zaman ve mekânın katı yasalarına direnen ruhsallığımı anaforların tiksindirici çekiciliğinde lânetliyorum.

Bir Dakota Dansı I

Boşluğa özgü bir huzursuzluğun dalgalarına yakalandım; Kendime fırlatılışım –herşeyden uzak. Geçiciliğin geçici olmayan dalgası –yaşamın ölüm dansı olduğu bilinci.

Bir Dakota-Doğuş

Şiddetli bir yağmurda kaybolan bir gözyaşı gibi, doğmuş olmakla kaybettiği toprağı arayışın absürt coşkusuyla devinen adsız bir ruh.

Bir Dakota Gizemi

Ölümle sonlandığına göre –Varlık, hiçbir anlamı olamaz. Ana kucağını temsil eden sosyolojik kimlikler bu anlamsızlığın ifadesi ve her edim bu anlamsızlıktan kaçıştır. Kökensiz olduğunun bilincine varan, kendi doğasına geçişi başarabilir. Rimbaud gibi kendinde bir kâhin ya da J. Morrison gibi kendinde kır saçlı yaşlı bir kızılderili şaman görebilir; bu bir dinsel saçmalık değil; altbilincin kendini doğurmasıdır!

Dakota Sözleri

Beden güler, ağlar, sızlar, titrer, terler, boşalır, eğilir, büzülür, bir diğer bedenle karşılaşır, bakışır, yüzleşir, sürtünür, dokunur, sarılır, öpüşür; iç içeleşmeye çalışır her türlü; bu olanaksız uğraşı ölesiye dener.

Beden yürür, koşar, yaralanır ve diğer bedenlerle yürür, koşar, yaralanır; kapışır, savaşıır, sevişir. Beden bir edimdir.

Bedenin gizemi ruhudur. Ruh bedene kilitlenmiştir; ağlayan da ruhtur gülen de, terleyen de, sızlayan da, koşan da, yürüyün de, yaralanan da: Beden ruhun hapishanedeki sembolüdür. Beden bir işaretidir, bir resim; sınırlı ve biçimli bir resimdir –beden. Ruhun vazgeçemediği özel hapishanesi.

Dakota Ruhu

Sen, bir daha doğmayacaksın.

Sen, katedralsiz, minaresiz, papazsız ve rahibesiz bilgelik, doğmayacaksın bir daha. Lânetlenen dünya ardından ölmeye mahkûm.

Dakota Algıları

Ben'in, uzamın boşluğunda parıldayan bir gözyaşı oluşunu idrak eden sen, Varlık'ın Hiç'e tekâbül ettiği gerçeği karşısında içindeki çöküşte kaybolmaktasın. Oysa gözyaşında parıldayanın aradığın giz olduğunu görmekten çekinmesen, ışığın yalınlığında çözüleceksin.

Bir Dakota Süreci

Rastlantının edimselleştirmemizi olanaksız kıldığı bir duyunun yarattığı absürt kabul-ediş karşısında uzaklaştım senden, sen de benden –ebediyen.

Dakota Rüzgârları

1) Gecenin çıplak karanlığında iner ruhuna eski zamanların gizemli sözleri, sihirli bir sis perdesi kaplar gözlerini ve taşır seni vahşi ormanların soğuk esen rüzgârlarının kucığına, sonsuzlukta kaybolur varoluşa dair tüm düşüncelerin.

2) Asilce düşünen ve asilce yaşayan bir halk daha görmedi bu dünya.

Bir Dakota Seansı

‘Korkunu parçalara bölerek içindeki canavarı yenebilirsin, yoksa aklını yitirirsin. Bir müttefik gibi gör korkunu; bu içsel bir sözleşmedir’ dedi şaman. ‘Kişi her zaman hem kendidir hem de öteki. Sendeki öteki sana korku imgesiyle yansımaktadır; onu parça parça bölersen, o da senden parça parça uzaklaşacak ve seni uzaktan seyredecek, bir müttefiğin olarak. Bu, yapabileceğin en akıllı edimdir –dinç ve dinamik bir ruhsallık adına.’

Bir Dakota Dansı II

Bu gezegenin tek soylu halkını imhâ etmekle, çıkışsız bir labirente taşıdınız kendinizi. O günden beri sizin savaşlarınız sizi öldürmektedir –çıkışınız yok!

Mezarlarınıza kozmik sınırlarımı akıtarak dans etmekten haz alacağım!

Yansımalar I

Bana senden yansıyan her söz ve her edim tanımadığım özünden doğar; Özün bir Kendinde Şey ise, bana yansıttıkların Kendisi için Şey’lerdir.

Kendinde Şey ile Kendisi için Şey’in toplamısın –Sen.

Her yansıma özün yansımasıdır.

Yansımaların toplamıdır –öz.

Yansımalar II

Oyuncudaki gizin bulanık dalgalarıdır –oyunlar.

Ne kadar (çok) oyun sergilersen o kadar (çok) bulanıklaştırırsın dalgaları.

Bana ulaşan her dalga özünden koparak gelse de ve bende bulanıklığından arındırılsa da -ki bu olanaklı değil tekbencilik açısından- bende yalnızca yansıma olarak vücuda gelir. Budur Kendi'nin hüznü.

Kahkahalarım hüznümdendir.

Ontolojik Melankoli / Tımarhane Duvarları

Evrensel kolaps arzusu düşünsel bir lüksten çıkıp psikolojik hâle dönüşünce, üzerinde durduğu toprağı nihayet kaybeder –kişi. Ve asla yerçekimi kaygısı yaşamaz bir daha.

Âşka dair –Âşksız ve Kefensiz Düşünceler

Olmalıydı. 'Olabilirdi' değil; olmalıydı ve oldu. Oysa 'olmalıydı, olması gerekmezdi, gereksizdi olması, çok gereksiz –olması.

'Bir varmış, bir yokmuş' diye bir şey yok. Bir zamanlar yoktu ya da tersine: Tüm zamanlar vardı.

Ve bir gün olmayacak, bir gün hiç olmayacak; olmayacak hiç. Bugün olsa da yarın olmak zorunda değildir, hatta birazdan bile olmayabilir. Sadece olabilir; olmayabilir. Ama oldu, evet, oldu. Olmasaydı...

Düşüş –Kendine düşüş. Dahası yok.

Kanatlı Sözcükler

Pipomu yaktım, intihar eden bir halkın uçuşan dumanda kara bulutlara karışan hâyâletini izliyorum.

Operadaki Hâyâlet

Perde düştü, sahnedesin, kaçış yok! Ve dönüşü olmayan yoldasın. Kitsch ve yine kitsch. Maske kitschi saklasa da, uzun sürmez; gerçek kendini sahneler –her daim; son gerçek bir ceset de olsa.

Bir kitschsin sen! Gotik değil, post-modern bir kitsch.
Nesnesini kaybeden âşık ölmeye mâhkûmdur.

Realitedeki Hâyâlet

Bir halkın ölümünün ardından yapılabilecek en onurlu edim sevgiliyle dans etmektir.

Bir Anı

Sonbaharla kesişen bir yaz akşamıydı elini uzattığında; kısa ve şen-hüzünlü bir ontoerotik akışın dalgalı kıvrımlarından karaya süzıldük. Hafif bir melankoliydi denizden eserek bedenlerimizi saran rüzgârın adı.

Hiç'ten ancak tek beklentin olabilir: Hiç! Fakat, unutma: Hiç, Herşeydir!

Tanrı Düşüncesi ve Düşünme Unutmuşluğu ve Bir Soru

Ne tuhaf! İnsan bir düşünce düşünür, sonra bu düşüncenin Varlık'ı yaratan olduğunu düşünür ve buna da inanır.

Düşündüğü düşüncenin kendi düşünme ürünü olduğunu da unuttur.

Bu nasıl bir hastalıktır?

Cinsel Zarafet

Kişi her genel ediminde olduğu gibi cinsel ediminde de kendini yaşar; kişi her daim kendine yöneliktir, bunu bilse de bilmesede, bunu istese de istemese de. Kişi her daim kendini sever.

Cinsel edim kişiyi kendine yakınlaştırır; hem karşıcinsiyle ilişkisinde hem de hemcinsiyle; şu farkla:

Karşıcinsine oranla kişi hemcinsini severken kendine daha yakındır, kendini daha çok sevebilendir; kişi daha çok kendidir.

Bunu tatmak için düşünce tuzaklarını görebilmek ve biraz da ruhsal eşeysiz olabilmek gerekir.

Hiç kadar arınmış ne var? Hiçbir şey: Hiç.

Varlık sıfatları binbir çeşittir; Tüm adlar Varlık'ındır. Herşey Varlık'tır.

Hiç, kendisinden başka bir şey değildir; Hiç: Sade ve sadece Hiç. Sadesiz ve sadecesiz Hiç.

İçsel Duruş

Kanatları olmayana kanat takılmaz; enerji bir dış etken değil, içseldir. Ve enerji içten ölür.

Altbilincim bir hazinedir: Dehşetinle gel, bu da yetmez, hışmınla gel.

Bir İlk

Burada olmanı isterdim. Hüzün yaratıcı olmamı sağladığı sürece, özlem duygusundan beslenebiliyorum.

Diğer taraftan ölçüsüzlüğümün zorladığı ölümcül dalgalarda kendi imhâmı seyredebilmekteyim –yokluğunda.

Raskolnikow'un Çilesi

Raskolnikow öldürmek ister ve öldürür ve ardından pişman olur. Bütün roman bir vicdan azabıdır. Eli kanlı bir İsa'dır –Raskolnikow.

Ben ve Vicdan

Suç ve ceza kölelerinin, ahlâklıların ve ahlâksızların, alt ve üst insanların; Kendi olamayanların bir evidir – vicdan.

Öldürmek ve yaşatmak için vicdanıma danışmam, çünkü yok böyle bir merci'm; yapacağım her edim yapabileceğimdir; yapamayacağım edimin peşinden sürüklenmem. Kendimin eviyim –Ben.

Genç ve Yaşlı

Genç: Sevgi yaşamı bütünleyen değildir. Herşeyde Herşey değildir.

Yaşlı: Yaşamadan elde ettiğin bu anlamsız kazanç, yaşanıldığında anlamlı bir kaybedişe dönüşür.

Genç: Düşüncem rehberimdir, duyularım değil.

Yaşlı: Düşünmek lüksüm değil, düşselliğimdir.

Düşünmek lüksüm değil, düşmüşlüğümdür.

Düşselliğimi ve düşünselliğimi eşleştirense duyusalılığımıdır.

İtiraf-değil:

Benim için bir kayıpsın fakat Kendin için bir kazanç isen, bu Benim için de bir kazançtır.

Dostumun Kendini İmhâsı

Dostuma, ayrılmadan önce benimle yüzleşme olanağı tanımım: Göz göze, çığlık çığlığa. Çünkü dostumla yüzleşmek Kendimle yüzleşmektir. Başka bir alternatifim yoktur. Dostumda kaçamak ve diğer sahteleri görürsem, bir buruk duygu oluşur bende ve ikinci bir yüzleşme olanağı tanımam.

Varoluşun En Alt Boyutu

Tenhada bir çocuk. Öfkesi kendineydi, bir altbilinç tuzağına boyun eğmişti. Sükûnetin korku saçan dalgalarında kanadı; uğuldayarak gelen öldürücü rüzgâra bıraktı kendini, içgüdülerini inleyen toprakla yoğurdu, kayalarda beliren ürkütücü suratlar karşısında sarsıldı, kıvrandı, titredi, sızlandı ve belleğinde ikâmet eden cellatlara yakındı. Dayanamadı, kendi feryatlarında dilsizleşti. Ruhunun her bir kıyısında çılgınca fışkıran sulara daldı ve kabaran karanlık dalgalarının çalkantısında kayboldu.

Yemin

Yalanın garantisi ve yalancının özürüdür.

Sağ ve Sol

Seyircinin gözüyle: Dikey bir yapıda birbirlerini tamamlayan iki uçlu bir yatay duruş. Ya da: Birbiri üzerine çapraz konmuş iki yansımadan oluşan tek düşünce. Felsefi açıdan ikisi de bizci sendromludur.

Düşünürleri, peşine taktıkları yığınlara karışıp onlardan biri olma arzusu taşır ve aynı zamanda aynı yığınlardan nefret ederler.

Otolojik İğdiş

Din: İnsana eksiklik hissi veren Varlık'ın sonucudur. Bu durumda Varlık, Hiç tarafından iğdiş edilmiş olarak yansır. Ancak dinde ya da başka bir fantasmada kendini tam hisseder –insan.

Âşk: Bir Salto Mortale

Salomé: “Bana verecek mutluluğun kalmadı mı artık, pekâlâ! Acıların var daha.”

Nietzsche’nin belki de en büyük mutluluğu ve aynı zamanda belki de en büyük acısı bu tümcenin sahibiydi.

Âşk acısı ilkinde bir trajedidir fakat tekrarlandığında bu özelliğini kaybeder ve güldürüye dönüşür. Ancak bu güldürü, trajediye artık katlanamayan delinin kahkahalarıdır ve deli ilk âşkın da komedi olduğunu anlar ve gülmesi için hiçbir neden kalmaz.

Nietzsche, Salomé’ye şöyle demeliydi: ‘Bana verecek mutluluğun hiç olmadığı, acılarında ümitlendim her daim.’

Ekstaz ve Estetik

Ölçü, kafiye, ritim, düşünce, ruh ve bedenin akışı; ekstazın sanata dönüştürülmesi; buna muktedir olmak derinliktir.

Bu nedenle “müziksiz yaşam bir yanılgı” olurdu. Yaşanılmayan bir duygu ya da bir düşünce ölümü gerektiren bir yanılgıdır; ekstazsız edim yaşayan ölünün hâlidir.

Buruk

Baharın başlaması ve bitmesi aynı duyguya tekâbül eder.

Sezgi

Yanılığ halinde ilgili kişileri imhâ edebileceği gibi doğrulandığı halde de felâketlere yol açabilir.

Kara Sevdâ

Düşünce ve duyguların şarapla yıkandığı mistik gecelerin vahşi güzelliğinde Hamlet sorusunun yanıtıslığı kadar çözülmez ve amansız bir düğüm.

Yol ve Dil

İki ayrı yolun kesiştiği bir noktadan başlayarak yeni bir yola girebilirsiniz. Fakat yollar vardır, gidilemez. Dilde olmak gibi: Ya aynı dili konuşursunuz ya da aynı dili. Ayrı dilde yollarınız ayrıdır; yürüyemezsiniz iki başınıza, ancak tek başınıza.

Olmak

Şimdi bir akşam ülkesinde kadehimi şafağa kaldırırken, sabah ülkesinde düşüncenin öldüğünü görmekteyim. Batı'da ölen Tanrı'nın cesedi Doğu'da kadavra kavgasına dönüşerek koku salmaya başladı çevreye.

Diyorum ki: Ölme. Ama ol artık, ol! Ölme, ol!

Yaşamak

Cansızdır sözcükler, ruhsuz ve etsiz, kanayamazlar, gramerin hükmüne tabidir sözcükler; yaşama yaşamla dokunulur –sözcüksüz.

Anlık ölüm, damarların kesilmesiyle gerçekleşir. Ancak gerginleşen damarların yırtılmasıyla gerçekleşen bir ölüm dehşettir.

Kaotik Ben

On altı yaşındayken anarşist olmamış biri hayatı kaçırmıştır, kırk yaşında hâlâ anarşist ise, hayattan bir şey anlamamıştır. (G. B. Shaw'ın buna benzer bir tümcesi olması gerekir, eğer yoksa, ben sahipleniyorum). Anarşi bir genç insanda mucizeler yaratabilen çılgın bir düşüncedir ve arayışla dolup taşan bir enerjiyi saplantısızca yaşama uygular. Ben anarşiyi bir düzen olarak algılamıyorum; cezbedici bir kaos olarak yaşamıma renkler katmasını sağladım, ancak o evreden sonra kaotik ruh hâl kişinin benliğini şekillendirmeye başlar. Ama bununla bir sabit Ben olduğunu söylemiyorum, Ben'in bir düz çizgisi yoktur; varlığını iddia edenler bugün binlerce kimlik kalabalığında kimlik savaşı veren -saklamıyorum bu yargıyı- budala insanlardır. Dünyayı çökilmez kılanlar –bu kimliklerdir.

Benliğin şekillenmesinde kaos Kendi-Olan'a sabitlikler sunmaz; gündelik oluşlarda fantasmalarca baskılanan, bilinçaltı denilen yerin dibine kapatılan mucize yaratan dürtülerin, içtepilerin ve yaratıcı düşüncelerin yeniden canlanmasını, özgünce üslup kazanmasını ve sahibini erkli kılmasını sağlar.

Kaos bireyin arı yani yalın hâlini bulmakta kaçınılmaz bir yollar şölenidir. Kaosun kozmosla nefes aldığı son noktadır –arı hâl: Benliksiz Ben.

Sözün İnfazı

Mişli'siz geçmiş zaman ve 'geniş' denilen zamansız zamandaki kişi hâlleri:

İhaneti sevdim –çeşitli yönleriyle. (Dilek kipinin gerçekleşmiş hâli).

“Ülkeme-halkıma-devletime-vatanıma-anayurduma-babayurduma-bayrağıma-dinime-dilime” ihanet etmek beni yüceltti. Çünkü bunların hiç biri benim değildi; 'bunlar senindir!'(total emir kipi) denip bana verilenlerdi. Her biri toplumsaldır ve Tek'e karşı canavardır. (Geniş zamanı kontrol eden totaliter öznel).

Sevgilime ihanet etmek beni küçültebildi, çünkü aynada kendimi yalın görmek istedim.

(1. tekil kişinin cinsel dilek kipini 2. tekil kişiden habersiz 3. tekil kişiyle gerçekleştirmesi sonucu 2. tekil kişide Kendi yalın hâlini göremediğini ve hatta bir yanılsama yaşadığını itiraf etme hâli).

Aynada ne kadar çok Kendimi görürsem, sevgilime karşı ihanetim o kadar çok azalır; aynama ihanet edemem, çünkü Kendime ihanet edemem –hâlâ.

(Dilek kipinin vicdan kipiyle bir çatışması sonucu oluşan 1. tekil kişinin 2. tekil kişiye göndermesi –dilek kipi).

Dostuma ihanet etmek yarattığım benliğimi zedeler, çünkü dostum Kendim'dendir.

(1. tekil kişinin mişli'siz geçmiş zamandaki dilek kipinin başarılı faaliyeti sonucu geniş zamanda mâlik olma hâline ulaşması: Ben hâli).

Varlık üzerine her söz kendi yankısını uyandırır yalnızca ve bu da kendinin reddidir –Hiç'in sessizliği karşısında. Delinin serveti kendinde kaybolmasıdır.

Ontolojik Müstehcenlik

Ludger Lütkehaus, Sartre incelemelerinde Varlık ile Hiç'i ontoerotik bir bağlamda yorumlar ve: "Delik ve Hiç olarak kadın, azgınlığını Varlık'a odaklar" der. Bu durumda erkek Varlık'ta hiçleşmek için delikleri kapatmak isteyen bir et kütlesidir.

Olmak

Karanlıkta bir titreşim ses, tüm evrenlerin başlangıcı; dünyayı ve dünyaları yaratacak olan, bilinmeyinin bilinmeyen sesi, tüm zamanların gizemi, tek varlık ve tek hiçlik ve ikisinin toplamı kadar da absürt.

Egoist Paylaşım

Özverisiz bir egoist olarak: Soğuk kar taneciklerindeki varoluşsal sıcaklığı duyumsamanı isterdim.

Pavlov'un Köpeği

De ki: Ey mutlak mülk sahibi! Her şeyi keyfince yaratan sen ve her şeyi keyfince öldüren sen, mutlak bir bencilsin!

Ve de ki: Sen ey insan! Bu kadar cömert olan mutlak Rabbine neden bu kadar isyankârsın? Ve yine de ki: Sana boyun eğersen –cenneti; eğmezsem –cehennemi ikram et bana!

Her düşüncenin, her duyunun ve her imgenin ötesinde bir varoluşun mevcudiyeti, nedenselliğin kalmadığı bir yaratımdır.

Kronos ve Kairos

İnsan zamana tutsaktır. İki şansı var.

Kronos, verili vulgar zaman dilimlerini belirleyemeden, bilinen 'saat' ile yaşar. Bir akıntının içindedir. Bunun geçici olduğunu da bilir. Ve bilerek bırakır kendini akıntıya. Bu bilgi verili olanla sınırlıdır.

Kairos, zamanın içinde zamanı yakalar, özel bir an'ı ele geçirir, zamanın içinde bir sıçrama elde ederek kendi için karar alır ve uygular.

Akıntı kişiyi yutar, sıçrama kişiye aittir ve kişi her defasında düşebilir, bu da yükselebilmesi içindir. Tutkudaki kişi sıçramayı ve zorunlu düşüş ve yükselişi tadabilir, tutkunun akıntısına kapılmadan. Akıntıya kapılan –sıçrama yapamaz.

Bulantının Kökeni

Neden Hiç değil de, Varlık? Temel soru. Temeli sarsan soru. Yanıt: Varlık'ın temeli yok. Buradayım, işte.

Korku

Kişi mutlak yalnızlık ve mutlak terkedilmişlikte korkuyu duyumsar; Varlık korkusudur –bu. Ve bu korku, kişinin tekbenci gerçeğinde duyumsanan Hiç'te kaybolma korkusudur –Varlık karşısında.

Bu noktada kişi ötekini arar ve birlikte-olmayı seçer (seçebilir). Ancak: Seçim ya bu gerçeğe yüzleşerek yapılır ki, bu sürekli bir bilinçte olma hâlinde yaşanır ya da altbilince itilerek tabuya dönüştürülecektir; bu durumda ortaya çıkan dinler ve ideolojilerle bu korku aşılmaya çalışılır.

Fiat justitia, et pereat mundus / 'Dünya yıkılsa da, adalet yerini bulmalı.'

Dünyaya egemen bu tümce, her bakış açısına göre değişik biçimlerde gerçekleşse de, en büyük saplantı oluşunu korumaktadır. Adalet erkin etiksel bir maskesinden başka bir şey değildir; adalet en büyük adaletsizliktir.

Nevroz

Nevroz kültürel kaynaklı olarak dışarıdan aktarılır; kişiyi teslim aldıktan sonra kişisel öz olarak dışarıya yansır. Kişi ancak bu durumu rasyonel olarak kavarsa, onunla psikolojik olarak cebelleşmeye başlar: ‘Ya Ben ya nevroz.’

Descartes ve Düşünmek

Şüphe ediyorum, öyleyse varım. Ne kadar şüphe ederim ben?

Varlığımdan ne kadar (kaç kez) şüphe edersem.

Varlığımdan ne kadar (kaç kez) şüphe ederim?

Var olduğumu ne kadar (kaç kez) düşünürsem.

Şüpheler arttıkça sorular (yanıtlar) da artar ve derinleşir. Şüphe eden bensem, ilk önce kendimden ve en çok kendi varlığımdan şüphe ederim. Bu bağlamda öteki önemli değildir, çünkü eğer ben varsam, öteki de vardır hatta varolabilir ama varolmak zorunda değildir.

Düşünmek şüphe etmektir; şüphe ederek varolmaktır.

İki tekbenci karşılaşırsa: Ölümle sonuçlanan bir çatışma ya da ölümcül bir sevişme.

Tekbenci Diyalog

Birinci Tekbenci: Yıkma yaratmanın kategorik imperatifidir. Benimle yıkımı ritüele dönüştürmeye var mısın –Sen?

İkinci Tekbenci: Oluşlarını için hiçbir kategorik buyruk tanımıyorum –ve hiçbir koşul. Senin ile yap-bozarak şekillendireceğimiz yaratım-içtepisi insansal bataklığın itici ve çekici gücünü ardında bırakarak, Kendi ritüellerini doğuracaktır.

Dulsinea

Varoluş maceramın son sahnesi: Hiçlik bilincinin güneşiyle donanmış ruhumun kıvılcımlarını karanlık gölgelerin tutsak ettikleri dünyanın tek soylu kadını Dulsinea adına alevlendiriyorum.

Öğüt-değil

Sana verilenle yetin –gecenin kıyısında, belki de günün istenmeyerek ya da istenerek sana ayrılmış en parlak zaman diliminde. Ya da: Verilende gözün olmasın, zira bu bir dilenci istemini aşamaz; derim ki: İçtepinin dizginsiz talebiyle edimlerini gerçekleştir, zira bedeninin teklik gerçekliği gibi, tüm dürtülerin de paylaşımsız ve tektir ve edimlerinin yalnızca yüzeysel yansımalarını paylaşırsın, bu da senin bencilliğinin bir ögesidir –yalnızca.

Dünya Halleri

(Für Can)

‘Neyim ben’ diyerek yolculuğa çıkarsın, ilk karşılaşacağın sınırlarıdır, şaşkına uğrarsın, fazla geçmeden zamanın karanlık yüzüyle karşılaşırsın, biraz özgürce biraz da korkarak tadarsın verili ve kendi yaratacağın karanlığı ve onu aydınlatmaya çalışırsın, düşersin dibine, senden öncekileri görürsün orada ve her birinin yarasını sarmaya yeltenirsin, kendi yarana benzerliğinden dolayı, ateştekilere elini uzatırsın, biraz da sen yanarsın, biraz da onlar özgürleşir, mutlak özgürlüğün yalnızca kafanda ikamet ettiğini idrak edersin –sızlanarak; tıpkı mutlak gerçekliğin bir yanılsama olduğunu ezilerek duyumsayacağın gibi, kabul edemeyeceğinden gülersin buna, ağlamayı son ana bırakırsın ve varoluşun eşiğine varınca geriye dönüp bakmayı onursuzca bulursun ve karışırırsın sonsuzluğa.

Entelektüellerde Kabilecilik Tarzı

M. Heidegger, Hitlerin ellerine âşıktı.

C. Schmitt, Avrupa-sendromuna yakalanmıştı.

E. Jünger, Stirner hayranı bir sıradan muhafazakârdı.

G. Benn, halkın kalbinde kendine barınak arayan bir Irrlicht idi.

Her biri kendini Biz'den üstün tutan birer koyu Bizciydi.

Prometheus'un Başarısı

Fazlasıyla insancadır Prometheus.

En meşhur edimi tanrılardan ateş çalması ve bu ateşi insana armağan etmesidir. Bu, zavallı ve biçare insanı pek sevindirmiştir. Ateşe sahip olan insanlar birbirlerini yakmaya başlamışlar. Bu gelenek hâlâ devam etmektedir.

Her hangi bir halkı benimseyebilmem için hiçbir bireysel nedenim yok.

Başkaldırı

Rimbaud ve Maldoror'da başkaldırı içsel olanı yaşayabilmek için, tüm dışsalı öldürme istencidir. İçsel –henüz sosyalleşmemiş olandır, dışsal –sosyal olandır. Bu nedenle: 'Ben, ötekidir' der Rimbaud. Dışsal olan içselin yerini almıştır ve Ben olmuştur; bu Ben'i öldürmek başkaldırıdır.

Das Ich ist ein Stern

Kant'ın insanın kendisine yapılmasını istediği şeyi başkasına yapmasını buyuran altın kuralını benimsemiyorum. Zira bana yapılmasını istediğim şeyin, başkası kendisine yapılmasını asla istemez. Bu basit hakikat karşısında milyonlarca karınca sayısında insan âlemi korkunç bir dehşete düşecek kadar zavallıdır.

Benim benliğim bir formülün sonucu değildir. Altbilincim bir hazinedir ve gündelik keskin zekâma oranla daha derin bir akıla sahiptir. Düşünme sanatım usumu altbilinçimin hizmetine almakla derinlik kazanır; yaratan altbilinçtir, adlandıran ustur. Ancak böylelikle sevgilimin etine dokunuşumda onun altbilincini canlandırmış olacağım ve ancak böylelikle kendi benliğimin varoluşsal özelliğini tatmin etmiş olacağım. Sosyolojik benliğimle gündelik keskin zekâm ilgilenir; bir cenaze alayı niteliğindeki halkların saçmalıklarını ve sayısız budala kimliklerini sosyolojik benliğimde oluşan tiksinti karışımı kahkahalarım karşılar.

Her keşkenin kökeni: Keşke olmasaydım.

Ölüm ve Farkındalık

Varlık'ı belirleyen ölüm bilincidir. Ve her şey gibi bilinç de ölümlüdür. Farkında olan: Ölüm üzerine hiçbir şey bilmediğini bilir. Farkında olmayan: Çok şey bildiğini sanır, bu da onun bilgisizliğidir.

Varsayım

“Tanrı öldü” tümcesi bir varsayım içerdiğinden yalnızca bir varsayım olarak olanaklı ifadedir. Tıpkı “Tanrı var” tümcesinin yalnızca bir varsayım olarak olanaklı bir ifade oluşturduğu gibi.

Varsayımlar var sayılan yoklardır. Bir şeyi var saymakla onu gerçekte var edemezsiniz ancak kafanızda var edebilirsiniz; bu da bir hâyâlet meşguliyeti ve özgürlüğüdür.

Biricik

“Sensin sorulan boş lafın *Kim*’i, işte sen O diyebilinensin.”

Bir kavram değilsin Sen, bir ad olarak öteki adlar arasında karşıklık olmasın diye çağrılansın. Çağrılmak edilgen bir edim çağrıştırabilir ve aktif bir edime geçişi de içerebilir.

Adlar ve yüklemeler özneye özgü olarak olguyu tanımlamakta, ah evet!, çaresizdirler.

Gör işte! Bir tını, bir seda, bir çingirtı Seni öldürebilir. Dalgaların titreşimleri öznenin bedeninde obsesif kıvrımlarla kendini dışa vururken, Senin kavram olmadığını sahneliyor. Tam olarak: Varoluşun o kadar anlam dışı ki, Sen yoksun; yoksun –Sen; ve ah Ben! diyemeyecek kadar.

“Du bist der Wer, der Der der Phrase.” –Stirner / Çev: H. İbrahim Türkdoğan-

Coşku (Lubomyr Melnyk / Windmills)

Bedenin düşünsel ve psikolojik aşkınlığı. Varlık’ın kaldırılmazlığı ve Hiç’e yöneliş.

Metafiziksel Ağrı (Koyunbaba / C. Domeniconi)

Varoluşa terk edilmişliğin ölümcül sancısı; ve ölümlü olma bilincinin doğurduğu tesellisizlik ve bir adım sonrasında gerçekleşen içsel kopuş –vakuma fırlatılmışlık! İşte!

Ve: Zirveye ulaşan sancı: Keşke olmasaydım! Başka keşke yok!

Tabula Rasa / Doğmuş Olmanın Acısı (Arvo Pärt)

Giriş: Tek ton, tek tını: Tek bedende birleşen iki ruh: Büyük Patlama. Ardından oluş denemeleri: Başlangıçlar, kopuşlar, kırılma ve dağılmalar. Toplam yedi başlangıç ve yedi kırılma, her biri bir içsel çöküş, bir dirilme uğraşı, küçük patlamalar. Sekizinci başlangıç kırılmayla sonuçlanmaz –nihayet. Ve kaosa geçiş yaparak doruk noktada kendini kaybeder / kendini bulur. Ve nefes nefese yaşanan kaos sessizliğe geçiş yapar; başlangıca varmak ister, tekrarlar kendini başa dönüş yapabilmek için fakat olanaksız bir uğraş; uzun uzadıya temel sızı, temel yenilgi, temel teslimiyet ve sessiz bir gözyaşı ile devam eder; neticede: Her oluş ölür, yeniden dirilmek için –başka suretlerle.

Ölüm Çanları

Cantus in Memoriam Benjamin Britten (Arvo Pärt)

Ölümle ilişkimizde yaşam tarzımız belirlenir, ölümlü olma gereğidir bu. Ölümü bastırmanın tersine, ölüm bilinciyle yaşamını şekillendiren, şekillenecek olan yaşamın kozmik bir değer içerdiğini bilir.

Silentium'dan (Tabula Rasa) farklı bir sükûnet eşlik ediyor Cantus'taki hüzüne. Sonucu kesin olan ve beklenen –bir sükûnet. Uzağı duyumsatarak başlayan bu sessizlik, sükûnetin gücünü tattırarak son bulur. Oysa Silentium'da sonu gelmeyen tekrarlamalar ve art arda kırımlar boşlukta kaybolmayı duyumsatıyor; art arda ölümler yaşıyor. Cantus'ta ise belirli ve kesin bir hüznün sükûneti çevreliyor; başlangıcı ve sonu belli bir –sükûnet. Ve ölüm yüksek bir boyuta çıkıştır –Cantus'ta.

Hüznün kapılarını açabilirse kişi, kaybın derinliğini duyumsayabilir ancak. Bu, yaş farkı gerektirmeyen bir olgunluğu gerekli kılar.

Cantus –bir kaybın kabullenişidir. Duyumsanan derinliğin, yaşanan kaybın müzikal şekillenişidir –Cantus.

Lamentate. Topyekûn Bir Çözülüş. (Arvo Pärt)

Sükûnette bir feryat. Geçicilik sözcüğünün düşünceden koparak duyuda vücutlaşması. Varoluş çılgınlığının ölümsüzleşmesi –sükûnette. Ötekine yakınmaksızın kendinde çözülme. Ve: Çözüşen zaman algısı. Ve: Belleğin sabit mekândan zamansızlığa akışı.

Für Alina (Arvo Pärt)

Şiir ve felsefenin ölümle seviştikleri bir psikolojik dışavurum: Art arda ölümlerin bir başlangıca geçişi.

Don Kişot'ta Hâyâl Kırıklığı

Don Kişot'un yalnızca hâyâlinde var olabilirdi –Dulsinea; Don Kişot'un altbilinci Dulsinea hâyâletinin realitede sıradan bir yaratık olduğu bilgisiyle donanmıştı. Bu nedenle de son nefesine kadar hâyâl dünyasında yaşadı –Don Kişot.

Başka tümceyle: Beynimin senin görüntünü alarak düzenlediği bir hâyâletsin –Sen. Ve ancak hâyâletim olarak benimsin –Sen.

Anadili

Anadili, genelin bulunduğu genel evdir. Genel evin geneleve bağı anadilin genel yapısına dayanır. Her genel evci, genelevcidir. Anadili –genelevdir.

Özel ev, Biricik'in özel diliyle şekil alır ve genel eve aykırı düşer.

Anadili bir kurumdur. Bu kurumun kınılması, tüm kurumları kırar. Fakat saplantılı anadilciler, anadili için ölmeyi göze alabilecek kadar deli olduklarından; tüm kurumlar, özel evci Biricikleri engellemeye ve insanları aldatmaya devam edeceklerdir. En önde de genel evci dil kurumları.

Kişinin kendi varlık yapısıyla örtüşemeyişinin adı: Öteki; Kendindeki Öteki.

Analitikçinin Kâbusu

Evet, düşünceyi sonuna dek düşünmek, onu imhâ edene dek düşünmek; düşüncesizleştirene kadar düşünmek düşünceyi ve düşüncesizleşene dek. Logosu mezara gömmek.

Ve derin bir rüyaya dalıp mezarın çevresinde düşüncesizce tepinmek; dünyanın melankolik bakışlarına aldırmaksızın.

Şefkat

Özellikle bazı hayvanlarda dikkat çeken bu afekt insanlarda da içgüdüsel olarak mevcuttur. Fakat her insanda şefkatin olmayışına da tanık olabilmekteyiz. Bunun iki temel nedeni:

Ya çocuk yaşlarda gerekli afektlerin gelişmeyişi ya da daha sonra içgüdüünün zedelenmesi.

Fakat insan bilinç üzerinden de şefkate ulaşabilir. Ne var ki hasar alan bir içgüdü, doğa gereği şefkatle büyümüş bir çocuğun afektlerine ulaşamaz.

Ölmekte olan sevgilisine “beni yalnız bırakma, ölme” diyen bir sevgili, şefkat duygusunun ve egoizminin yara aldığını göstermektedir.

Eşitlik

İnsanlar yapıları gereği eşit değildir, sadece yasa karşısında eşit olabilirler; bu bile dünyanın hiçbir yerinde tam olarak gerçekleşmiş değildir.

Diotima

Ateş diyorum Diotima, ateş. İçimizde dolaşan kan değil, ateştir. Ve güneşi arama –dışında, içinde buyuran da bir Tanrı değil; bilgenin ateşidir her daim yanan. Ve âşk bu ateşi tutuşturandır.

Tekbencinin Diotima-Yakınması

Varlığın değil, Diotima; yokluğundur çıldırtan!

Sokrat'a doğurmayı öğreten ve hatta ona seni doğurtan; varlığın değil, yokluğundur!

Şairin gerçeğe sığmayan duyarlı akışını ölümle sonlandıran; kafasının içinde öldü Hölderlin –

seni ölümsüzleştirdikten sonra; varlığından değil, Diotima, yokluğundan!

Yokluğundur çıldırtan!

Eros

Senin eserindir Eros, –Diotima; yalnızca senin. Öğretmenle öğrencisini birleştiren, soyutla somutu kaynaştıran, bedeni ruhla saran bilgeliğin yoludur Eros. Sana, –Diotima, ulaşmanın biricik kaynağı.

Sükûnet

“Sen susarak katlanırsın, onlarsa anlamazlar seni
Ey kutsal varlık! Solar gidersin susarak.” (Hölderlin)

Diotima’ya (Susette Gontard’a) hitaben yazılan çaresiz ve analitik yakarışların sükûnet sözleriyle açığa vurulması, güzel söz değildir, bir güzelliğin yazılmasıdır!

Güzel söz yoktur, yazılan güzellikler vardır.

İtiraf-değil, –Diotima!

Senden sonra gözyaşlarımı bir daha tatmadım –doğmak için!
Çıkışı olmayan karanlığın gözlerinden aktım –kayboluşa.

Öldürme Dürtüsü

1) Kierkegaard'ın dinsel duruşu cinselliği lânetler fakat bir papazdan farklı olarak cinselliği önce kutsallaştırır; dokunulamazdır et, dokunulursa kutsallığını yitirir. Bu nedenle Kierkegaard, nişanlısı Regine'ye dokunmadan ondan ayrılmak zorunda kalır.

2) Bununla inanca (kutsala) sıçrama yapmak ister. Oysa altbilincinde Regine'yi bir leşe dönüştürecek kadar şiddetle sever. İbrahim'e büyük sempatisi buradandır. İbrahim, altbilinç dehşetini gerçekleştirmeye yönelebilendir. Fakat İbrahim'in psikoza, örneğin J. Lennon'ın katili Champan'ın psikozunun tersine, edim anında bir "kırılma" yaşar ve geri adım atar. İbrahim, insan öldürme dürtüsünü son anda hayvana aktarır.

3) Ve Tanrı'ya insan kurban eden halkları iyi bilen İbrahim'in önder olma istencinin öne çıkmasıyla, psikoza farklı bir yön alır. Öldürme dürtüsü hayvana yönelmekle meşruluk kazanır.

Kierkegaard ise ne tam olarak inanabilmiştir ne de yaşamdan bir bütün olarak kopabilmiştir.

Melankoli

Olanın ardında olmayanı ararız, çünkü bize görünen (ya da gördüğümüz) Varlık tatminsiz bırakır ‘Neden’ sorumuzu.

Çıkışsız

Bir duyu yüklü düşünce: Varolmamayı isteme ve edimleme gücüdür –Varlık.

Sözcükler duyumsansa da, duyumsanan, ifade edilemez; ifade edilen, duyumsanan değildir.

Dilin yetersizliği karşısında felsefecinin çıkmazı budur.

Âşk

Varoluş karşısındaki şaşkınlık gibi.

Biricik asil dans; insanlığın yıkımını kutlayacak olandır.

Düşüncenin Zaferi

Bir düşünce önünde diz çöken herkes düşünsel engellidir: Bu nedenle dünyanın büyük çoğunluğu dar kafalılardan oluşmaktadır.

Ben'in Üç Gerçeği

- 1) Ben –bir ötekidir. (Rimbaud)
- 2) Ben –varsam, öteki değilimdir. (Lautréamont)
- 3) Kendi ile Öteki'nin toplamıdır –Ben.

Sein ohne Mitsein

Karşımda ve yanımda olan sen, içimde olamadın –düşüşlerimde; gözyaşlarımın yansıması değildi –gözyaşların.

Ben yalnızca asl-olan eşime: boşluğa, kayboluşa bıraktım kendimi –her defasında. Anlıyor musun –şimdi?

Boşlukta yok saplantı, yok bir şey, hiçbir şey yok –boşlukta.

İnsan

İnsanın kendini anlayabilmesi, insan olmaktan çıkmasıyla olanaklıdır.

Nihilofobi

Her inanç bir Hiç korkusudur.

Olanaksızlık

Hiç'le hiç ilgim yok.

Her Tanrı ihtiyaç gidermek için yaratılır. Ben, Tanrısız yaşamak lüksüne sahibim.

Yokoluş

Zaman ve mekânın bütünleşerek kesiştiği yer sessizliktir. Sonsuz bir uzamsallık uzanır kozmosa –ölümü anlamdan kopararak. Olmamak –hiç.

İstenç

İstenci harekete geçiren balans değildir, zedelenmedir; tamlık değil, eksik olandır. İstenç kendini yaşantıda edimleyince kendisiyle yüzleşir.

Vajina

Otuz yıllık şarap kokusunu tattıran ve varoluşun geçiciliğini anımsatan buruk bir şehvet.

İniltili orgazmik kıvrımlara eşlik eden varoluşsal sancıların ölümü doğuran şehveti.

Başkaldırı

1) Cezb olunur mu, konuşuldukça! Konuşulur mu, cezbe olunca!

2) Köle –efendisine başkaldırırken, onun insan oluşuna dokunmaz; efendi oluşuna başkaldırır yalnızca. Oysa insanı yadsımak buyruksuz bir başkaldırıdır.

3) Başkaldırı yalnızca Ben'in değer içeren bir edimidir. Ve tüm kategorik emirlerin yıkılmasıyla Ben'in koyduğu başkaldırı değeri de aşılabacaktır. Ve ancak bu durumda Ben Kendini meydana getirebilir ve Ben tam olarak Kendini meydana getirdiğinde, bir dünya olduğunu anlayacaktır.

Libidomun Düşünsel Versiyonu

Düşüncenin üzerimdeki egemenliğini ve tüm cazibesini imha edene dek onu tüm boyutlarıyla düşünmek –hazzımdır.

Düşünce Özgürlüğü

Tanrı inancı komedisine usumuz olmadan gülebilir miydik! Ve bir deli kahkahasıyla tüm usçu düşüncelerimizi evrenin boşluğuna iade edebilirsek, kahkahamız usa da sırtını çevirmiş olur.

Bilgi ve İstenç

Bilgi –yaratılarak kazanılır, çünkü yaratmak ölüm dürtüsüne dayanan yaşam istencidir. İstenç –açıkta ve gizde olan tüm güdülerin toplamıdır. Ancak yaratarak yaşanılabilir.

“Hiç, kendini öldürdü!” -G. Büchner-

Hiç, kendinin reddidir! Ve Hiç, kendini öldürürken –Varlık’ı doğurdu. Varlık’ın kanlı oluşu bundandır.

Zorunsuzluk Şoku

Maymundan insana geçişte iki ayak üzerinde dik yürümeye başlayan insan, Varlık'ın duyumsattığı Hiç karşısında en geç ilk beş adım sonra bir gün boynunun kırılacağını anlamıştır. Düşüncenin uğradığı bu ilk şok, insanı felç etmiştir. Son, başlangıcın içindedir her zaman.

Ben

Dünyaya gelmek istemim kapsamında değildir. Bana sorulamazdı. Çekici ve büyüleyici bu enerji kütlesi karşısında varoluşum gönüllü bir seçimimdir –melankolimin sesi bu.

Kendi düşüncemin nesnesiyim –Ben. İlk nesne: Kendim. Kendimi böyle ya da şöyle nesnelendiririm bu dünyada –Kendim için. Hem özne hem de nesneyim. Her bir insanı böyle düşünüyorum –her bir insan Kendisi ve Benim hakkımda böyle düşünmese de.

Üzerimde tek egemen ölümdür, başka egemen tanımıyorum. İntihar bu noktada ölüme başkaldırısıdır –varoluşa değil.

İdeal Cins

Orpheus ile Eurydike, Dafni ile Apollon, Afrodit ile Hermes ya da Ophelia ile Hamlet hatta Sartre ile de Beauvoir karışımı bir erdişi ideal bir cins olabilirdi. Büyük ihtimalle ama genç bir erdişi Satir estetik algının bütünleyicisi sayılabılırdi.

Hâyâl ve Hâyâlet

1) Askıya alınan hâyâllerin birer hâyâlet olduğu toplumsalda hâyâllerimi hâyâletleştirmemeye özen gösteriyorum. Nevrozlar kalabalığına girdiğimde her birini teker teker öldürmenin hazzını seviyorum, bazen de toplu imhayı; bir halkın üyelerini birer birer ya da onu topyekûn öldürme vahşeti gibi.

2) Hayâllerimi dolu dolu yaşıyorum, yaşayamadıklarımı askıya alıyorum ya da imha ediyorum: Hâyâlete dönüştürmüyorum. Kırılan hâyâllerimi çok daha derin yaşıyorum: Gerçeğe olan düşmanlığımdan ve hâyâlime olan aşkımdan dolayı. Hâyâl kınıklığından korkup, hâyâl dünyasını karartan insanları itici buluyorum.

3) Varoluşun absürtlüğü beni ürkütmemekte, Hiç'in yokluğu da; sadece hâyâllerimin hâyâletleşmesi durumunda, edimlerim hâyâllerimi yansıtmadığı zaman tek seçimim: İntihar olacaktır.

Dil ve Gerçek

Dilin gerçeği varoluşun gerçeğiyle örtüşmez. Sözcüklerin varoluşa en yakın oldukları anda bile aradaki uçurum derindir. Bir hâyâlettir dil, hâyâletlerin hâyâleti; hâyâletleri doğuran ana hâyâlet.

Çıkmaz Sokağın Hazzı

Felsefenin “Neden Hiç değil de bir şey var?” temel sorusu kendi temelini temelsizleştirmektedir. Bu da temel hazzıdır –felsefenin.

Meselenin ironik yanı; bu sorunun her yanıtı Varlık’ı temellendirme ve Hiç’i aşma uğraşıdır. Bu da kaçınılmaz olarak nevrozla sonuçlanan coşkulu düşünce aşkıdır.

Absürt

Her düşünce ve her edim temeli olmayan bu absürt yaşamda bir teselli arayışıdır. Sevgilinin yanağındaki öpücükten Salomé’nin kırıbacına kadar her edim temelsizlik gerçeğinin yansımasıdır –yalnızca.

Hiç –ölüm dürtüsünün gizemli habercisidir.

Dilin Yetersizliğı

Ateşli suların fışkırdığı kuyulardan su çekmeye kalkışmaya-
cağım bu gece. Yüklemsiz ve sıfatsız bir kuyunun estetik yan-
sımısını değil, yalın hâlini hâyâl edeceğim. Dil varken, ruhum
konuşmayacak. Her dilsel yaklaşım ruhumu bulutlarla örtmeye
çalışır. Ateşli suların fışkırdığı kuyunun kendisi olabilmek için
yalın varoluşsalın ruhsal dili birincildir.

Benim Sevgim

Ağaç kalabalığına orman denir. İnsan kalabalığına insan âle-
mi. Ağaçları tek tek sorgulamaksızın ormanı seviyorum. İnsanla-
rı tek tek düşündüğümünden insan âlemini sevmiyorum; insanları
tek tek seviyorum.

Kendi, bir söylentiye göre, her zaman evsizdi.

Medusa

Ölümcül bakışlarının ardındaki gizemde doğurdun beni, biricik sevgilim! Kendini doğuran kaotik kâinatın zekâsı ve aklın ermediği delilik bilgisi! Sen, yaşamsal coşkumun dizginsiz sevdası!

Ah, Medusa! Gözlerinden bakmasını bilen, arınmasını da bilir adaletin adaletsiz oyunlarından.

İntra Vitam (Yaşarken)

Edim öncesi bir yaşam yoktur.

İçtepi içsel devinimlerin söz dışında dışavurumudur.

İlk ve final aşkın öpücükleri benzer tatlardadır: Biri yaşamı öteki ölümü tattırır. Buradan duyumsanır yaşam ile ölümün Hiçsel oldukları. İhtiras denilen içsel ateş melankoliye başkaldırır, ancak onu öldürmez, onu yaratıma dönüştürür. Kierkegaard'ta dinsele dönüşen bu duygu, "doğmadan öldüm" yargısına götürür.

Edim sonrası bir yaşam yoktur.

İç ve Dış Düşüş

Sürünün dışına sürgün edilmek, kendi içine düşmektir. Kendinin dışına düşmek, sürüde kaybolmaktır.

Élan vital ya da Beyin zonklaması

Nietzsche'de bir metaforu aşamamaktadır –dinamit. Yaşama uygulanmayan yoğunluk beyinde patlamak zorundadır.

Başlangıçta söz yoktu, edim vardı. Ve edim Tanrı'yla birlikte değildi ve söz Tanrı değildi. Tanrı yoktu, icat edildi. Edim Tanrı'dan önce de vardı. Edim icat edilmedi. Edim hep vardı. Edim hep var. Edim'dir. Edimdir.

Âşk

Âşk tutkusu bir bakıma tüm nevrozların toplamı olarak benliğin ötekinde total yoğunlaşması ve total çözülüşüdür. Çılgınlığı bundandır –âşkın.

Tekzamanlı Tekbenci Bencillik

1) Benim dünyam dünyanın sınırındır, çünkü ben kendimin dünyasıyım. Kendim dışında bir dünya mevcut değildir.

2) Dil her zaman Ben odaklıdır. Bu nedenle benim dilim genelinde dünyasında var olamaz ve ben genelinde dünyasını bazen algılayamam; egoist bilincim ve tekbençili algım arz ederse.

3) Benim Ben'im benim dünyamın senin dünyandan ayrı olduğunu ve tek dünya olmadığını ve bazen de senin var olmadığını söyler. Benim dünyama senin girişin olanaksızdır, sana tekbençiliğimin kapısını aralamadığım sürece. Aralamadığım anda bile beni kısmen tadarsın ve üstelik sadece kendince, sence.

4) Ancak dünyanın gizemine ya da dünyanın bir gizemi olduğu duyusuna (düşüncesine) kendimi bıraktığımda ve sen de bunu ya da benzerini yaşadığında, ikimizin üzerinde ve içinde yaşadığı bir tek dünyadan söz edebiliriz hatta orada karşılaşabiliriz.

Düşünsel Özgürlük

Hiçbir düşünceyi kendime uzun süreli rehber edemem. Fakat bir düşünceler tekrarı yaşadığımın da farkındayım. Bu bana insan türünden olduğumu anımsatıyor.

Orgazmik Ontoloji

Tanrı, keyfi bir causa sui (kendini vareden) ise, geriye kalan her varolanın Tanrı'nın keyfi bir sperması olduğu kaçınılmazdır: Causalnexus (neden-sonuç).

Fakat en geç orgazmik enerjide insan, Tanrı düşüncesi ile bir bağ içinde olduğunu duyumsayıp Tanrı'nın yerine geçebilendir. Orgazmik çözülme ile ontolojik özdeşlik aynı an'a denk gelir. Öyleyse: İnsan causa sui'dir. Her varolan causa sui'dir, Tanrı hariç, çünkü Tanrı varolan değildir.

Hiç'in şakası yok, Hiç –öldürür

Nietzsche, Hiç'i aşma uğraşlarında ratio'nun sınırlarını kıran coşkulu anlatımıyla yaşama sarılır. Ümitsizliğin, umarsızlığın, çaresizliğin ve sevgisizliğin feryatlarıyla kollarını açar yaşama. Fakat yaşamın acı realizmi karşısında kucaklayabildiği yaratık, herkesin bildiği gibi en büyük mutluluğu ve aynı zamanda en büyük acısı olan Salomé değildir. Ve kaçınılmaz sonuç: Dionysosca orgazmın kendini delirmede göstermekten başka olanağı kalmaz. Yaşam pathosu Salomé'ye yazılan "yaşamdan nefret ediyorum" tümcesi ile Hiç'i aşma tuzağında boğularak delirdiğini gösterir.

Tıpkı Sigurd'un kafasını kestiren Brünhild'in ancak intiharla sonuçlanabilen yaşam sancıları gibi Salomé'nin nevrotik kırbaçlarını duyumsayarak hiç tadamadığı vital yaşama elveda eder.

Düşüşü olmayan bir yükseliş olanaksızdır. Düşmeyi göze alamayan –uçamaz.

Bireysel Cinsel Haz

Dürtüden daha da cezbediciyse –edim, edimleyen de dürtü-süyle özdeşleşir. Aksi takdirde banalitelere aldatılır.

Bin Yayla

Dünya, birbirinden farklı ve birbiriyle bağlar içerisinde yeşerebilen bin bahçeli bir yayla olabilirdi.

Gündelik Varoluş Bulantısı

- N'aber?
- Hiç.
- Senden n'aber?
- Hiç.
- Nasıl yani?
- Nasılı mı var? Hiç işte.
- Hiç, yapılmayandır.
- Hiç, yapılamayandır.
- Edimsizdir –Hiç.
- Edimsizliktir –Hiç.

Paralel Yaşamda Kendinin İçindeki Ötekinin Kendiyle Oyunu

Kendinin içindeki Öteki –paralel bir yaşamdır. Böyle bakınca -böyle bakmaktan başka şansımız yok, eğer analitik düşünürsek-, Kendi daima içindeki Ötekini yaşamaktadır.

Bu durumda intihar edimi paralel yaşamı sonlandıran öz-gür-olmayan son karar olur.

Düşünsel Kastrasyon

Düşünebilme egemenliğini bir düşünceye teslim etmek. Buna bütün fanatik akımlarda rastlanr; özellikle dinsel yapılanmalarda.

Fallik depresyonun bir diğer adı: Bir düşünce karşısında iktidarsızlaşmak.

Eşaysızlık felsefesi

Kimliklerin hiçbir işlev görmediği durum. İsmi'nin yalın hâli. Kim'i sormayan/sordurmayan hâl. Hâllerin geçersiz hâli. Yalnızca edim –adsız.

Coşku

Yaşam dürtüsü üzerinde zafer kazanan ölüm dürtüsüne alternatif olan coşku, en az yaşam istenci kadar ölüm istencini de içeren bir tutkudur. Ölümün içinden geçerek verili varoluş sınırlarının ötesinde doğan Kendi, gözyaşlarını içerek kendini şekillendirir.

Oluş

Hiçbir oluş bir ötekinin aynısı değildir. Her oluş bir ötekiyle bir bağ içindedir. İnsan belleğinin yapısı bu bağları belirleyendir. Belleksiz yaşam zamanın ölümüdür –insan açısından. Yaşama hiçbir zaman sil baştan başlanılamaz. Her oluş kendiyle başlar ve kendiyle biter –bir ötekiyle bağ içinde olarak.

Göt

Klasik psikanalizin üzerine oturduğu güvensiz temel.

Organ ailesinin yüz karası. Tam Olarak: Organ ailesinin günah keçisi.

Dua-değil:

Gün doğarken döküldü göz yaşları gökten, kahvaltımıza özgü, içelim her birini.

Kendini aşan animal-rasyonel hayvan; hayvanlığını kendi kendini baştan çıkaran bir taleple geride bırakarak üst-insanı histerik afektlerle arz eden yaratık. Dahası: Fizik ötesi bir köprü kurarak, uçan metafizik bir varoluş geliştirerek.

Kendinin ötesinde düşünen-varoluş –Sezar ruhlu bir İsa: Hristiyan-felsefesinin ideal insan modeli. Batı –işte.

Gün doğarken döküldü gözyaşları gökten, kahvaltımıza özgü, içelim her birini.

Lânetlenmiş Kadın

Lânetlenmişliğin feryatlarını duyarım, kaybolmuşluğun karanlık çılgınlıklarını. Merhemsiz bir varoluş, –ta kendisi.

Öğüt-değil:

Yaşamın tam ortasında Hiç tarafından çevrelenmişliğini unut-
ma –asla!

Postkoital Depresyon (Erkeğe Dair)

Öncesinde ne kadar çok ateşliyse, sonrasında da o kadar çok
hüzünlüdür.

Öncesinde ne kadar çok hayvansalsa, sonrasında da o kadar
çok insansaldır.

Ontolojik Trio

Doğuş / Kayboluş / Düşüş

Güzellik

İki gün yaşayan kelebekler vardır; doğduğu andan itibaren sevgili bulmak için kilometrelerce uçar ve üç saniye seviştikten sonra ölürlər.

İnsanın en büyük hatası, Tanrı'yı yaratmış olmasıdır.

Âşk

Ezelden beri varoluşu temellendiren sihirli bir dalga renklendirir yeryüzünü, aralıksız; adımınızı attığınız her yerde onu koklarsınız, tattığınız şarabın buruk tesellisinde de. Bütün tragedya-lar ve komedyalar ona yazılmıştır, onu yazmıştır.

Yara

Zamanın bütünlüğü içinde zamana karşı ve parçalanamaz bir akışla edimlemek yaşamı.

Charles Baudelaire

Yurtsuzdur ve yersiz. Kendini yaratan içtepisi mekânsızlıktan doğar. Bir voyerdir ve bir egzibisyonist –yazarlık sanatında. Alt-kimlik olan Satanist bir maskeyle üst-kimlik olan Tanrı maskesine başkaldırır.

Transvestit takılır; kimliklerle oynamak, sınırları kıran ve psik yapıyı özgürleştiren ve özgünleştiren bir özelliktir. ‘Öteki’nden ve Öteki olmaktan korkmaz.

Bir orospuyla sevişirken sevgilisini hâyâl eder ve sevgilisiyle sevişirken de bir orospuyu.

Onurlu erkeğin özelliğidir sevgilisini bir orospu olarak sevmek. Kutsaldır –yalın olan.

‘Ana sevgili’ ve ‘yan sevgili’ gibi kategoriler nevrotik ve bayağı erkeğin özellikleridir; orospu sayesinde sahici cinsel haz tadabilen ve bu nedenle de onu aşağılarken, kendini ve kendi cinselliğini aşağıladığının farkında bile olmayan psikolojik-kör erkek.

Sapıklıklarını sosyolojik ve dinsel maskelerle normlaştıran bir toplumda; her kimliğin bir entrika oluşunu maskelerle oynayarak dışa vuran ve kendi nevrozlarını acımasızca imhâ eden bir Dandy’dir – Baudelaire.

Yaşam Bir Ölüm Sürecidir

Bu süreci ihlâl eden kazalar, savaşlar, intiharlar hiyerarşik bir düzlemde değerlendirilip yargılanır. Varoluşsal açıdan bu düzlemin hiçbir anlamı yoktur.

Öğüt-değil

Bazı kapılar içe açılır ama dışa çıkılmasını sağlar, bazı kapılar-
sa dışa açılır ama içe alır insanı.

İçinize aldığının dışınıza çıkmasını sağlayamıyorsanız, içi-
nizde öldürmelisiniz –kendinizden bir parçayla birlikte. Aksi
takdirde sizi öldüreceğinden emin olun.

Ve: An'ı yakalarsanız, egemenliğinde olduğunuz zamanın ka-
pısını aralamış olur ve bir süre daha Varlık üzerine düşünme şan-
sına sihip olursunuz –Hiç'e tam teslim olmadan önce.

Ölümcül Haz

Yaşanmayan her ihtiras komedyayla biter ya da üzerine şarap döküp tepinmekle.

Hiç Yok / Hiç, Yok

Ve oldu

Yerküre: Hiç

Atmosfer: Hiç

Ekzosfer: Hiç

Varlık –Hiç'te bir gözyaşı

Okyanusa karışan bir yağmur damlası gibi ürkek ve güvenli

Ve oldu

Düşünsel Panzehir: Hiç.

Onan

Bir cinsel nihilist olmamakla birlikte milyonlarca onanistlerin cinsel fantazilerine katkıda bulunabilmiş ve hazlarını renklendirebilmiş bir harika terapisttir.

Korku ve Devinim

Dedi ki: Düşüşü olmayan bir varoluş çıkışı olmayan bir tünele eşittir.

Dedim ki: Her düşüş, kendini yaratmanın başlangıcıdır.

Dedi ki: Öyleyse, insana dair kuralları çiğnemenin psikolojik ödülüdür ııkta yürümek.

Düşüş

“Artık çok geç, her zaman hep geç olacak. İyi ki de böyle!”

Camus, ‘Düşüş’ adlı romanını bu sözle bitirir. Öyle. İnsan her zaman her şeyde geç kalır, “tam zamanında” dediği anlarda da. Tek şey hariç: Düşüş; insan erken düşer. Bilincini kullanamadan düşer, duyularını tatmadan düşer. Yalnızca düşüşte anlar ve duyumsar geç kaldığını. Böyle.

Uyanış

Göz kamaştırıcı ışınların tinsel tuzaklara boyun eğdirerek ve bir görkemli esrimenin karanlıklarını delerek geldiği atmosferde ansızın beliren yedi kafalı ejderhalar, kendi şarkılarını söyleyen yunuslar, güneşin kavurucu sıcaklığında sevişen kertenkeleler, geçmişin sancılarını uğuldayarak günümüze taşıyan vahşi ormanın dilsel yapıyı kıran rengârenk formları, hayvanların içgüdüsel ritüelleri, bilgelik görünümlü kayalar, kaynar sular gibi fokurdayarak buharlaşan kara bulutlar, mırıldanarak varlığın sırrını kulağımıza üfleyen kâhin tomurcuklar; her biri dünyayı içimde doğurmamı, dünya oluşumu idrak etmemi söylüyor.

Kadınım

Ancak lânetlenmiş bir kadın tanrısal şehvetime lâyıktır. Tanrı sözlerine kulak veren hiçbir güvercin ruhlu Meryem kutsal etimi tadamaz.

Dünya

Mabede dönüştürdüğüm son mağaramda kurduğum son tümcem:

Hiçbir geçit yok, istesen bile sürünerek de olsa kaçabileceğin bir delik yok; mahkûmsun dünya denilen hapishanede düşünmeye ve edimlemeye.

Benlik

Yaşamak angarya olunca, altbilinç bireyden yana işler ve yüze taşıyan resimlerin akışına bırakır Kendini –birey ve bu düzlemde vahşileşen algısının lânetli ışınlarıyla nefes alarak toprağın yasalarıyla sevişir –ilk ve son kez, çünkü: Ölecektir.

Her din ve her inanç batıl inançtır.

Sinizm

Kinizmin tersine bir post-modern hastalıktır –sinizm; eski aristokrasiden tebâlarına miras kalan bir lükstür ve tek lüks. Günümüzün tebâları günümüzün iktidarlarına ancak sinizmle karşılık verebilmektedirler. Ötekini aşağıladığını sanmakla kendilerini aşağılarlar. Bu, sinizmin doruk noktasıdır: Kendi içinde çürüyen bir psikolojinin düşünce yapısı.

Sinoplu Diyojen

Kinik felsefesinin edimidir. Büyük İskender’e: “Gölge etme” / “Güneşimden çekil” der.

Türkçe’de “gölge etme, başka ihsan istemem” versiyonu Diyojen’e ait değildir; böyle bir şey demez Diyojen. Diyojençe değildir –ihsan. Diyojen havlayan bir köpek de değildir. Diyojen ısırır ve yaralamak için değil, öldürmek için.

Hiçbir aforizması eleştiri içermez; her tümcesi bir analitik öldürücü darbedir. İyilik ya da kötülük Diyojen’nin ilkesi değildir, o daha çok doğasına göre yaşar; böyle olunca da toplumsala doğrudan karşı durmuş olacaktır, nitekim bütün bir yaşamını toplum içinde topluma karşı yaşamıştı.

Hegel'in Adaleti

Minerva'nın Baykuşu alacakaranlığın sarhoşluğunda geceyi gündüzle karıştırınca, gece gördüklerini gündüz yaşamaya başladı. Adaletin karanlık oluşu bundandır.

Ah, hayır Justitia hayır! Özlemim ne sanadır ne de Atena ruhlu Minerva'ya. Zekânın ve bilgeliğin kurnazlığa indirgendiği bir insan ruhlu baykuş kör kuşa işaret eder ancak.

Âşk

Türkçe dillendirilecekse –sözcükler kefenlerinden arındırılana dek; başka değil! Metafiziğin ölümden doğduğu yer; zemini duyu olan tinsel mekân: Âşıkların Şehri.

Âşk'ın Osmanlıcası

Dilhaste-i yârimin yaralı libidosunun kösnücül kalçalarına yansımısıyla dile gelen alt-bilincimiz, bir dilhaste-i muhabbette vücut bulurken; ben gönlümü yârimin dikenli dilinde kazıyarak kanattım.

Herşeye egemen zaman Herşeyi öldürendir –ölümsüzlüğü bundandır zamanın.

Gece ve Düşler

Gün inerken akşama,
Kaçışlarımızdan her dönüşümüzde,
Kucaklarsın bizi parıldayan karanlığınla.
Ve düşlerimizle kayboluruz sende.
“Geri gel, kutsanmış gece,
Geri gelin siz de tatlı düşler.” (M. von Collin)

Varoluş

Ancak tüm yollar kapandıktan sonra yola çıkmıştım, çünkü: Hiç'ten Varlık'a sürgüne fırlatılışımın kaçınılmaz varoluş içtepi-siydi bu. Ve yolculuğumda: Uzaktaki yakınlığın gülümsemeleri eşliğinde içime yeniden doğdum –bedenimden çıkınca.

Felsefi Kabare

Heidegger'i libidosuz bir felsefenin kurucusu olarak da gör-sem, tarımsal ve ziraatçı bir Almanca ile ayrıntılarıyla dizayn et-tiği felsefesi, onu gönülsüz bir kabareci yapmıştır. Evet, Alman felsefesinin tek kabarecisi Heidegger'in istemeden ve farkında olmadan yarattığı varoluş komedyasını seviyorum. Bu komedya tinsel libidomu neşeyle beslemektedir.

Baudelaire, Bataille, Lautreamont, Rimbaud

Libidoma dokunamayan bir felsefe aklın oyunlarına hapsol-muştur. Ya da: Aklımla sevişemeyen bir felsefe libidosunu yitir-miştir.

Aklın libido ile kaynaştığı bir felsefe derinliktir.

Medusa

Sen, ey ilk Tanrıça! Eski zamanların, tarih öncesi yaşamın Tanrıçası; denizlerin, Hiç'in ve deliliğin kızı Medusa! Etini değil, ruhunu istiyorum; ölümcül bakışlarının ardındaki gizemi.

Dans Eden Vergil

Soğuk ve çorak toprakların ıssız yalnızlığınca kuşatılan bir vahşi çocuğun dünyayı sorgulamasıdır delinin tımarhane duvarlarını kıran çırpınışları ve bir sürrealist düşünürün düşsel rüzgârlarından yankılanan çılgın kahkahalarıdır onun bakışları.

Vergil'in ayrıcalığı Tanrı'ya inanmayışıdır; Vergil, günâh işlemez, çünkü günâh bilmez. Yalnızca Tanrı'ya inançları olanlar günâh işleyenlerdir. Vergil özgürdür, çünkü günâh tanımaz.

Ölümde bir deli dansıdır, yaşamı müjdeleyen bir dans onunki. Karanlığın biricik yıldızı olarak günahkârlara ışığı gösterebilen bir bilge deli.

Sokrates'ten Beuys'a uzanan yol:

Yaranı tanı ve göster ki –iyileşebilesin.

Azaptan Kurtuluşun Hazzı

Cehennemde yeniden doğmasını; kendini doğurmasını bil-meyene uyarı:

“Tanımaz mısın Cehennem’ini Dante’nin,

O korkunç üçlülerini?

Kimi oraya kilitlerse şair,

Onu kurtaramaz Tanrı artık.” -H. Heine-

Kişinin yeniden doğabileceği en derin ve en güçlü enerji –ce-hennemdir.

Angelus Silesius

“Ben Tanrı gibiyim, Tanrı da benim gibi. Ben Tanrı kadar büyüğüm, o da benim kadar küçük; o benden üstün değil, ben de ondan aşağı değilim.”

Dinsel yaklaşımı nedeniyle ratio’nun sonlandığı yerde genel bir sembole (Tanrı, İsa vb) gerek duymadan, tanrısızca gizemi duyumsamaya çalışacağına, Tanrı gibi soyut ya da İsa gibi somut bir düşünce yaratarak içinde yer verir ona, kendini onunla özdeşleştirerek; çok gereksiz bir uğraş.

Ayrıca gizemi duyumsamada fazla dolaylı bir yöntem. İlle de bir ötekine gereksinim duyacaksam, sevgilimi ya da dostumu seçerim ya da şarabımı. Tümcenin metafizik güzelliği bir yana, içerik olarak dinsel laklaktan başka bir şey değildir.

‘Tanrı’yla eşit kılmıyorum kendimi, Tanrı’yım ben’ deseydi, Tanrı’yı (ve İsa’yı) silip evrenin gizemine bırakabilirdi kendini.

Hiçbir lânetli bir ötekine eşit değildir; her biri kendi kaynağından doğar. Yalnızca eşit olanlar lânetleyenlerdir, çünkü kendi kaynağından doğamayanlardır.

“Zaman uzamın ruhudur.” (L. Klages)

Ruh ve beden bir bütünlüktür: Ruh bedenın dışı yansıması ve dışı vurumudur. Yaşamın gerçekliğini beden oluşturur. Başka ifadeyle: Yaşam yansıma dürtüsü taşır, canlı olmak yaşayabilmek demektir, beden bu yaşanılmışlıktır –işte.

Yokluk Sancısı

Şefkat ve şehvet bir bedenin iki kanadıdır.

Kimdir beni yere çalan kanayan yaralarım?

Dürtülerim uğruna acımasızca vahşi etine parmaklarımı sokup tümörlerini çıkardığım yokluk.

Yalnızlık

Her şeyi ve herkesi terk edebilirsin fakat yalnızlığını asla! Oluşların metafiziksel macera ve edebi romantizm içermiyorsa, ölümcül bir yalnızlığa mâhkûmsun.

Sevgi

Kendime sevgim koşulsuzdur. Kendime sevgim karşılıksızdır. Ve ancak bu durumda öteki de sevgime dahil olabilir. İçinde yaşadığımız toplumlarda ama nevrozlar pusuda bekler. Usum bana zaman ve mekânda ölçülü olmamı gösterir beni tehlikelerden korumak için. Ve usum koşulsuzluğumda da bir tehlike görür. Usumun koşulsuzluğuma ışık tutmasını sağlayabilirim, bu durumda koşulsuzluğumdan kaybetmem.

Şiddet

Tedavisi olmayan bir yara.

Beklenti

İnsan psikolojisine ekilmiş bir tohum gibi yayılıp tüm bünyeyi ele geçirebilendir. Ötekinden her beklenti kendini bütünleme güdüsü taşır. Tam olarak: İnsan kendisinin beklentisidir.

Nevroz

Ancak iç duvarların yıkılmasıyla özgürleşir birey, dış duvarlar estetik bir aldatmacadır sadece. Nevroz, dıştan süsler insanı –içten öldürür.

Ve ancak birey Kendi-si öldürebilir nevrozlarını.

Kendi ve Öteki

“Kalbim senden besleniyor, gereksinimlerim doyuma ulaşıyor ve Seni sevdiğim için pervane oluyorsam, bunu her hangi bir yüce varlık adına yani kutsallaşmış bir beden için yapmıyorum, Seni bir ruh olarak ya da görünürdeki bir tin olarak gördüğümünden de değil, bizzat egoist hazzımdan dolayı: Sen, varlığın itibarıyla benim için değerlisin, çünkü Senin varlığın yüce bir varlık değildir, Senden yüce ve Senden genel de değildir. O biriciktir, Senin gibi, çünkü Sen biriciksin.” -Stirner / Çev: H. İbrahim Türkdoğan-

Ne var ki: Sen –Sen-değilsin; Sen –Sendeki öteki-olansın. Sendeki öteki-olanı sevmiyorum. Kendimdeki ötekileri yalnızca Kendimi besleyen oluşlarımla edimleştiriyorum. Sen Sendeki ötekileri Kendine hükümdar etmek için edimleştiriyorsun. Sen Seni elde etmeye çalışan obsesyonlarına elini ve Kendini kaptırmaktasın. Ben Beni elde etmeye çalışan obsesyonlarıma el sallayabilirim ancak –kozmosun karanlığına uğurladığımda onları. Biricikliğini göremeyen ve edimleştiremeyensin –Sen. Herşeyimle biriciğim –Ben.

Bir imgenin rüyalarımın egemen olabilmesi, realiteme egemen olmasındandır.

Hermafrodit'in Çelişkisi

Erkeği sevdi kadın
Kadını sevdi erkek
Ve eşitlendi
Fakat tamlanmadı
Erkeği sevmedi kadın
Kadını sevdi kadın
Ve eşitlendi
Fakat tamlanmadı
Kadını sevdi erkek
Erkeği sevmedi kadın
Erkeği sevdi erkek
Ve eşitlenmedi
Fakat tamlandı

Her bir şey anlamsızdır

Bulantı'nın protagonisti Antoine Roquentin, varoluş hastalığına yakalanır. Varoluşlar yakasına öyle yapışmıştır ki, onları fırlatma, kendinden uzaklaştırma şansı yok; varoluşlar yapış yapış. Hiçbir şey atılamaz. Buradaki şiddetin gücü mide bulandırıcıdır; kişi varlığın kökenini sorgulamak zorunda kalır; kusmak yapabildiği tek şeydir.

Roquentin duyumsayandır, her bir şeyi birer birer duyumsar ve her bir şey bir kütle ağırlığındadır; varoluşlar çevreler onu, çekici kadının gücüne benzemez bu, bu nedenle de âşık olmaz, ne bir insana ne de varoluşa; âşk bir tiksintidir. Varoluşların varolma köksüzlüğü ona fazla gelir.

Ölüm herkesi eşit kılar. Ölüm kusursuz ve topyekûndur.

Adım Blake, William Blake; şiirlerimi okudunuz mu?

Kimilerine güneş doğar, kimilerine zifiri karanlık –sonsuzluk dek.

Masumiyetin hiç yaşamadığı bir dünyada yaşıyorsunuz, bunu biliyor muydunuz?

Hıristiyanlığın on emrini ve her dinin her buyruğunu ve her düşüncenin egemenliğini yıkmadan hiçbir erdemin var olamayacağını söylüyorum sizlere.

Heidegger ve Sartre

Zeitgeist (zamanın ruhu/tini) sınırlı ve dar bir yaşam anlayışının adıdır. Zeitgeist'a hapsolanlar, zeitloser Geist'ı (zamansız ruhu/tini) duyumsayamazlar.

Varlık ve Zaman içinde yaşanmakta olan her düşünce Zeitgeist'in tutsağıdır. Varlık ve Hiç(lik) içinde yaşanan bir düşünce Zeitgeist'in sınırlarını kırabilir.

Enkidu

Sedir Ormanları'nda öldü ve bir miras bıraktı: Şeylerin akışına dur de; sen ölmeden, kaynağını öldür.

Mülteci ve Hiç

Felsefi anlamda her insan bir mültecidir. Her insan bir sığınak arar ve her sığınak-arayışı Hiç'ten kaçıştır.

Sosyolojik anlamda sığınak-arayışı sığınak-savaşına dönüşür. Çünkü: Sığınaklar arası eşit bir paylaşım söz konusu değildir. Böylece güçlü ile güçsüz arasında bir erk kavgası oluşur ve güçlü güçsüzü yok edene dek sığınak-savaşı sürer.

Şairin Özgürlüğü

Şair, kafasındaki imgeyi ifade etmekte zorlanmaz, çünkü tinsel bir dogma kurma korkusu yoktur. Bu, daha çok analitik düşünenin problemidir.

Hamlet ile Ophelia

Bir vakum ise –Hiç, kahkahalarım içinde yankı yapmaktan başka ne işe yarar!

Reçeldir –varoluş. Reçeli ballandırmak gerekiyor; erotikleştirmek. Varlık ve Hiç el ele, bir ontolojik nikâh. Hamlet ile Ophelia nihayet aynı yastıkta yaşlanacaklar. Heidegger de bu çifti varlık gülleri eşliğinde Kara Orman'a yollayacak –balayına. Biricik fark: Varlık ve Hiç eşsizedir. Romantik bir ontoerotizm el sallayacak izleyenlere.

Sahi, sorun nedir? Sorun nihilizmi aşmaktır!

Vakuumba delinin delice kahkahalarını duyuyorum.

Ölümün Anısına

“Bir işaret, biz buyuz, ve anlamı boş, Ölmüşüz her acıya.”
-Hölderlin / Mnemosyne.

Sevgi düşünsel ve bedensel boyutuyla mekanik bir yapıya dönüşür; ancak psikolojik renk ve kıvrımların gücüyle sınırsızlaşarak zaman ötesine geçebilir. Bu durumda an ve sonsuzluk aynı derinliğe sahip olur.

Nur im Mitsein offenbart sich das Dasein voll und ganz.

Varlık kendini ancak İle’de tam ve bir bütün olarak açığa çıkarır.

Bilinçli Edim

Kökünü parçalayarak harekete geçen enerji bilinçli yönlendirilmelidir –yanlış yapmamak için. Duyusal yoğunluk intiharı zorunlu kılsa da, enerjinin ritmiyle varılmalıdır sonuca.

Dilsiz

“Karanlık hiçbir şeyi saklamıyor.” -Blanchot / Karanlık Thomas-

Söz dış dünyayı algılamak için, onu yıkarak kendi gerçekliğini kurar. Nesne ve özneyi bu gerçekliğin merkezine oturtur. Bu acımasız paradoks farkında olan düşünürü ölümle yüzleştirir. Karanlık Thomas, dış dünya gerçekliğini parçalayarak Kendini sözle birlikte öldürür.

İmgelerime ‘yoğun duyular’ adını verdiğim gecede Kendimi ve sadece Kendimi dış dünyaya yansıttığımda, Varlık tarafından dışlanarak yara alan ve Kendini edimselleştirmekten yoksun, büyüleyici bir gölgenin beni ansızın öldürmesine tanık oldum. Ve alacakaranlığın hafif esen tatlı rüzgârında dalgalanan son sözü işittim: “Kendimi kendimden dışlamaya şiddetle can atıyorum.”

Biricik Kategorik Buyruk:

Hiçbir buyruğa uyma. Buna da!

Paradoks

Kişi ancak kendiyle bir ve bütündür.

Kişinin kendi dışına çıkması, kendine dönmesi içindir. Öteki ile oluşu kendinde yaşadığı kınımlardır: Tekbenciliğini aşmak zorunda kalışdır.

Kendine her dönüşünde kuyruğunu ağzına alarak kendiyle yetinmesini bilir. Kendiyle oluşturduğu çemberde (dairede) beslenir, kendi artığıyla yetinir. Çemberin dışına gereksinim duymaz, çünkü bu çember mükemmeldir, tamdır, eksiksizdir; bu çemberde kişi kendine yetinendir, kendindedir ve kendini yaratmakla kendinin nedenidir. Bu çember dışında mekân yoktur. Demek ki: Kendini her yaratışında, kendini öldürendir –kişi.

Mefisto'nun Âşkı

Faust, öğretmeni Mefisto'dan öğrendiği kur yapma sanatını ilk kez Kara Orman'a yirmibeş metre yakınlıktaki şarapçı külübünde dener. Yaşamını noktalayacak şeyin, bilgeliğin doruk noktası olacağını bilememiştir henüz.

Beyaz tenini bir sihay tül abiye ile sahneleyen kadına doğru yürümesi yeterliydi, onu Kara Orman'ın vahşi ve gizemli güzelliğine götürebilmesi için. Ölen eşine şarkılar söyleyen bülbülün hüzünlü ve asi çılgınlıkları Mefisto'nun ruhunu teslim almıştı; kaybetti kendini Mefisto, delirmenin tek asalet olduğunu insanlığa piyanonun tuşlarından seslendi. Ölümün, orgazmın öteki adı olduğunu o gece tadacaktı –Faust.

Egonun Gizemi (Mauthner'e)

Her düşünce, her sözcük insanı tanrılaşmakta engeller; bir öteki dünya olarak içimizde ikâmet ettikleri sürece, öteki dünyadaki Tanrı'nın yerini aldıkları sürece insan tanrılaşamayacaktır.

Ancak tanrılaşma ediminin Kendi üzerinden varlaşması, başka ifadeyle: Ancak dışımızda ve içimizde ikâmet eden öteki dünyadan bağımsız oluşlar nesnesiz tanrılığa götürür –Ben'e.

Çıkmaz

Apodiktik bir ifade: “Gerçek anlamda yalnızca tek bir ciddi felsefesel problem mevcuttur: İntihar.” -A. Camus-

Her bir şey bir başka şeyin tekrarıdır. Tantalos, Ixion, Sisifos, sen, ben, o, herkes hüzün ile şenliğin birbirlerine geçerek ördükleri dikenli bir çemberiz –her birimiz. Her dokunan, dokunmamak kaçınılmazdır, kendini yaralar.

Mucizelerin mucizesi: Varlık.

Varlık'ın antipotu: Hiç

Çözüm: Yok.

Sözün önemi kalmamıştır. Felsefenin son aşaması: Sıfır Felsefe: Her hangi bir psikik tutkunun ateşiyle tepinmekten başka alternatifim yok.

Hiç -Varlık

Hiç, hiç yoktu; hiçbir zaman olmadı. Varlık –hep vardı. ‘Varlık öncesi’ diye bir şey yok. Hiç –sadece benim kafamda bir düşünce, tasavvur edemeyeceğim bir düşünce, bir kör düşünce, bir boş-düşünce, bir boşluk-düşüncesi, bir kara-düşünce, bir yok-düşünce. Bulantı. Zeminsiz olmanın bir baş dönmesi, ontolojik bir mide bulantısı. Varlık –Varlık’a mahkûmdur. Bu durumda ‘Varlık sonrası’ düşüncesi Hiç’i çağırırsa bile, Hiç –yok.

Biricik –Son Sahne

Ardından el sallayanlar olacak: Kasırgalar, hayvanlar, yel değirmenleri, içinde kendini tamamlamaya çalıştığın kırk aynalar, ruhsal zehirler, düşünsel piçler, duygu kırıntıları, kuyuda öptüklerin, yukarıya tırmanırken sana uzanan kırk eller, çıkmaz sokaklarda karşılaştığın yaralı ruhlar ve âşkların.

Ölüm taşıyacak bedenini –geldiğin yere. Varoluşa neden tepetakla geldiğini son kez anacaksın –o an. Sen hiç buradan değildin. Bir ayağın Varlık'tayken, diğer ayağın Hiçlik'teydi; tıpkı edimde Biricik ve ruhta şaman olduğun gibi.

Beyninde bir ur gibi seni kemiren varlığa son kez gülümseyeceksin –kıvrımlanarak gelen acıda. Bu kez usu kırmadan ardına uzanacaksın.

Bulutla yağmur gibi coşku taşıyan iki sevgili imgesiyle karışacaksın hiçliğe. Olmama hazzı duyacaksın –ilk ve son kez ve gün-boyu aralanan kapılardan geçip gecenin sabaha çalan vaktinde olmayacaksın –artık.

Son Söze Dair

Ah Don Kişot, Rosinante adında bir atım olsaydı, Dulcinea adında bir sevgilim ve bir de sihirli kılıcım; tüm hâyâletlere savaş ilân ederdim. Neyse ki, sözümden başka bir şeyim yok.

Hiç'in kıvrımlarında her an ölümle sonuçlanabilecek varoluşumun sesi: Her söz son sözdür.

Varoluş

Tek'in dünyaya fırlatılışı –yalnızlığına fırlatılışıdır.

Hiç

Bu sana fazla gelir!

Hiç ve Varlık

Ölümsüz olmakla birlikte, birbirlerinden ayrılamaz olan tek çift.

İşte –Hiç

Shakespeare'in "Kuru Gürültü" ya da "Yok Yere Yaygara" olarak Türkçeye çevrilen "Much Ado About Nothing" adlı eseri Hiç bağlamında 'Hiç Uğruna Yaygara' demek olurdu. Hiç adına yazılan ve söylenen her bir söz Hiç üzerine gürültüden başka birşey değildir. Devasa bir Hiç yaygarası. Varlık gürültüsü karşısında sessiz bir yaygaradır –Hiç. Tik-taklı çalışan bir atom bombası sessizliğidir –Hiç.

Üzerine her ne söylense de, her ne düşünülse de; Hiç, hiçtir. Hiç, yoktur. Hiç, hiçbir şeydir.

Hiç –işte.

Hiç –

(Buna) ekleyebileceğim hiçbir şey yok!

Hiç

EK

TÜRKİYE'YE DAİR

“Burası Türkiye”

Her tür psikolojik çöküşün herkesçe gündelik norm olarak yaşandığını dile getiren çaresizlik sözü.

Dinsel obsesyonun cilvesine yenilerek her tür felaketi yazgıya dönüştüren bir toplum.

Filozofsuz Toplum

Filozofu olmayan bir toplumda: Cinler, dinler, hortlaklar, imamlar, hacı-hocalar, tekkeler, dergâhlar hüküm sürer ve masallar hakikattir.

Türkiye halkının felsefesi: “Bana felsefe yampa, arkadaş!”

Türkiye’de eğitim sistemi: Yılanın başı küçükken ezilir!

Gelenekçi Aklın Eleştirisi:

“Her şeyde bir hayır vardır” diyen bir toplumdan hayır gelmez!

Eşkiya dünyanın hükümdarıdır!

“Bir yanımı sardı müfreze kolu

Bir yanımı sardı Varilcioğlu

Beşyüz atlı ile kestiler yolu

Eşkiya dünyaya hükümdar olmaz” (Sabahattin Ali)

İlk üç dizede yenilgiyi açıklayan şair, son dizede gerçeği kabullenememektedir. Halüsinasyon ve paranoya karşımı bir umut besleyerek, kendini gerçek dışına taşımaktadır. Oysa gerçeği kabul edebilse, onu değiştirme gücüne de sahip olabilecektir. Ancak o değişmek istemiyor! Çünkü kendi içindeki eşkiyadan korkmaktadır.

Vatan

İçine doğduğum coğrafyada başımı her ne yöne çevirdiysem de sefalet şarkıları geldi kulağıma. Aynı dili konuşsak da aynı dilden olmadığımızı; ve dünyaya gelmek ile dile gelmek arasındaki bağı duyumsamanın herkese özgü olmadığını düşündüm. Ve hâyâlet rüzgârlarınca kamçılanan yalnızlığımın üstesinden gelebilecek bir ortak dil bulamaksızın terkettim bu coğrafyayı. Lâkin dünya adı verilen sınırsız sefaletten kaçış olamayacağından işkenceyi biraz daha uzatmaya karar verdim.

Bokun Sosyolojisi

Önerme 1: “Bokunda boğul Türkiye”: Bireysel dilek kipinin toplumsala dair gelecek zaman hâli.

Önerme 2: Linç girişimi: Bireysel dilek kipinin lağımda olduğunu beyan eden toplumsalın şimdiki zaman hâli.

Sonuç: “Bokunda boğul Türkiye” dilek kipinin “bir lağımsın Türkiye” saptamasına dönüşmüş hâli.

Türkiye’de düşünmek sağlıksızdır.

TDK

Türk Dil Kurumu Türkçeyi sahiplenerek kendi psikolojik ve düşünsel yıkıntılarını Türkçe düşünen ve konuşanlara dikte etmeye çalışmaktadır. Din ve ideolojik odaklı bütün dil kurumları bu amaçla çalışır. Kendi saplantılarını keyfi olarak çoğunluğa dikte ederler.

Oysa dil genelin ve kurumların mülkiyeti olmaktan daha çok, kişiseldir; elbette ortak bir dil toplumsal açıdan kaçınılmazdır.

Ancak düşünsel ve psikolojik açıdan dil yoksulu olan TDK, otonom sinir sistemi ile enterik sinir sistemini (boğazdan anüse kadarki mide-barsak bölümü) bir arada tutamayan merkezi bir sinir sistemine sahip olduğundan debil ya da sakat dediğimiz bir toplumsal dil yaratmak durumundadır. Toplumun büyük çoğunluğunun da tıpkı TDK üyeleri gibi kireçlenmiş bir merkezi sinir sistemine sahip olması beklenilir bir sonuçtur.

TBMM

Bir Tahran Kırathanesidir.

İtiraf-değil:

Dehşet uyandıran şu sözü telaffuz etmek gerekiyor: Anadolu'yu ezerek yaşıyorum. Haz alıyorum.

Duyu ve Sözcük

Her aptal bilir ki: “Aşkım” dediğimde, duyuyu sadece sözcüğe sığdırıp yansıtmış olurum, duyunun kendisini asla! –bu duyuyu kaynağından bıçakla kazıyarak çıkarsam da.

Türkçede çiftlerin birbirlerine “aşkım” diye seslenme tarzları âşk'ın tersidir! Ve olmayan bir âşkın yansımasıdır.

Türkiye Siyaseti

Taşralı banalitelere batağı.

Rumi

“Gel, gel, her kim olursan ol gel, Allah’a ikilik koşanlardan, Mecûsîlerden, puta tapanlardan da olsan gel! Bizim dergâhımız ümitsizlik dergâhı değildir. Tövbeni yüz defa bozmuş olsan bile, gel!”

Tipik bir tekkeci ruhuyla yazılmış bir sözdür. Her sözcük bir çağrı olarak yankılanmaktadır: Biz’e gel! Ne olursan ol, yeterki Biz’e gel. Biz’e gel de, ne olursan ol! Yeter ki Biz’e gel!

Katolik kilisesinde günah çıkartmaya yönelik kişilik bozukluğu yaşayan kimselere yapılan çağrının aynısıdır.

Arabesk

Müzikte, şiirde, resimde ve felsefede Arabesk öğeler kısıtlı bir zekânın ve kısıtlı bir duyunun ürünüdür. Arabesk'in ufku sınırlı zekânın ve sınırlı duyunun olanakları içerisinde hapsolandır.

“Cümle mahlukat tabiatla mücadele ediyor.” (Nazım Hikmet)

Her insan bir delidir, çünkü hiçbir ruh hiçbir bedene sığmaz; bundandır ki her dinli ve her ideolojik kişi kafasını duvara çarpmamak için bir norm peşinde koşturur ve ‘ben normalim’ diye bağırır: ‘Türküm/Kürdüm/Müslümanım/ateistim’ gibi norm çerçevelerinde teselli bulmaya çalışır –zavallı mahlûkât.

Ne dediğini kendisi de tam olarak bilmeyen ideolojik Hikmet'in ‘tabiat’ sözcüğünü ‘kendi’ sözcüğüyle değiştirerek ve Hikmet'i de bu delilere katarak şöyle tamamlıyorum: Cümle mahlûkât kendi(si)yle mücadele ediyor.

İç Anadolu

Psikolojik yoksulluk öteki adıdır –Anadolu’nun. “Binbir medeniyetin” kalıntısı bile olamayan bu kalabalık kültürel yıkımın çöplüğüne lâyık olabilmıştır ancak. İç Anadolu bu çöplüğün merkezidir. Biraz duyarlı bir birey İç Anadolu’dan geçerken kusmak zorunda kalır.

Anadolu bir yıkım olarak içe doğru zorlanmış, içe kayma yapmış, kendi duvarlarını kendi üzerine çekmiş, kendini kendi taşlarıyla örtmüş; dört bir yandan kendine tecavüz edebilmiş ve böylelikle oluşturduğu merkez harabeye –İç Anadolu diyerek kendini onurlandırmıştır. Kutluyorum seni bir günlük sinek zekâsına sahip ey Anadolu! Ve seni, bilgeliği cami tüccarlığı ile belirlenen ey İç Anadolu!

Küfür

1) Küfür ve küfür edebiyatı kişinin kafasındaki somut realiteye yenilgisinden kaynaklanır ve soyut düşünce yeteneğinden yeterince yararlanamamasından. Alışkanlık ve indirgenmişlik de bu düzeydedir. Can Yücel somut-soyut duvarlara toslayıp, küfürden medet ve mucize ummaktadır.

2) Küfürün cinsel odaklı olması, insanın bir cinsel çıkmaz olduğuna işaret eder.

3) Seks ve küfür sonsuza dek birlikte yaşayabilen eşsiz bir çifttir.

Tre Radicalismi

Radicalismo 1

Orhan Veli'nin "İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı" şiiri bir banal romantizm çıkmazıdır. Radicalismo 2

Türkçe'de Cemal Süreya kadar sıkıcı bir şair okumadım. Gündelik yaşamın gündelik şairi. Banal ve sıradan.

Radicalismo 3

Can Yücel, dilin bittiği yerde küfürden medet umar. Ve dil bu şairde çok erken bitmiştir.

Köksüz köktenciyim.

Düşünen bir türün alt tür mensubu olan Ayşe Kulin, Elif Şafak gibi akıl fakiri öznelerin Küçük Asya'da bestseller olmamaları için hiçbir neden yok. Alan razı, veren razı. Tencere-kapak. Halkı ne ise, yazarı da odur. Zekânın hiç uğramadığı beyin.

Köy yanarken saçını tarayan bir orospu olabilmeli birey!

Cezaevi

Cezaevi (hapishane), insanın insanı hasta bir düşünce uğruna suçlayarak ona mahkûm sıfatı (mahkûm kabul) verdikten sonra yasallaşan işkencenin uygulanabildiği cinayet evidir.

Kişi ait olduğu toplumu öncelikle beden dilinden ele verir.

Oryantal Kültür

Oryantal kültür fakir edebiyatı ve köylü kurnazlığıyla donanmış ve tam olarak âhlâklı gözükken ama tam olarak âhlâksız yaşayan insanlar arası bir ilişki biçimidir.

Kanto

Anadolu'nun en büyük kaygılarından biri “ayıp” olandır. Bir kezliğine bu sözcüğü kullanacaksam, onun imhâsını amaçlayarak kullanacağım. Bence tek ayıp: Anadolu'nun varlığıdır. Ve kanto bu ayıbı ezip geçer.

Gelenek

Zamanaşımına uğramış müzelik nesne.

Halkçı

Halkçılık yalnızca halkçıya özgü bir hastalıktır. Halkı olmayan biri bu hastalığa karşı bağışiktır.

Vampirizim vampir halkına özgü bir hastalıktır. Vampir olmayan biri kan içme ritüelinden tiksindir.

Mizahsız dinlilere en çok da şeytan güler!

Oryantal Müzik

Bir oynak aklın bir oynak karakter üzerinden iki oynak kalçaya yansımasıdır.

Lüks Problemler

Kürt/Türk/Hristiyan/Müslüman/ateist/ ve benzeri banalite kavgaları.

Nevruz

Kürtlerin nevrozu.

İşçisin ve işçi kal

İşçilik –kutlanması gereken bir uğraş değildir; yaratmak, işçi-oluşu imhâ etmekle başlar. Ama hayır, siz haklarınız ve vazifelerinizle baş başa kalın, parçası olduğunuz makinenin kimlikleri ve sınıfsal teranelerini yaşatın, size lâıyk olan budur.

Religio Sexualis

Başını kapatan ile götünü açan kadın arasındaki fark; bu organların o kişilerde yer değiştirmiş olmasıdır.

Türkiye halkında beyin fıtığı: Gelenek.

Nilgün Marmara ve Tezer Özlü

Türkçe yazarlardan Nilgün Marmara ve Tezer Özlü ile üçlü bir orgi arz etmezdim. Daha çok ön sevişme seansı başlatıp, heyecanın fazla ilerleyemeyeceğinden sevişmeyi tamamlamaksızın uzaklaştırdım ve şarabımı yalnız içmeyi tercih ederdim. Kadın-sallıklarından değil, psikolojik ve düşünsel yetersizliklerinden dolayı.

Gözlemler I

Sakız Salgını ve Türkiye Siyaseti

Sakız çiğnemek bir davranış bozukluğudur; cinsel açlığı simgeler. Vahşi insanın (eti dişleriyle) parçalama dürtüsüne işaret eder. Ve: Cinsel şiddetin toplumsalda kabul edilmişidir. Cinsel uzuvların kısa sürede vahşice parçalanarak deforme ve imha edilmiştir.

Sindirim sistemi açısından: Ağız ile anüs arasındaki doğal dengeyi bozan kurtçuktur. Türkiye siyaseti bu kurtçuktur.

Gözlemler II

Mahkûm Kabul: İnsanlık.

Gözlemler III

Cinayetler toplumsaldır; her kişi kafasındaki toplumsal adına öldürür. Bunalım kişisel değil, toplumsaldır; savaş bu nedenle zorunlu bir edimdir –meşru cinayettir.

Cinsel Eğilim

Lezbiyen, gay, transseksüel, travesti, biseksüel eğilimli insanları hor gören bir halk hiçbir şekilde onurlandırılmaya lâyık değildir. Ve bireyin 'medeni hâlini' evli-bekar-dul-vb geleneğine indirgemiş bir devleti tanımıyorum.

Mizah

Zekâ kognitif algının toplamıdır, espri ise zekâ gerektiren bir düşünme sanatı yeteneğidir. Esprinin sınırı zekânın sınıрыyla orantılıdır. Esprisiz toplumlar ciddi zekâ problemleri yaşar ve psikotik eğilimlidirler; psikotik toplumların en dikkat çekici örneği din ya da ideoloji odaklı olanıdır.

Egzorsizm ve Obsesyon

Şeytana çarpılanların sayısı Tanrı'ya çarpılanların sayısına oranla minimaldir.

Bir Tarafsız Öneri

Sonbahar cinsel dürtülerle oynayan depresif öğelerle başlar; bunun güzel yanı: İnsanı düşünsel ve dinsel hortlaklarından kurtarabilmesidir. Yeterki alt bilincinizle (doğanızla) yüzleşin. Ve niyaz-namaz ve diğer ideolojik baskılarla kendinize faşistçe davranmayın.

Banalite Kültürü

Gündem konuları siyasal dedikodulardır. Özellikle Türkiye gibi dedikoducu bir halk için bu tür olaylar kaçınılmaz; tam olarak: Ölüm kalım meselesidir.

Kılın İdeolojik Hâlleri

A) Bir (eril) mollayı yüz metreden tanırırsınız.

Bir (eril) solcuyu da.

Kıl, –işte! Kıl işte! Kıl, işte! Kıl.

B) Toplumsal olarak erkeğin kadına özendiği çok az şey var: Kaş almak.

Yine kıl. Kıl, yine. Kıl.

X) Metroseksüel: İçsel sıradanlığın dışa sırtması.

Yine bir kıllık var.

Gelenek Önerisi

Kına Gecesine Dair

Kına gecesinde gelin ve damatın sadece götüne kına sürülmesi, bu organın tek münasip yer olmasından dolayı, yerindedir; ayrıca: Bu edim evlilik boyunca birbirlerine ‘ah bir ayrılırsam senden, götüme kına süreceğim’ psikanalitik atasözünü double şekilde geçersiz kılacaktır: Hem evliliklerini kutlama ve ebedi kılma sembolü taşıyacak hem de her şeyin ters etkisi geçerli olduğundan, ayrıldıklarında birbirlerine gülümseyerek o kınalı fotolarını göstereceklerdir.

Türkiye’yi belirleyen Anadolu kültürü, psikolojik açıdan, en tehlikeli muhafazakâr öğelerin toplamıdır. En soldan en sağa tüm siyasal ve sosyal yapılar bu öğelerden beslenmektedir.

Solculara Mezar Taşı Yazısı

Solcular, “büyük önder” (!) Marx’tan daha çok “ırkçı-faşist-diktatör” (!) Atatürk’ü arar oldular –artık; daha çok arayacaklar (!)!

Geriye üç-beş kişi kalmış olsanız da, sizi sizinle imhâ etmek için bir kez olsun, sizin tabirinizi kullanacağım: O çok sevdiğiniz dogmatik ve inanç odaklı tümceniz “tarih sizi yargılayacaktır”, ters dönüş yaparak sizi tüm zamanlara dair yargıladı –ölümle.

Ancak sizin sosyolojik, ekonomik ve benzeri saplantılı tarih anlayışınızın tersine; yaşamın tümünü içeren varoluşsal bir yargı bu!

Kendi içinizde boğuldunuz! İçten içe çürüme prosedürünüz tamamlanmak üzere, kokusu fiziksel duvarlarınızdan taşmaktadır çoktan. Sonunuz ne kadar da yakın!

(Not: Bu sözleri yazmış olduğuma göre, solcuları ciddiye almış olmam gerekiyor, bu yaklaşımından hoşlanmadım.)

Türkiye’de Bilinç Düzeyi

Altben (id / animalite ve dürtüler): Cinsel agresyon yüklüdür: Her önüne gelene tecavüz eder.

Üstben (süperego / kültürel yaratı): Siyaset, futbol, düğün.

Ben (ego / kişilik): Üstteki iki şıkkın birbirleriyle şiddetli çatışmasından oluşan nevrotik ve psikotik dindar karakter.

Dünya Hâlleri

Varoluş çıkışsız labirentte bir kovalamacadır. Her kovalayan aynı zamanda bir kovalanandır. İnsanın bu kovalamaca heyecanını sineklerin kadavradan pay koparma telaşıyla eşdeğerdir. Ve sineklerin vızıltıları insanın yaygaralarıyla melodik bir âheng oluşturuyor.

Nihilist Melankoli

Seni aydınlıkta görmedim –hiç, karanlığına tanık oldum– hep. Yeniden doğar mısın, zamanın keyfi akışında kokusunu aldığım cazibeli küllerinden? Seni kendimde yaşatmak için değil, seni sende öldürmek için.

Felsefecinin Sanatı ve Hüznü

Felsefe düşünme sanatıdır ve düşüncenin sözcüğe aktarılması sanatı. Ancak hiçbir sözcük söylenmek istenen düşünceye karşılık veremez, söylenmek istenen her düşünce söylenmek istenen düşünce olarak kalır ve söylenmek istenmeyen bir düşünce olarak ötekine ulaşır (yansır). Adlanan her edim ölümlü yargılanmış olur.

ISBN: 978-975-584-320-9

9

789755

843209